

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Група чаровни разбойници, които се подчиняват
само на собствените си закони!

КРИС БЪНЧ

СВЕТЪТ НА МОШЕНИЦИТЕ

Втора част на • ЗВЕЗДЕН РИСК •

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

КРИС БЪНЧ СВЕТЪТ НА МОШЕНИЦИТЕ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Втора част на „Звезден риск“

Специалистите от „Звезден риск“ се завръщат, но този път те ще играят със смъртта...

Планетата... Трималхио IV. Неутрална. Независима. Умерен климат. Без история, запазена за удоволствия. Прочута с късмета си.

Специалният отряд... Компания „Звезден риск“, наемническа организация, която се бори за признание в своето поприще, за слава и пари. В края на краищата всички те залагат живота си.

Задачата... скайбол — популярна, завладяваща и изпълнена с насилие игра. С други думи, най-великият спорт във вселената. „Звезден риск“ е нает да присъства на мачовете и да следи всичко... много внимателно. Два съперничещи си свята са изправени един срещу друг и играта е започнала да загрубява. Бунтове, убийства, истинска лудница за обикновените фенове. Само „Звезден риск“ може да запази добрия спортен дух.

Успех, хора. Не се лъжете. Спортният шанс няма да е на ваша страна.

1.

Дебелият мъж се измъкна през сервизния вход на хотела и се озърна предпазливо. Нощта бе тиха, ако не се брояха преминаващите наблизко коли и епизодичният пукот на влажните жици от примитивното улично осветление.

Всичко, което трябваше да направи, мислеше си той, бе да продължи три преки по-надолу, до луксозния хотел, където такситата не са роботизирани, да вземе първото, което му се изпречи пред погледа, и да отпраши за космопорта. След това ще е в безопасност.

Той се прокле заради глупостта си да повярва, че би могъл да *ги* надхитри, като избра този долнопробен хотел, вместо да се настани в луксозен, за какъвто му бяха отпуснали дневни. В хотели като този отсядаха *те*, за да спестяват скъпоценни кредити за пиячка или, ако се наложи, да платят гаранция.

Докато се кореше за пропуснатата възможност да изкара някой курс по самоотбрана, дебелият мъж продължи да подтичва по улицата, стараейки се да не вдига шум. Беше късно, много късно и той можеше само да се надява, че *те* вече са се напили безпаметно и няма да го търсят.

Беше успял да ги залъже за известно време, като нае две свързани стаи, едната под истинското си име, другата с фалшиво. Те бяха нахлули в първата, бяха я преобърнали наопаки и след като потропаха известно време по вратата към съседната, без да получат отговор, се бяха отказали.

За момента.

Дебелият стигна до първата пресечка, приведе се и я прекоси тичешком, напрягайки залинелите си крака, както не го бе правил от години, освен на терена.

Наоколо бе все така тихо. Той продължи към следващата пряка, стигна до един булевард и излезе на него.

Беше някъде по средата на платното, когато се случи нещастиято. На една пряка от него неколцина поклацащи се мъже го познаха.

— Убий негодника! Разкъсай го! Смърт на мръсника! —
долетяха викове.

Мъжът ускори бяг. Още съвсем малко и щеше да е в безопасност.
Но не успя.

Двайсетина от *тях* изникнаха от уличката пред него.

Дебелият закова на място и хукна към отсрещната страна на
улицата, търсейки трескаво отворена врата, стълбища, каквото и да е.

Нямаше нищо, освен високи каменни стени.

Те го застигнаха след стотина метра.

Във въздуха се извисиха шишета и го удариха. Той се препъна,
тежък камък го блъсна между плешките. Мъжът падна и продължи да
пълзи. Но вече беше късно. Те се нахвърлиха отгоре му, започнаха да
го ритат с тежки обувки, да го блъскат със стоманени пръти и юмруци.

Болката бе толкова силна, че мракът, който я последва, бе почти
осезаемо облекчение.

2.

Трималхио IV бе много щастлива планета. Тя нямаше своя история, освен хедонизма. Дипломатите ѝ умееха ловко и хитро да насъскват враговете ѝ едни срещу други и Трималхио неизменно запазваше неутралитет, не я заплашваха вътрешни раздори. По тази причина бе примамливо място за капиталите на хора, които държаха да скътат париците си някъде, без да се задават излишни въпроси. Субтропичният климат и лазурните морета, из които се гушеха малки островчета, привличаха любители на сладкия живот от два основни типа — хора, които се смятаха за красиви, и други, с достатъчно пари да убедят околните в красотата си.

Джасмин Кинг изглеждаше създадена за това място.

Тя бе наистина невероятно красива жена, толкова перфектна не само във външния си вид, но и в работата, че предишните ѝ работодатели от една охранителна фирма на име „Цербер“ бяха решили, че е андроид и следователно няма смисъл да получава заплата.

Гневната ѝ реакция — без да обяснява, нито да доказва на когото и да било дали *наистина* е, или не е андроид, и дали не е творение на някоя невъобразимо напреднала цивилизация — я бе накарала да напусне „Цербер“ и да започне работа в охранителната компания „Звезден риск“.

Тук тя бързо се издигна до длъжността офис мениджър и единствен член на научноизследователския отдел на „Звезден риск“. Също така тя беше началник и единствен служител в отдел „Кадри“, и младши оперативен сътрудник. И докато Джасмин несъмнено притежаваше опит в административните дела, същото едва ли можеше да се каже за онези ситуации, в които нещата са на живот и смърт. В тях тя предоставяше възможността за действие на своите четирима колеги. Последните ѝ успехи включваха получаването на дан по общи и приложни бойни изкуства и майсторски клас по стрелба с пистолет и пушка.

„Звезден риск“ заемаше един апартамент на четирийсет и третия етаж на петдесететажен небостъргач с толкова сложна и модернистична архитектура, че отделните елементи се закрепваха с антиграви, създавайки илюзията, че висят от небето.

Офисът бе декориран в нелепия, макар и доста модерен стил, комбинация от естествена кожа и стомана, с прибавени към тях старинни мебели и картини по стените.

Вторият човек, който седеше в приемния кабинет, бе с нищо незабележителен мъж.

Джасмин задейства миниатюрния микрофон пред устата си.

— Потенциален клиент — заговори почти шепнешком. — Няма вид на богаташ. Казва се Уейтман. Твърди, че е обсъждал проблемите си с някого от нашите служители. Изглежда ми малко объркан, предполагам, че става въпрос за кръшкаща съпруга или нечестен съдружник. Смята, че „Звезден риск“ ще му помогне. — Джасмин се заслуша. — Не — отговори тя. — Тук при мен няма никого друг, нито сме получавали никакви предложения за работа. — Тя се усмихна и Уейтман вдигна глава. — Ей сегичка ще се погрижат за вас — увери го тя на висок глас.

Дребният мъж кимна едва забележимо.

Вратата към вътрешния кабинет се разтвори и в помещението пристъпи същество, сякаш излязло от някакъв кошмар — триметрово, рошаво и космато чудовище.

— Добро утро, господин Уейтман — проговори басово то. — Аз съм Аманандрала Грокономонслф, макар че останалата част от името ми едва ли може да бъде произнесена от който и да било представител на вашата раса, ето защо можете да ме наричате Грок. Заповядайте в кабинета ми, където ще обсъдим вашия проблем.

Дребният мъж се надигна и последва Грок. За миг спря, обърна се и погледна към Джасмин.

— За ваше сведение госпожице... Кинг, нито съм объркан, нито търся доказателства за развод. — Той се усмихна малко злобничко. — Баща ми ме е научил от съвсем малък да чета по устните.

Уейтман последва Грок и затвори вратата след себе си.

Джасмин Кинг доказа, че може да се изчервява също толкова добре, колкото вършеше и много други неща.

— Чували ли сте някога за игра на име скайбол? — обърна се малко припряно Уейтман към Грок.

Грок предположи, че Уейтман върши всичко на този свят припряно.

— Игра? — попита той. — Не, не се интересувам от игри, освен от историята на стария земен футбол. Моята раса не се съревновава с физически упражнения, а предпочита по-одухотворени начини за надпревара. Когато не се изтребваме, разбира се — добави.

Грок не лъжеше. Беше напуснал родния си свят прогонен най-вече от скука, и бе постъпил в съюзническия флот като свързочен специалист и дешифровчик.

Уейтман обаче избобщо не го слушаше.

— Скайболът е една от най-великите спортни игри на всички времена, може би най-великата — продължи той. — Тя изисква съвършена физическа подготовка и координация, плюс висок интелект. Съществува, естествено, и голяма доза късмет, което прави нещата още по-интересни.

— Като съдя по названието — обади се Грок, — предполагам, че се играе на въздушни или космически кораби, нещо като древната игра поло-пони, за която съм чел.

— При скайболът не се използват никакви механични приспособления — поклати глава Уейтман. — С изключение, разбира се, на топката, антигравитационните генератори и компютър.

— Ах — въздъхна Грок. — Значи само мускули и умение.

Уейтман не забеляза сарказма в гласа му, докато продължаваше с обясненията.

— Скайболът е бил изобретен от ранните космонавти. Първоначално са го играли в открития космос, при нулева гравитация. Но с нарастване на неговата популярност все по-малко участници и зрители намирали тези условия за подходящи, най-вече за храносмилателния им тракт — особено ако преди това са пийвали по нещо, — и правилата се променили. Сега се играе на планетарни стадиони. Над полето се монтира антигравитационен генератор, който да неутрализира естествената гравитация. Всеки отбор се състои от десет мъже или жени и задачата им е да отнесат топката, по какъвто начин могат, до голлинията на противника. Другият отбор, разбира се,

се опитва да им попречи и да отнеме топката с всякакви способности, но без пряко насилие. Играта е разделена на четири четвъртини по петнайсет минути. За да се усложнят допълнително нещата, топката има вграден жироскоп, така че при хвърляне често променя неочаквано посоката си. В добавка са монтирани други антиграви, скрити под игрището, които се включват и изключват на случаен принцип, и въздействат на топката и играчите. Скайболът е изключително популярен в световите на Съюза, особено на някои от размирните планети.

— Много интересно — кимна Грок. — Но ние от „Звезден риск“ сме в бизнеса с куршумите, ако мога да се изразя по този начин. Предполагам, че в тази игра участват професионални спортисти и едва ли търсите наемници сред такива като нас.

— Спортът е само едната страна — подчерта Уейтман. — Вярно е, че в него има доста насилие. Но насилие съществува и вън от играта. Някои планети са се превърнали в абсолютни фанатици на тема скайбол и дори стигат до ограничени въоръжени конфликти след междупланетните шампионати.

Грок запази мълчание.

— Наистина лоша работа — увери го Уейтман. — Но се срещат и истински главорези, които преследват играчите и треньорите. Съвсем наскоро няколко такива нападаха членове на моята гилдия, известна като Асоциация на професионалните рефери. Преди седмица един от членовете ни е бил пребит до смърт след мач. Това е недопустимо. В момента тече финал между планетите Чеслеа и Уорик, чиито запаленковци са сред най-крайните. Предупредихме организаторите, че ако не са в състояние да удържат хората си, ще откажем да свирим на финалите. И двете планети отговориха, че в такъв случай ще предоставят свои хора. — Уейтман видимо потрепери. — По причини, в които не ми се ще да навлизам, предложението е абсурдно. Ето защо АПР ме упълномощи да проведе консултации с различни охранителни фирми и „Звезден риск“ е една от избраните. Бихме искали да ви наемем за охрана на седмината рефери, които ще свирят на финалните мачове на Уорик, и сме готови да заплатим един милион кредита плюс разноските, за да не позволите да се случи нещо лошо на хората ни.

Грок се погали замислено по козината.

— Интересно — промърмори той. — Много интересно. Мисля, че „Звезден риск“ ще приеме с радост предложението ви.

— Какво си направил? — попита измъчено Мшел Рис.

Рис беше висока, руса и зеленоока и приличаше по-скоро на модел, отколкото на майор от съюзническата морска пехота, където бе служила до момента, когато стана жертва на един похотлив командващ офицер. В края на краищата се случи така, че тя стана един от основателите на „Звезден риск“.

— Защо, изглежда ми приятна и лека задача — отвърна малко нацупено Грок. — За няколко дена ще получим солидно възнаграждение. Не е като да отидеш на война, или от тоя род.

— По-скоро приятен и лек начин да ти видят сметката — подхвърли Чес Гуднайт.

Гуднайт, само няколко сантиметра по-висок от Рис, беше русоляв, с весели пламъчета в очите. Мшел го смяташе за най-аморалния тип, когото бе срещала някога. Той също бе бивш войник от съюзническата армия, „подобрен“ — един от малцината биомодифицирани командоси, изпращани да вършат мръсната работа на конфедерацията. Чес бе сред най-добрите „подобрени“ до момента, когато реши, че от кражбите на бижута се печели повече, отколкото от планирани убийства и промъкване през храсталаци.

„Звезден риск“ го бе измъкнал от килията на смъртниците. Сега, макар да не беше пълноправен съдружник, той се смяташе за малко повече от наемен служител.

Уменията на Гуднайт включваха нощно виждане, три пъти по-бързи реакции от тези и на най-тренирания спортист, ум, обучен да анализира обстановката, и уши, които долавяха всички звуци чак до високите честоти. В „ускорен“ режим той се хранеше от миниатюрна батерия, поставена на специално място в долната част на гърба му. След изтощаването ѝ, което ставаше за петнайсетина минути, той трябваше спешно да навакса изгорените калории и да прекара почти цял един ден в непробуден сън.

Фридрих фон Балдур, шефът на компанията, кимна бавно, без да каже нищо. Фридрих също имаше трески за дялане. Макар да твърдеше, че е бивш полковник от морската пехота, в действителност

той бе достигнал едва до чин подофицер, след което набързо го бяха уволнили, за да замажат обвиненията за изчезнали продоволствия. Нито пък истинското му име бе Фон Балдур.

— Вие тримата очевидно знаете нещо, което аз не знам — заяви Грок.

— Скайболът е игра — поде Рис, — но...

— Това вече ми е известно — прекъсна я Грок. — Уейтман ме запозна с основните неща, останалото прочетох в „Енциклопедия галактика“. Груба и, струва ми се, доста предсказуема спортна игра. Всъщност няма да се занимаваме с играта, а само с охрана на официалните служители.

— Само? — повтори Гуднайт. — *Само?* Грок, спокойствие за старините ми и буен кипеж за младостта ми, нека ти разкажа една история. Преди няколко години, когато бях все още честен човек и работех за подаянията на Съюза, аз и неколцина мои колеги преследвахме един тип на име Първис из галактическите простори. Съюзът го искаше жив, защото той беше... няма значение какво беше направил. Трябваше им, за да го обработят и да изстискат от него определена информация. Предупредиха ни, че ще ни накажат, ако се върнем без него, и още по-лошо, ако докараме трупа му в чувал. Първис бе научил, че е в списъка на издирваните лица, и си бе плюл на петите. Получихме сведения, че се препитавал като мениджър в един от отборите на Чеслеа, участващ в текущия шампионат. Отборът, между другото, се нарича „Черните дяволи“. Мениджър, как ли пък не. Така или иначе, отпратихме се веднага нататък. Но като стигнахме на Чеслеа, от него нямаше и следа. Планетата е истинска лудница, тамошните обитатели, изглежда, смятат, че разумът започва от най-високата октава и настройват обществото си в съответствие с това. Но когато пристигнахме, лудницата бе още по-голяма, защото „Черните дяволи“ щяха да се изправят пред най-страховития си враг — „Юнайтедс“, които идват от планетата Уорик. Грок, виждам, че кимаш. Почакай, защото най-лошото предстои. И тъй, ние обикаляхме навсякъде, от нашия човек нямаше и следа, а дойде време за мачовете. Три срещи, като последната е решителна. Получихме сведения от сигурен източник, че нашето момче ще е на мачовете, и решихме да идем. Взехме си билети за най-хубавите места, носехме и един голям чувал, в който да напъхаме Първис, когато го намерим. Стадионът,

между другото, е открита площадка с окачени отгоре антиграви. Беше ужасно горещо и слънцето печеше здравата. Гърлото ми беше пресъхнало за една студена биричка, но не смеех да си я поръчам, защото ни е забранено да пием алкохол по време на работа и ако началството разбере, чака ме нещо дори по-лошо от това, което се случи, когато се прибрахме в свои води. Но да не изпреварвам събитията. Никой от нас не обръщаше внимание на играта, тъй като се озъртахме за издирвания субект. Открихме го в последните десет минути. Не беше никак лесно да го забележим, защото целият стадион блестеше. Местните обожават да засипват тълпата с късчета алуминиево фолио за допълнителен ефект. Така или иначе, шумът беше невъобразим, защото срещата беше оспорвана и всички на Чеслеа знаеха, че съдията е бил подкупен от Уорик. Започнахме да се катерим към горния край на стадиона, а през това време положението на терена съвсем се спече. Чеслейци отбелязаха гол, но съдиите го отмениха като нередовен, или нещо от тоя род. Помислих си, че публиката ще изригне като вулкан, особено след като малко след това уорикци на свой ред вкараха, а времето изтичаше. Вместо експлозия обаче дочух някакъв тих клокочещ звук, от който по гърба ми пробягнаха тръпки. Съдиите се бяха събрали на терена. Изведнъж блесна ослепителна светлина, като от джобна термоядрена бомба, бликна пушек и после проклетите рефери изчезнаха. Оказа се, че това бил планът на Първис, в случай че нещата се объркат. Указанията били изписани на късчетата алуминиево фолио. Замирише ли на поражение, всички на трибуните трябвало да сграбчат по едно късче и да го насочат надолу, така че да отразява светлината към съдиите. Целият стадион се бе превърнал в едно гигантско огледало. Бяха изпекли съдиите като пържоли. Виждаха се само разхвърляни по терена въгленчета. В този момент настъпи още по-голяма суматоха, тъй като запаянковците от Уорик се опитваха да се измъкнат и да се доберат до корабите си, а чеслейци ги преследваха. Приличаше на истински бунт. На ужасен, неудържим бунт.

— Какво стана с вашата цел, с този Първис? — попита Рис.

— Бяха го стъпкали до смърт в бъркотията на терена — отвърна безизразно Гуднайт. — С което, разбира се, никой от нас нямаше нищо общо. Но въпреки това здравата ни скастриха, когато се прибрахме.

Няма справедливост на този свят — приключи той и погледна към Грок. — Ето в какво си ни забъркал този път.

— Понякога ми се иска — заговори с тих глас Рис — да зарежем тази политика компанията никога да не отказва на предложения за работа. Кой всъщност измисли тази идиотщина?

— Струва ми се — отвърна усмихнато Фридрих, — че идеята беше твоя, скъпа.

3.

Лудницата започна още на централния космопорт на Уорик. Запалянковци от Чеслеа се изсипваха от пристигащите пасажерски кораби във всякакви състояния — от буйно веселие до безпаметно пиянство на носилка.

Петимата служители на „Звезден риск“ пристигнаха с обикновен лайнер и успяха да се качат на лимузина за хотела само защото изглеждаха трезвени и размахваха пачка с пари. Те прелетяха над украсените площади, шумните пазари и маршируващите оркестри.

— Вие за кой сте? — попита ги шофьорът.

— За тишината и спокойствието — отвърна Балдур.

Шофьорът изсумтя.

— Няма да ги намерите през следващите две седмици. Ако питате мен, най-добре се връщайте още сега на космопорта и хващайте кораб за някоя друга система.

— Дошли сме тук по работа — отбеляза Рис.

Шофьорът погледна през рамо и едва не отнесе един плакат с надпис „Уорик са велики, «Юнайтедс» им дишат праха“.

— Имате ли нещо общо с финалите? — поинтересува се той.

Чакаше го малка изненада.

— Ние сме психолози — обясни спокойно Гуднайт. — Специалисти по масова психоза на тълпата.

Шофьорът се обърна напред и потъна в мрачно мълчание. След като се приземиха пред „Шелбърн“ — единствения луксозен хотел, в който бяха отседнали и съдиите, — той отказа да слезе, за да им разтовари багажа, въпреки че беше доста тежичък, и дори не прие подадения през процепа бакшиш, замръзнал като статуя зад волана.

— Тези хора май наистина вземат доста на сериозно скайбола — посочи Грок. — За първи път виждам таксиджия, който да откаже бакшиш.

— Това е знак и предупреждение — рече Рис. — Май ще трябва да внимаваме какво говорим.

— И най-важното — добави Балдур, — не носете никакви емблеми и знаци, сочещи принадлежността ви към някой от двата отбора. Внимавайте и дрехите ви да не са в техните цветове, които са съответно черно и червено за дяволите и тъмносиньо за „Юнайтедс“.

— Всъщност — обясняваше Уейтман — ние сме доста добре подготвени за всякакви неприятни обрати. — Останалите шестима мъже и жени в хотелския апартамент кимнаха. — Първо — продължи той, — обърнете внимание на нашите връхни дрехи. Тези черно-бели панталони и ризи са подсилени срещу удари с твърди предмети. Ето защо ризата се спуска долу до слабините, а под нея има неутрализираща жилетка, която предпазва от хвърлени бутилки, камъни и подобни. Тази малка шапка е подплатена и ще омекоти удари от предмети с тегло до един килограм. Обувките ми са със стоманени върхове и токове, нося наколенки и налакътници, в случай че ме съборят. Имам филтри в носа си, тапи за уши, ако някой насочи срещу мен усилен звуков сигнал. Освен това нося малък газов флакон и миниатюрен бластер, но за това никому нито дума. И разбира се, трябва да спомена охраната на стадиона, която би трябвало да е в съотношение един на всеки двацет и петима запалняковци, макар че според нас някои от тези хора ще действат заедно с тълпата. Това вкарва и вас в цялостната картина, в случай че възникнат сериозни проблеми. — Той погледна с усмивка служителите на „Звезден риск“.

— Чудесно — каза Гуднайт. — Направо невероятно. Какво пък, животът е спорт.

При първата среща дяволите и „Юнайтедс“ изглеждаха във върхова форма. Резултат оставаше непроменен през първите три четвъртини. После, към средата на последната четвъртина, докато топката беше у чеслейци, играчите от Уорик се издигнаха високо и ги притиснаха от въздуха, опитвайки се да ги изтикнат назад в тяхното поле. Една рязка промяна в гравитацията и прищявка на жироскопа в топката я запокитиха право в ръцете на един уорিকেц. Той реагира мигновено и я хвърли с всички сили ниско под приближаващата се вълна чеслейци.

Един на нула.

И това бе единственият гол в мача.

Не бяха отсъдени и наказателни удари, въпреки че от мястото си на трибуната Мшел Рис видя поне две спъвания и един удар в гърдите на една от състезателките.

Зрителите също се държаха кротко и повечето изглеждаха съвсем трезви. Грок преброи не повече от двайсетина души, изведени навън от охраната на стадиона заради обиди и хвърлени по играчите бутилки.

— Ако се задържи така — заяви Уейтман, — всички ще се приберем у дома без проблеми.

За втората игра служителите от „Звезден риск“ решиха да се разпределят равномерно из стадиона, като оставиха прекалено набиващия се в очи Грок на трибуната, откъдето той поддържаше връзка с останалите.

Тази игра бе по-раздвижена от първата. Изглежда, преди и двете страни бяха разузнавали своите противници и сега, след като познаваха слабите им места, се готвеха да ударят по тях.

Съдиите също си бяха взели бележка от предишния мач. Те свириха осем наказателни удара през първата четвъртина и шест през втората.

Резултатът беше 7:3 и отново водеше Уорик.

В третата четвъртина една от съдийките тъкмо бе назначила наказателен удар за препъване, което явно бе сред малкото непозволени действия при скайбола, когато Фридрих фон Балдур забеляза някакво движение с крайчеца на окото. Той се извърна. Няколко реда зад него невероятно дебела жена бе бръкнала в чантата си. Тя извади нещо оттам и го запокити към съдийката.

— Долу! — извика Балдур в микрофона и съдийката се просна на терена. Предметът се оказа импровизиран старинен бумеранг, който се заби в тревата на метър от тялото на съдийката.

Дебеланата продължаваше да рови в чантата си. Без да чака, за да види какво още може да извади, Фридрих скочи и прехвърли оградата, дяляща го от сектора, където беше жената.

— Ей! — извика един от пазачите. — Това е забранено!

Без да му обръща внимание, Фридрих прескочи няколко стъпала и хукна по реда, на който седеше жената, тъкмо когато тя измъкна от чантата нещо, което приличаше на граната.

Един млад мъж с черти, наподобяващи нейните, се надигна и размаха юмруци.

Балдур го повали с ритник в гърдите, след това изби гранатата, която тупна на бетона и се завъртя със съскащ звук.

Секунда по-късно тя избухна и изпълни района със задушлив газ. Докато слизаше надолу, Балдур погледна през рамо и видя, че хората в тълпата кашлят сподавено, превиват се и повръщат.

Забеляза също така със задоволство, че дебелия жена и младежът са сред най-засегнатите. Едва сега откри, че костюмът му е пострадал на няколко места.

— Съвсем нов костюм — промърмори недоволно той. — За триста двайсет и седем кредита. Скъпичък.

Крайният резултат беше 9:4. Два мача в полза на Уорик. Играта бе спирана на три пъти, за да бъдат изнесени пострадалите играчи с носилки. Един от тях май не дишаше.

Гостите от Чеслеа започваха да се държат все по-невъздържано, уверени, че уорикци са подкупили съдиите или че антигравите и жироскопът са настроени да действат в полза на домакините.

Гуднайт беше в бара на „Шелбърн“, носещ архаичното название „Херън & Бийвър“. Тъкмо бе забелязал един от уорикските играчи в компанията на двама проспериращи бизнесмени и шестима телохранители — мъже и жени, чиито очи непрестанно оглеждаха бара, а ръцете не се отдалечаваха от коланите.

Гуднайт проследи внимателно разговора и когато играчът пусна някаква шега по адрес на противниковия отбор, той се разсмя, вдигна чаша в подигравателен тост и се ухили суховато.

— Чували сте за вица за рицарите, нали?

Гуднайт никога не бе чувал за тях.

— Разбира се — заяви той. — Но вашият не е съвсем пълен. — Той им разказа друга, леко променена версия.

Един от бизнесмените го почерпи с бира и Гуднайт скоро се превърна в новия приятел на играча, макар че телохранителите го

гледаха с нескрита подозрителност. Чес не беше съвсем сигурен какво цели, освен да събере повече информация във връзка със задачата.

Двамата бизнесмени скоро се напиха, но всички останали бяха трезви. Гуднайт се престори на пийнал, макар че все още не знаеше какъв е смисълът от тази игра. Може би утре щеше да го наболява главата, но и без това го очакваше ден за почивка.

— Кажи ми, Дов — заговори той по някое време. — Днес се уверих, че наистина си добър. Но какво те накара да започнеш да се занимаваш със скайбол? Имаше ли някакви причини?

— Ами... — Мъжът се почеса по главата. — Винаги съм обичал спорта. От богато семейство съм, баща ми притежава яхта и често се случваше да играем, когато бяхме на обиколка сред астероидите. Но сигурно питаш защо съм станал професионалист? Забърках се в една история и съдията ми каза, че или ще ме пратят в поправителен лагер, или трябва да напусна системата. Баща ми се отказа от мен и вече се чудех дали да не постъпя в армията. Но ми се струваше опасна работа и тогава ми предложиха от един полупрофесионален отбор. Започнах да тренирам и скоро станах един от най-добрите. Представяш ли си какво щеше да е, ако бях постъпил в морската пехота? Сега нямаше да съм между живите, най-вероятно.

Гуднайт само поклати глава.

— Чес, скъпи ми приятелю — заговори Грок, — хубаво ще е да се поразсъниш, защото имам да ти кажа нещо интересно. За теб и останалите.

Служителите на „Звезден риск“ се бяха събрали в столовата на един от наетите от тях апартаменти.

Рис и Джасмин почти не ядоха, защото трябваше да пазят линия. Грок бе погълнал четири сурови яйца и чаша чай, а Фреди фон Балдур, който също внимаваше за теглото си, пи само едно кафе.

— От дългото ми съжителство с вас хората — продължи Грок, — дълго за вас, защото за мен може да се измери в наносекунди, развих нещо като хронично недоверие.

— Много полезна черта — одобри Балдур.

— През последните няколко дена си позволих да поставя на разни места в стаите на нашите клиенти подслушвателни устройства

— продължи Грок. — И представете си изненадата ми, когато установих, че четирима от седемте съдии са в преговори с различни страни, които се интересуват от начина, по който отсъждат мача.

— Господи боже мой! — възкликна Джасмин. — А искат от нас да ги опазим живи!

— Може би трябва да го направим, а може би не — поклати глава Грок. — Изглежда, двама от тях са взели подкуп, за да свирят за Чеслеа, а други двама за Уорик.

— Ах! — възкликна Мшел. — Това прави двама срещу двама срещу трима. Ако последните трима вече не са се уговорили.

— Много интересно — вметна Фон Балдур. — Грок, предполагам, че искаш да обсъдим този факт?

— Именно — кимна извънземният. — Равновесието на силите ми се струва малко странно.

— Защо не оставим нещата да се разрешат от само себе си? — попита Кинг.

— Не — поклати глава Гуднайт. — Това не е обикновена сделка. Да не забравяме за парите. Щом веднъж сме ги уловили в измама, какво пречи да го повторят, когато дойде време да се разплащат с нас?

— Ситуацията се промени — заяви Фон Балдур. — Смятам да се обърна към нашите клиенти и да им съобщя, че бихме желали уговореният един милион да бъде депозиран в някоя съюзническа банка.

Рис се ухили хищно.

— Фреди, предполагам, няма да ги осведомиш, че става въпрос тъкмо за банката, която използваме?

— Нямам подобно намерение — потвърди Балдур. — Както вече казах веднъж, никога не давай храна за размисъл на маймуната. Ще ги накарам сами да я изберат. Когато му дойде времето.

— Не мисля — изтъкна Грок, — че реакцията ни съответства на обстановката.

— Аз също — заяви Кинг.

— Може би трябва да подготвим резервен план, в случай че нещо се обърка? — предложи Грок.

— Взе ми думите от устата — рече Джасмин. — Май ще ни потрябват по-силни фойерверки от тези, които донесохме.

4.

— Даваш ли си сметка — попита Рис, — че след като в серията ще спечели този с най-добър резултат, а Уорик вече има два мача, ако днес настъпи неочакван поврат, играта ще загубее?

— Давам си, давам си — закима Гуднайт. — Затова държа бластер в ботуша си и още един под това грозно сако. Да не говорим за гранатите — истински фрагментиращи, не от онези газовите, дето им пусна оная дебелана.

— В сепарето съм скрила и пушки — съобщи Рис. — Напъхах ги под аптекката.

Рис позна, играта наистина загубя.

Гуднайт видя своя приятел да се завърта във въздуха и после уж случайно да се стоварва върху един от черните дяволи, при което се чу хрущене от строшени ребра.

Съдията гледаше право към Дов, но извърна поглед, без да включва сигнала за нарушение.

Уорик поведе в края на първата четвъртина.

Докато играчите напускаха терена, клокоченето на тълпата се усиливаше. Рис зърна десетина запалянковци да сключват ръце, оформяйки нещо като фаланга, след което щурмуваха заграждението при вратите към терена. Зад тях подскачаха двайсетина хулигани, повечето пияни, размахващи тояги, които по някакъв начин бяха прокарали през проверките на охраната.

— Тази няма да стане — промърмори Рис на себе си и хукна право срещу тълпата.

Джасмин Кинг вече беше там и притискаше вратата.

Един от запалянковците замахна да я удари, тя приклепна, изрита го в коляното и го събори върху неговия съсед. После фрасна и него с юмрук в слепоочието.

— По дяволите! — извика Рис. — Не с ръце!

Джасмин я чу, озърна се и в този миг нечий пестник се товари върху челюстта ѝ. Тя се олюля, падна и мъжът вдигна крак да я изрита.

— О, това вече е прекалено! — не издържа Рис, извади бластера и пръсна черепа на негодника. Кръв опръска тълпата, чуха се писъци и околните се отдръпнаха ужасени.

Мшел простреля още двама в лицата, отдели пет секунди да послуша със задоволство болезнените им стенания, после прескочи телата им и дръпна Джасмин настрана.

Мачът завърши 8:6 за Чеслеа.

— Как е? — попита Балдур.

Джасмин опипа внимателно челюстта си. Колегите ѝ се бяха скупчили около нея в хотелския апартамент.

— Май няма счупено — отбеляза тя.

— Ами зъбите? — попита Рис.

— Няколко са разклатени — рече Кинг. — Но ще се задържат.

— Наистина ли не искаш да отидем на лекар?

— Не — отвърна Джасмин. — Ще се оправя.

„Естествено — помисли си Рис. — Ако е андроид, не би искала да я разкрият точно сега, нали?“

— Това никак не ми харесва — заяви Гуднайт. — Ами съвсем никак. Не мога да позволя да постъпват по този начин с хората ми.

— Ей, Чес — засмя се Кинг. — Май ставаш сантиментален.

Гуднайт изсумтя и си наля питие.

— Щом ще играят така, предлагам да зарежем тази работа и да си вървим.

— Не — възрази Балдур. — Няма да е професионално.

— Какво толкова? — повдигна рамене Мшел Рис. — Нали никога вече няма да се връщаме тук. Нито ще се занимаваме със спорт.

— Лично аз си научих урока — присъедини се Грок.

— Чудесно! — В гласа на Рис се доловиха решителни нотки. — А щом тези типове искат да играем грубичко, намерили са когото трябва.

— Ние с Джасмин вече минахме по този път — посочи Грок. — Ако ни трябва нещо повече, ето какво е подходящо.

Той се зае да им обяснява.

Когато приключи, на лицата на Гуднайт и Кинг трепкаха малко напрегнати усмивки. Тези на Балдур и Рис бяха изопнати.

— Налага ли се да гласуваме? — попита Рис.

— Не виждам причина — отвърна Балдур. — Планът осигурява точно това, което ни е нужно.

— Пък и разполагаме с един дълъг уикенд преди следващия мач — добави Гуднайт. — Достатъчно време, за да може Джасмин да задвижи нещата.

— Чудесно — рече Джасмин и се надигна от кушетката. — Стига да не ми падне ченето. Отивам да набера няколко номера.

5.

Залозите за четвъртата игра бяха почти космически. Ако Чеслеа победи, резултатът щеше да се изравни, ако надделее Уорик — това щеше да е краят.

Запалянковците изпълваха стадиона бавно и тихо. Охраната не предприемаше нищо, когато монтираните на входовете металотърсачи издаваха тревожни сигнали, нито проверяваха какво се крие под издутите връхни дрехи на феновете. В края на краищата те всички бяха заложили на някого и си бяха платили за местата.

Уейтман пресрещна Балдур при входа на тунела.

— Боя се, че днес може да станем свидетели на истинска война — заяви той.

— Не се тревожете — успокои го Балдур. — Това е само една тълпа, а ние сме петима. Имаме числено надмощие.

Уейтман направи опит да се усмихне.

— Не трябваше ли все пак да потренираме... как му казваха военните — спешна евакуация?

— Няма нужда да се тренира каквото и да било. Знаем какво правим.

Срещата започна след няколко минути. От самото начало мачът загубя, но поне засега съдиите свиреха справедливо и за двата отбора. По трима играчи от всяка страна бяха изгонени за груби прояви и спор със съдиите.

В края на първата четвъртина резултатът беше 2:2. Във втората водеше Уорик. На трибуните цареше относително спокойствие, само от време на време някоя бутилка политаше към терена.

Фон Балдур беше в сепарето при Гуднайт и поддържаше постоянна връзка.

— Малък Роланд, Малък Роланд, тук „Звезден риск“.

— „Звезден риск“, тук Малък Роланд — отвърна тих глас.

— Малък Роланд, докладвай за местоположението.

— Кръжа на триста метра точно над теб.

— Готов ли си?

— Напълно. Чакам сигнал за начало.

— Капитан Хук, тук „Звезден риск“.

— Хук насреща.

— Готов ли си?

— Готов, на позиция, по твой сигнал.

— До всички станции, тук „Звезден риск“. Обявявам бойна готовност. Край на връзката.

В третата четвъртина резултатът бе 8:5, все още в полза на Уорик.

— Поддържате ли пълна готовност? — попита Балдур на линията на „Звезден риск“.

Другите трима, разпръснати из стадиона, потвърдиха.

— Добре тогава — каза Балдур. — Ако срещата продължава така, накрая ще съберат отборите в средата на терена. За да могат официалните лица да поднесат купата. Това е моментът, в който пристъпваме към действие.

— Разбрано.

В последната четвъртина, две минути преди края, Уорик водеше с 10:6.

— Мисля, че можем да направим някои предположения — заговори Балдур. — Изглежда, Уорик ще спечели състезанието.

— Така изглежда, приятелю — потвърди Гуднайт, загледан през прозореца на сепарето. — И тогава ще бъде достатъчно да... пресвето лайно в центрофуга!

Гуднайт вече тичаше към изхода на сепарето и Балдур се огледа объркано.

И тогава видя, че в едно от сепаретата на петдесетина метра от тях трима мъже сглобяваха нещо, което завършваше с дълга стоманена тръба. Те повдигнаха дулото, насочиха го към терена, монтираха отгоре телескопичен мерник и пъхнаха отзад неголяма ракета. Четвърти мъж разпъна триножник, клекна до него и включи мерника.

Гуднайт смътно чуваше приглушения рев на тълпата, докато последните секунди от срещата се нижеха. Той тичаше с всички сили, разблъскваше хората, но все още беше далече — прекалено далече от сепарето.

Официалните лица вече прекосяваха терена към средата, където отборът на „Юнайтедс“ ги очакваше нетърпеливо и изплашено.

Балдур включи връзката.

— Капитан Хук, тук „Звезден риск“. Започнете операцията... сега! Очаквам ви тук незабавно.

— Тук Хук. Потегляме.

— Малък Роланд, започнете снижаване.

Трибуните бяха изпълнени със сражаващи се мъже и жени. Гуднайт чу няколко изстрела, но не можа да разбере откъде идват.

Мъжът зад ракетомета се прицелваше бавно, за да е сигурен в попадението.

Гуднайт докосна с пръст основата на брадичката си и светът около него се забави, а звуците се извисиха до нетърпимо пищене. Сега вече хората наоколо бяха размазани и той сновеше между тях като колибри между цветенца.

Мерачът така и не успя да го види, когато Гуднайт нахлу в сепарето, блъсна се в него и го запокити към стената. Но спусъкът вече беше натиснат, ракетата излетя, прекоси въздушното пространство над стадиона и се заби в тълпата отсреща.

Докато стадионът се огласяше от пронизителни писъци, отгоре се спусна тежкотоварен транспортен космически кораб от клас VIII, провесил огромна кука от долния край на хангара. Куката се залюля и се закачи в металното скеле, на което бяха монтирани антигравите.

На мостика на кораба, с които допреди малко бе разговарял Балдур, стоеше „капитан Хук“. Той нареди пълна мощност на двигателите и трийсетградусов наклон. Корабът, предназначен за монтаж на сложни и тежки конструкции и разрушителни работи, почти без усилие откърти масивния покрив на стадиона.

— Говори Хук, Малък Роланд. Някакви проблеми с покрива?

— Съмнявам се да ни създаде затруднение. Идваме.

Гуднайт излезе от ускорения режим и откри, че тримата мъже около ракетомета са се опулили в него. Единият вече посягаше към оръжието.

Бластерът на Гуднайт забълва огън.

Тримата мъже се завъртяха и паднаха.

Гуднайт пусна още един откос в главата на съборения мерач, за да се подсигури, след което се затича, прескачайки по няколко

скамейки наведнъж.

Рис и Кинг вече бяха на терена, а Балдур търчеше надолу по стълбите.

Стадионът се изпълваше с дим и пламъци, които се усилиха, когато през отвора на покрива се подаде муцуната на бивш съюзнически тежък крайцер, който започна да се снижава величествено към земята, разбивайки всичко по пътя си. Той изпълни огромния стадион от край до край.

Долният шлюз се отвори и оттам се подаде товарна рампа. Двама мъже с бластерни пушки изтичаха надолу по нея и заеха позиции за стрелба. Засега не се виждаше противник. Тълпата се занимаваше да тъпче себе си и да се измъкне час по-скоро от този невъобразим кошмар.

Джасмин и Мшел изтичаха седемте съдии към рампата, като ги подканяха с викове. Мъжете и жените се подчиняваха, шашардисани от случилото се.

Грок се появи на близките стълби, сграбчи Фреди с едната си ръка и зашлеви с опакото на другия мъж, който размахваше към него тояга.

Гуднайт вече беше на полето и тримата стигнаха крайцера едновременно. Шмугнаха се през шлюза, последвани от двамата пазачи с пушките, и люкът хлопна зад тях.

— Добре дошли на борда — посрещна ги любезен глас.

— Можете да заповядате при мен на мостика. Готов съм да ви представя сметката си. Сигурно ще ви се стори солена, но няма как.

— Не е за мен — поясни Фридрих задъхано. — Сметката е за Асоциацията на професионалните рефери. — Той изгледа седмината объркани, зяпнали съдии. — Предполагам, с радост ще ви предложат петнайсет, дори двайсет процента бонус за отличното изпълнение.

— Фреди, ти вече ме предупреди, че тези хора са доста щедри. Доведи ги при мен.

— Идваме — отвърна ухилено Балдур. — Аз също трябва да направя един паричен трансфер.

Чес, Джасмин и Грок надзъртаха през илюминатора, докато корабът се издигаше над разрушения стадион.

— Както каза, Чес — промърмори Грок. — Никой не бива да обижда нашата Джасмин.

Гуднайт успя да се усмихне изморено.

— Джасмин, ще ме черпиш ли една пържола? Имам нужда от храна след онова търчане долу.

— Стига да нямаш никакви задни мисли — каза Кинг. Те напуснаха шлюзовото помещение.

Рис хвърли прощален поглед на Уорик.

— Не победата е най-важна — промърмори тя замислено. — А участието в играта.

6.

— Ето това вече — обяви Фридрих фон Балдур — наричам място за истинска почивка.

Джасмин и Гуднайт погледнаха към увисналата над бюрото му холограма. Виждаше се пясъчен бряг с приведени борови дървета отзад и стилизирана романтична колиба. Океанът беше спокоен, синьо-зеленикав.

— Никакви видеофони, никакви компютри и поща — подхвърли скептично Чес.

— Нито суматоха, шумотевица, залагания и купони до зори? — добави Рис.

— Именно — кимна Балдур. — Нищо, освен един пуст, ленив бряг и една хубава книга. Може би — добави той замечтано — най-сетне ще мога да прочета Пруст.

— Фреди — повика го Гуднайт. — За три дена ще пощурееш. И кой е този Пруст? Някой, който е писал прочути видеописи?

Балдур го погледна обидено.

— Един човек — обясни Джасмин. — От древни времена. С много интересни теми. От него можеш да се научиш на търпение.

— Аз пък ви казвам, че ще се побърка — заяви троснато Чес.

— Вие, хора, нямате никаква вяра във вътрешните си сили — изгледа ги строго Балдур.

— Истина е — усмихна се Джасмин. — Готова съм да се обзаложа, но на страната на Чес. — Интеркомът зазвъня. — Да? — обади се тя.

— Тук имам потенциален клиент — обяви Рис. — Мога ли да го доведа?

— Заповядай — каза Джасмин. — Ще бъдеш ли така добра да повикаш Грок?

— Той вече идва — отвърна Мшел.

Рис и Грок въведоха строен, напрегнат мъж, леко оплешивял, на видима възраст около четирийсет.

— Това — представи го Грок — е господин Джен Рейнард.

Мъжът пристъпи напред и ги огледа с пронизателен поглед.

— Добре дошли в „Звезден риск“ — посрещна го Балдур, представи останалите и посочи едно кресло.

— Не бих искал да ви обиждам — поде Рейнард, — но репутацията ви далеч надхвърля впечатлението, което създава вашият офис. Освен ако имате и други филиали — добави обнадеждено той.

— Тук разполагаме с всичко, от което би могъл да се нуждае един клиент — отбеляза Кинг. — От шперцове до джобни космически флотилии.

— Тъй ли? — попита скептично Рейнард. — Предполагам, че е оправдано от финансова гледна точка. Имам предвид да не държите много главорези на постоянен щат.

Фон Балдур кимна едва забележимо.

— С какво можем да ви бъдем полезни? — попита той.

— Аз съм бившият премиер на Дампиер — отвърна Рейнард и продължи с драматичен тон. — Нужна ми е помощта ви, за да измъкнем един човек, гниещ в килия за смъртници, като докажем невинността му и заловим истинските виновници.

— Чудесно — изръмжа Грок. — Започнаха да ми писват тези задачи, които не изискват нищо повече от блъскане по нечия глава.

— Възможно е и в този случай да се стигне до нещо подобно — каза Рейнард. — Зависи как се обърнат нещата.

— Слава на небесата — прошепна Рис. — Защото нямаме опит в потайните, лишени от шумотевица и предсказуеми дела.

— И кой е невинният субект? — попита Кинг.

— Бивш офицер от армията на Дампиер, погрешно обвинен в продаване на свръхсекретни държавни тайни на нашия древен враг Торгут.

— За какви тайни става дума? — попита Фон Балдур. — Защото за някои сведения, като например какъв е броят на държавната администрация, едва ли се дава смъртно наказание.

— Престъплението, заради което този нещастник бе съден и осъден, е държавна измяна — натърти Рейнард. — Наказанието е смърт.

— Да, изглежда ми доста сериозно — вметна Мшел.

— Нека ви обясня — продължи Рейнард. — Системата на Дампиер е близо до Торгут. Ние сме традиционни врагове, още от времето на първата колонизация. Помежду ни се разполагат Белфортските светове, три интензивно заселени планети с приблизително земна големина. По всички правила на морала и закона тези светове принадлежат на Дампиер. Но Торгут, където се вихри корупция, а моралът е забравено понятие, също предявява претенции към тях. Водили сме три войни, най-вече заради Белфорт, макар че е имало и други причини. Те спечелиха първата, а ние другите две. Торгут обаче не се примири с поражението и подготвя нова война, поне според докладите на нашето разузнаване. Въпреки че настоящото правителство на Дампиер е проядено от корупция, има хора, които осъзнават надвисналата заплаха, макар да не смятат, че е съвсем непосредствена. Те предложиха да бъде изградена нова отбранителна система за Белфортските светове. По някакъв начин плановите на тази система са попаднали при торгутците. Легат Маен Суфиерд, служител с безупречна кариера в отдел на Стратегическото разузнаване на главната ни планета Монтроа, бе обвинен, че е откраднал плановите и ги е продал на Торгут.

— Казвате, че е в килия за осъдени на смърт? — попита Гуднайт. — Значи процесът е приключил?

— Процес на марионетки — изтъкна Рейнард и гласът му се извиси. — Подигравка за правосъдието. Подхвърлени улики, некадърен адвокат, предубедени съдебни заседатели.

— Защо предубедени? — попита Рис.

— Защото, без да изглежда като рошав фанатик, Суфиерд членува в една древна секта, която предизвиква презрението на управляващата върхушка на Дампиер, и се е борил срещу тези предубеждения през цялата си кариера.

— Хммм — изсумтя Гуднайт.

— Но въпросът не е само в споменатите предубеждения — продължи Рейнард. — Аз искам да бъде открит истинският виновник. В този опасен момент не ни е нужен предател по високите постове!

Рис се поколеба дали да не предупреди Рейнард, че не се намира в лекционна зала пред студенти, но премълча.

— И защо дойдохте при нас? — попита Грок. — Нямате ли частни детективски агенции на вашата планета?

— Имаме — призна Рейнард. — Но аз не им вярвам, особено след като противниковата страна нае една от най-големите и мощни агенции, за да вкара Суфиерд в затвора. Може би сте чували за тях, тъй като те са междупланетна организация. Наричат се компания „Цербер“.

При споменаването на техния главен конкурент всички служители на „Звезден риск“ не можаха да прикрият реакцията си — Гуднайт се ококори, Балдур се престори на безразличен, Джасмин стисна устни, Рис се помъчи да изглежда равнодушна, но не успя, а лицето на Грок, както винаги, бе неразгадаемо.

— Ах — възкликна доволно Рейнард. — По израженията ви познах, че сте чували за тях. Аз също бях отвратен от тези типове, особено след като се съгласиха да работят за онези проклети универсалисти, партията, която сега е на власт. И така, сега всички козове са в ръцете на противника и аз и моите приятели от партията на независимите сме безсилни да спасим нещастния Суфиерд. Нашето правосъдие го обяви за виновен, военните, които той толкова много обича, го изоставиха, пресата не спира да тръби какъв престъпник е, да не говорим за тази междупланетна агенция. Няма никаква надежда за него. Усещам до дъното на душата си, че опозицията няма да се спре пред нищо — фалшификации, клевети, конспирация, дори убийство, — за да се увери, че случаят на Суфиерд е „решен“. — Никаква надежда — повтори Рейнард. — Освен ако една външна и независима компания като „Звезден риск“ не се съгласи да му помогне.

— Хмм — изсумтя Фон Балдур. — Какво пък, с радост ще се постарая да ви услужим...

— Един въпрос — прекъсна го Рис. — Откъде научихте за нас?

— Консултирах се със специалисти, които използвам, когато трябва да взема важно решение — отвърна Рейнард. — Те всички потвърдиха вашата честност по отношение на поетите задължения. Освен това добавиха, че имате доста оригинален стил в разрешаването на проблемите.

— Благодаря — кимна Гуднайт.

— Много интересно — рече Балдур. — Дайте ни номера на мястото, където сте отседнали, и ще ви отговорим до ден-два. Може би ще ви зададем няколко допълнителни въпроса.

— Е? — попита Балдур няколко минути след като придружи Рейнард до изхода.

— Знаеш предубежденията ми относно хора, на които предстои да се изпържат на електрическия стол — обади се Гуднайт. — Виновни или не — добави той.

— Защо не? — попита Рис. — Както Грок спомена, най-сетне една задача, в която не се налага да трошим глави.

— Моето мнение вече го знаете — рече Грок.

— Винаги имаме нужда от свежи финансови постъпления — вметна Кинг.

— Аз пък се надявах най-сетне да замина на почивка — въздъхна Балдур. — Но какво пък, почивката е по-приятна, когато си се изморил. Обичайната тарифа?

— Да... не — сепна се Рис. — Рейнард спомена, че е разговарял с някакви хора. Което означава, че на Дампиер вече знаят за нас. А това увеличава рисковете.

— Означава също така — добави Кинг, — че „Цербер“ ще научат за намесата ни, тъй като политиците имат обичая да си споделят информация.

— Вярно е — потвърди Балдур.

— А когато става въпрос за политици — рече Гуднайт, — играта няма да е двойна, а четворна, шесторна, осморна.

— Сигурно ще се зарадвате да научите — обади се Балдур по интеркома, — че бяхме потресени от разказа ви за проявената несправедливост към вашия приятел и единодушно сме готови да работим за вас. Тарифата е двацет хиляди дневно плюс всички разходи.

Той се заслуша в думите на човека от другата страна.

— Съжалявам, господин Рейнард, ако са ви информирали погрешно относно цените на нашите услуги. Но тарифата е такава и мога само да съжалявам, ако ви се струва прекомерна. Налага се да добавя, че никога не се пазарим. Желая ви успех в търсенето на истината за нещастния легат Суфиерд. — Той се заслуша отново и на лицето му цъфна усмивка. — Много добре, господин Рейнард.

Наистина се радвам, че променихте решението си. Очакваме с нетърпение да оправим това огромно недоразумение и ви обещавам, че ще посветим всички ресурси на нашата фирма в решаването на този въпрос. До една седмица ще пристигнем на Монтроа.

7.

Космическият лайнер беше луксозен, на борда имаше всичко — от игрални зали до спортен център и денонощни ресторанти.

Служителите на „Звезден риск“ не се възползваха от тях, само Грок отиде да разгледа с нескрит интерес тренировъчните зали, а Балдур профука първата нощ хиляда кредита на различни игри.

— Което — обяви Джасмин, провъзгласена за техния ковчезник — няма да ти се приспадне от командировъчните.

— Скъпа, кога най-сетне ще ми позволиш да те убедя, че честността също има свои граници? — попита я начупено Балдур.

Джасмин не си направи труда да му отговори.

Групата посвети цялото си време на събиране на информация за Дампиер и Торгут.

— Чуй това — рече Рис на Кинг — От един от местните вестници е: „Не бих искал да превръщам в тема на тази статия, че споменатият държавен служител е всъщност най-долнопробен мошеник, чиито родители никога не са били представяни един на друг официално и който, изглежда, се затруднява дори с най-прости задачи, като например да не се изпуска по малка нужда, но съм твърдо убеден, че способностите му да се справя със служебните задължения едва ли надхвърлят тези на обикновен мравояд“. Брей-брей. И този човек пише за свой колега от партията на независимите.

— Изглежда, дампиерци наистина имат проблем с честността — отбеляза Кинг. — Да не говорим, че законите им са прекалено либерални.

— Интересна армия имат на Дампиер — обясняваше Балдур на Гуднайт, който не свалеше жаден поглед от една млада жена, прелистваща модно списание в библиотеката.

— Хм — изсумтя Чес.

— Последният път са нанесли доста сериозно поражение на Торгут със система от постоянни атаки.

— Хм.

— Ето защо сега са решили да не заделят пари за отбрана и да развиват само офанзивната тактика, както пише един от великите им стратегии.

— Хм.

— Не ме слушаш.

— Напротив, слушам те — възрази Гуднайт. — Струва ми се, че са се подули от гордост, задето са сритали противника, и сега не знаят на кой свят са.

— Доста добре казано.

— Ами да — отвърна Гуднайт. — Виж тази хубавица... Знаеш ли, ще те помоля да ме извиниш... — Той се надигна, прекоси помещението и заговори младата жена, която му отвърна с усмивка.

— Ако не друго — рече Грок, — поне се храним добре. Много добре. Тези дампиерци, изглежда, пращат свои майстор-готвачи във всички ресторанти из вселената.

— Дано това да не са единствените им способности — изсумтя Балдур.

— Излиза, че нашият работодател — подхвърли Кинг — е един доста обидчив човек. Оказа се, че е участвал в шест дуела. Един за първата му жена, два за втората, три за третата...

— От което следва — рече с усмивка Балдур, — че всяка следваща е била по-красива от предишната.

— Правилно.

— Как изглежда сегашната?

— В момента отново е ерген — съобщи Кинг. — Третата жена го е напуснала заради противника му в третия дуел.

— Хм — подсмихна се Балдур. — Ето защо винаги трябва да довършваш враговете си. Или да ги прострелваш в слабините.

— Или да си държиш закопчан дюкяна — продължи в същия дух Кинг. — Или да не избираш толкова великодушни жени.

— Мъжете не са чак толкова умни.

Лайнерът се насочи към огромен док и пред тях зейна входът на просторен хангар.

Гуднайт, застанал на опашка пред един от пасажерските шлюзове, погледна към космопорта.

— Май че навън вали — рече той. — Виждам красив сивкав пейзаж, доста приятен за окото.

— Нямам нищо против малко несимулирано време — заяви Мшел. — Писна ми от рециклиран въздух.

Антигравите на лайнера се задействаха с тихо бръмчене и корабът се отпусна меко на площадката. Покривът на хангара се отмести и един глас обяви от говорителите:

— Всички пътници да попълнят митническите си декларации. Всички пътници да попълнят митническите си декларации. След като си вземете багажа, насочете се към будките. След като си вземете багажа, насочете се към будките.

Според уговорката трябваше някой да ги чака на космопорта, в случай че възникне проблем с властите. Но засега не се виждаше никакъв посрещач. Кинг започна да се безпокои какво ще се случи, ако отворят някой от куфарите им.

Но в този момент към тях се приближи непознат човек с властна осанка на чиновник, който държеше в ръка снимка на групата. Точно както им беше обещал Рейнард.

— Господин Балдур и хората му? — попита той.

— Ние сме.

— Аз съм Дисър, от Министерството на външните работи. Освен това членувам в партията на бившия премиер Рейнард. Ще ви помогна да преминете през митницата, без да давате обяснения на служителите. Предполагам, че не носите нищо друго, освен лични вещи?

— Точно така, господине.

Докараха антигравитационна количка и багажът им бе натоварен в нея. Пистолетите лесно можеха да се скрият, но същото едва ли можеше да се каже за бластерните пушки, базуките и минохвъргачките.

Униформени мъже ги пропуснаха с поклон през вратата и малко след това те се озоваха на една от улиците на Тюлетия, столицата на Монтроа. От дъжда ги предпазваше само голямата козирка.

— Сега ще пристигне лимузина, която да ви откара до вашия хотел — успокой ги Дисър, докато се озърташе. — Ах, ето я...

Той млъкна, прекъснат от три бързи изстрела, които проехтяха откъм козирката над тях. Дисър се хвърли на земята и четиримата служители на „Звезден риск“, се проснаха край него, следвани от Джасмин, която се забави не повече от секунда.

Мъж, размахващ оръжие, изтича на улицата, като лъкатушеше между колите. Той скочи в една от тях и колата незабавно потегли нагоре, без да обръща внимание на виковете и сигналите на двамата пътни полицаи.

— Божичко — промълви ужасено Дисър. — Убийство посред бял ден! Какви неща се случват. Боже мили!

— Да — кимна безизразно Гуднайт. — Истинска трагедия. Вие четиримата ме почакайте тук.

Той си проправи път през тълпата, озъртайки се за труп. Сивокос мъж лежеше възник със застинало на лицето изражение на изненада.

Гуднайт огледа трупа, намръщи се и се върна при останалите тъкмо когато на мястото дотича един полицаи.

— Интересно — рече той. — Когато слизахме от кораба, случайно забелязах човека, чиято глава са отнесли одеде. Фреди, заприлича ми на теб, с това ми привлече вниманието. Направо ти е одрал кожата, сякаш ти е брат близък.

Балдур се надигна и изтупа прахта от панталоните си.

— Може да е най-обикновен опит за грабеж — подметна той.

— Едва ли — възрази Гуднайт. — Не забелязах джобовете му да са обърнати, а го видях да изпуска портфейл, когато си подаваше билетите. От него стърчеше съюзнически паспорт, така че едва ли е някаква местна разправа.

— С други думи, смяташ, че са ни вдигнали мерника — рече Балдур, докато помагаше на Кинг да се изправи.

— Така изглежда — потвърди Гуднайт. — Най-добре да приемем, че противникът знае за нас.

Грок махна на едно такси, вдигна най-тежкия куфар и се приближи до него.

— Започвам да си мисля, че не поискахме достатъчно голяма сума — въздъхна огорчено Балдур и се качи в таксито.

8.

— Каква отвратителна дупка — намръщи се Чес Гуднайт.

— Надявам се, че поне има танцувален салон.

— Има — потвърди Джасмин Кинг.

— Чудесно — промърмори Гуднайт. — Значи ще бъдем застреляни от някой маскиран убиец в разгара на бала.

— В полилеите на залата — продължи обясненията Кинг — са разположени два снайперски поста, има и две картечни гнезда, които покриват парадното стълбище.

— И кой е бил гордият собственик на този палат? — поинтересува се Мшел Рис.

— Бившият началник на тайната полиция — отвърна Кинг.

— Трябва да е бил доста предпазлив човек?

— Много — кимна Джасмин и ги поведе нагоре по каменната стълба към двукрилата порта.

Намираха се пред каменна къща, построена на една тиха странична уличка в жилищен квартал и заобиколена от висока ограда, която бе опасана отгоре с алармена инсталация и натрошено стъкло. В двора бяха монтирани прожектори, разположени така, че да не оставят тъмни местенца.

Стилът на къщата беше рококо, общо четири етажа и три крила, с богата украса на первазите и стрехата.

— Много предпазлив наистина — повтори тя, докато петимата влизаха.

Фон Балдур кимна.

— Тези огледала във фойето сигурно са прозрачни от другата страна?

— Точно така, зад тях също има постове, а вътрешната врата е снабдена с аварийна ключалка.

— Какво е положението отзад? — поинтересува се Грок.

— Роботизирани охранителни постове — отговори Кинг. — Всяка от стаите в къщата може да бъде изолирана от останалите, както

и сервизното крило. Има и тунел, който отвежда в подземен паркинг на съседната улица. Спалните са общо дващсет на брой, всяка от тях е обзаведена като малък апартамент и се свързва с останалите по тайни коридори.

— Дващсет спални — повтори Гуднайт. — Толкова ли е било голямо семейството на този тип... или е имал много любовници?

— Колко души ще ни трябват за охраната? — попита Балдур, без да обръща внимание на загадките на Гуднайт. — Не бих искал да изразходвам парите на Рейнард за повече от най-необходимото.

— Даваш му малко отдих, преди да го оберем до шушка? — подхвърли Гуднайт.

Балдур изхъмка.

— Не много — отвърна на въпроса му Кинг. — Както казах, повечето постове са роботизирани. Предполагам, че ще ни стигнат дващсетина души, които бихме могли да използваме и за операции. Най-добре да ги наемем на друга планета, както и прислугата. Но първо ще поискам да минират двора с газови гранати, да сменят ключалките и да монтират радар на покрива.

— Трябва да положим малко усилия, преди да наречем това уютно местенце наш дом — заяви усмихнато Рис.

— Нима предпочиташ да отседнем в хотел, където ще сме като подвижни мишени? — учуди се Кинг.

— Ни най-малко — каза Мшел.

— Голяма, грозна и внушителна сграда, но ми харесва — обяви Гуднайт. — Предлагам да останем тук.

— Аз също — присъедини се Грок. Другите двама кимнаха в знак, че са съгласни. — Между другото — продължи той, — какво е станало с човека от тайната полиция?

— Гръмнали са го тъкмо когато е излизал през портала с лимузината си — обясни Кинг. — Така че, в края на краищата не е бил чак толкова предпазлив. Все още се виждат следите от взрива.

Рис се засмя и тъкмо се готвеше да каже нещо, когато зад оградата отекнаха два изстрела.

Всички изтичаха обратно към вратата, посягайки към скритите си бластери. Дори Кинг извади своя.

На улицата пред високата стена цареше истинска суматоха. Мъже и жени се налагаха енергично с тояги. Някои от тях размахваха

плакати с надписи „Свобода за Маен“, „Искаме справедливост“ и „Открийте истинските шпиони“.

Мшел забеляза една млада жена да хвърля камък. Проехтя изстрел и тя падна на земята.

Чуха се писъци, отекнаха нови изстрели, после тълпата се разпръсна.

Бяха подгонени от петнайсетина маскирани мъже и жени. Нападателите бяха облечени различно от демонстрантите, носеха къси предпазни жилетки, наколенки и налакътници и бяха въоръжени с пистолети, тояги и ножове.

Служителите на „Звезден риск“ се прикриха зад балюстрадите.

Един маскиран мъж надзърна през отворената порта на къщата, видя петте насочени към него дула и реши, че ще е по-добре да продължи с преследването на по-лесната плячка. Маската му беше доста странна — черно домино на очите, от което до брадичката се спускаше парче плат.

Три полицейски коли се рееха във въздуха зад въоръжените нападатели. Полицаяте бяха облечени в специални бронирани униформи за потушаване на безредици, но не се намесваха, а само следяха какво става долу. Не направиха никакъв опит да спрат клането.

— Много хубаво — подхвърли Грок. — Ей от такива бъркотии се прехранваме.

— Така е — потвърди Гуднайт. — Обречени сме да живеем сред разбойници и убийци.

— Дали не е време да се захващаме за работа и да си изкараме прехраната? — предложи Балдур.

9.

Мшел Рис се влюби в Тюлетия, столицата на системата Дампиер.

Широка река описваше завои из метрополиса, отдавна усмирена с високо бетонно корито. От двете страни на реката бяха построени изложбени зали, музеи, галерии и дори няколко църкви на различни местни божества.

Имаше широки булеварди за скоростен транспорт, макар че според циничния Гуднайт предназначението им било да вкарат тежковъоръжени армейски части и артилерия в центъра на града, ако възникне подобна необходимост. Мъжете и жените по улиците бяха добре облечени, сякаш очакваха всеки миг зад ъгъла да изскочи някой моден дизайнер и да поиска да му позират. Многобройните паркове бяха украсени с красиви статуи.

Но от всичко най-много ѝ хареса храната. Рис не можеше да си спомни да е опитала и едно лошо ядене, независимо дали в луксозен ресторант, или в някоя малка, уютна кръчмичка.

Торгутци имаха един странен израз — „щастлив като бог в Монтроа“. Но той също бе доста показателен за тях.

Единственият недостатък бяха самите хора — в едни случаи приятни, в други сприхави. Един от великите философи на планетата бе казал: „Ние, дампиерци, притежаваме уникалната способност да спорим за някаква пълна безсмислица, а после да излезем и да умрем за нея“.

Така е, съгласи се мислено Мшел. След като се скара с един келнер, който бе дълбоко уверен, че трябва да получи бакшиш, въпреки че ги обслужваше доста лениво, тя започна да се пита на какво може да се дължат страните им нрави...

Фон Балдур поиска среща с Джен Рейнард, за да ги запознае с подробностите около случая на Суфиерд. Срещата трябваше да се състои по обяд в ресторант „Турнел“, за който Джасмин прочете в

справочника, че е „истински дворец, място за сбирки на висши чиновници, културния елит на страната и най-богатите хора“.

— Това е нещо като затворено общество — отбеляза Гуднайт. — Където не допускат простосмъртните.

Петимата пристигнаха там навреме. Колата им беше най-незабележимата от дългата редица лъскави лимузини.

— Тук наистина не е за простосмъртни — промърмори Гуднайт.

Възрастни мъже и жени, облечени с вкус и с уверени движения, по-млади, които вероятно бяха тук, за да ги пазят и обслужват.

Централната зала беше украсена с барокови картини и гоблени, масите бяха подредени на голямо разстояние една от друга. Но Рис не пропусна да забележи, че най-богатите бяха отвеждани в отделни стаи, както стана и с тях, когато Балдур съобщи имената им на помпозния и надут оберкелнер.

Рейнард вече ги очакваше.

— Добър ден, приятели — посрещна ги той. — Радвам се да ви видя.

— Ние също — отвърна Гуднайт. — Но това място не е ли твърде многолюдно, за да се срещате със своите наемни главорези?

— Хм — подсмихна се Рейнард. — Първо, на Монтроа вече знаят за вас, известно им е дори за какво съм ви наел.

— И въпреки това — настоя Рис. — Не ми се нрави, че противникът е известен за намеренията ви.

— Те са глупаци! — възкликна ядосано Рейнард. — Нищо не разбират!

— Сигурен ли сте, че тази стая не се подслушва? — попита Балдур.

— Разбира се, че съм сигурен! Идвам в „Гурнел“ от съвсем малък. Тук ме познават, за мен те са като близки приятели.

— Приятелите — вметна Гуднайт — може да бъдат подкупени. Или да се случват разни неща зад гърбовете им.

— Грешите, господин Гуднайт — възрази Рейнард. — Можем да говорим за каквото си пожелаем в тези стаи. Пък и миналата седмица помолих мои верни другари да претърсят помещението.

— И все пак... — Балдур погледна многозначително Грок.

Огромният извънземен смъкна от рамото си неголяма раница и извади отвътре сивкава кутия с прикрепена за нея слушалка. Включи

механизма под критичния поглед на Рейнард и започна да обикаля стаята.

— Е, сега доволни ли сте? — попита домакинът им, след като Грок приключи.

— Напълно — каза Грок. — Четири бръмбара. Един тук, в крака на масата, втори горе в полилея, трети в обкова на вратата и четвъртият, вероятно предназначен да бъде открит, под това кресло.

Лицето на Рейнард стана виолетово. Грок не му обърна внимание. Той извади от джоба си четири малки топчета и ги постави непосредствено до разкритите обекти.

— Сега вече ще чуват само равномерен шум — обясни. — Ако разполагахме с повече време, бих могъл да синтезирам гласа ви, господин Рейнард, и да ви оставя да четете приказки на вашите слушатели.

— Ще се оплача на управата!

— Защо? — попита Рис. — Какво според вас могат да направят те?

— Вярно — поклати глава Рейнард. — Но бъдете сигурни, че ще разменя няколко думи с управителя.

— Най-добре да проверите банковите сметки на тези ваши доверени другари — подхвърли Рис.

Влезе един келнер и се поклони.

— Извинете ме, задето поръчвам за всички — заговори Рейнард. — Но тук поднасят някои особено изискани ястия, които трябва да опитате на всяка цена.

— Осланяме се на вашия избор — отвърна Балдур.

— Първият ми въпрос — поде Кинг и незабелязано включи записващото устройство — е...

— Не — прекъсна я Рейнард. — Нека първо се нахраним. Пълният стомах има своите преимущества.

Той поръча ястие с диви гъби, задушено месо в глинен гювеч със сос от лют пипер, пикантно дивечово със зеле и сос от червено вино, печени зеленчуци, печено с бял сос и сирене, салатата от плодове и зеленчуци и за десерт шоколадова торта с кестени.

Рис се наведе към Кинг и прошепна:

— След всичко това едва ли ще мога някога повече да ям.

— Аз също — оплака се Кинг. — Ако това им е обявът, не искам да си помислям какво ще е на вечеря.

Дори Гуднайт, привикнал да поглъща огромно количество храна заради калориите, от които се нуждаеше в ускорен режим, се предаде на салатата.

Но Грок и Балдур успяха да издържат на темпото на Рейнард до последното ястие.

Най-сетне бившият премиер попи устата си със салфетка, въздъхна с нескрито съжаление и обяви:

— А сега, да се захванем за работа. Вашите противници... за мен, естествено, те са предатели, тези универсалисти, мръсни копелдаци... тези...

— Момент — спря го Грок. — Предатели? В какъв смисъл?

— Това би било очевидно за всеки достопочтен гражданин на Дампиер. Вместо да спазват традицията и да се борят срещу Торгут, те се интересуват единствено от банковите си сметки. С птичите си мозъци смятат, че щом богатите стават още по-богати, бедните също ще спечелят от това, което, разбира се, е пълна глупост. Колкото до външната политика, те предпочитат нещата да останат такива, каквито са, без да подхващаме нова война, да продължим с поддържане на напрежението между нас и Торгут, което им позволява да прахосват парите на данъкоплатците за безполезни оръжия. Те не си дават сметка, че дразнят тигъра и че Торгут ще даде мило и драго, за да се сдобие с отбранителните планове първо на системата Белфорт, а после и на Дампиер. В редиците им има висши военни и църковна аристокрация. Тъкмо те наеха вашите конкуренти „Цербер“.

— Ето една причина да ми станат неприятни — кимна Грок. — Но продължавайте.

Недоловил сарказма в гласа на Грок, Рейнард продължи:

— Суфиерд беше най-изтъкнатият ни пълководец, но армията се обърна срещу него и мнозина негови колеги с радост ще присъстват на екзекуцията му.

— Защо? — поинтересува се Рис.

— Заради позора от открадването на отбранителните планове. Надяват се този акт да го измие.

— Нали ни казахте — намеси се Кинг, — че мразели Суфиерд, защото членувал в една секта?

Рейнард въздъхна.

— Сами виждате, че системата, в която живеем, не е съвършена. Да, джиланите са гонени и дискриминирани открай време. Това е един шумен, склонен към изпадане в екстаз, но иначе миролюбив култ, който не е сторил нищо лошо никому и се събира на свои тайни церемонии. Навремето, когато църквата ни беше лишена от власт, тя ги използваше за своите цели и нужди. Ала все още има невежи хора, които съзират в тях скрита заплаха.

— Казвате, че тези джилани са пацифисти — поде Гуднайт. — Но нали Суфиерд е в армията... офицер от кариерата.

— Зная — отвърна Рейнард. — Не ще отречете, че всеки от нас има своите противоречия.

— Може би — рече Балдур. — Продължавайте. И така, върховното командване на армията е в съюз с универсалистите?

— Именно. Защото универсалистите поддържат надпреварата във въоръжението. Не че ние, независимите — добави той, — омаловажаваме опасностите, произхождащи от Торгут. Просто смятаме, че разходите за отбрана трябва да са целенасочени.

Което сигурно означава, помисли си Рис, че имат свои доставчици и предпочитат тях, вместо тези на универсалистите.

— А как стои въпросът с тайната полиция?

Рейнард неволно погледна през рамо и снижи глас.

— Дампиерското информационно бюро твърди, че служи на държавата и настоящите ѝ управници. Разбира се, това означава, че следва свои планове. ДИБ се управлява от един хитър и безочлив чакал на име Л'Пелерин, който, казват, бил такъв мошеник, че дори професионалните измамници в игралните зали можели да му завидят. Колкото до Суфиерд, той е само изкупителна жертва, след като не успяха да разкрият истинския шпионин в Стратегическото разузнаване, което накратко се нарича Па. Всички искат въпросът да се разреши и потули бързо. Само че това едва ли ще е от полза за моя народ и моята родна планета.

Рис беше видимо впечатлена. Рейнард бе успял да прочете тази малка лекция, без да си поеме дъх.

— Ама че бъркотия — намръщи се Балдур. — Кой е на наша страна?

— Аз, разбира се. И онези независими, които останаха верни на клетвата пред Дампиер. — Рейнард се намръщи. — Да не забравяме, разбира се, Фра Дяволо и неговата банда умопобъркани, които според мен повече пречат, отколкото помагат. Дяволо — това, разбира се, не е истинското му име — е по малко писател, памфлетист, политик и революционер. Хората — имам предвид работниците — го обичат и са го направили богат. Той прахосва парите си основно за две неща — за разкошен живот и за поддържането на неголяма армия, която би изпълнила безпрекословно всяка негова заповед.

— Той защо подкрепя Суфиерд? — попита Балдур.

— Защото обича да се изправя срещу властта. Когато аз бях премиер и независимите управляваха, той беше мой враг. Сега, за момента, брат Дяволо е на моя страна. Но не зная дали да се радвам за това.

— Днес присъствахме на улични размирици — подхвърли Рис. — В подкрепа на Суфиерд. Тълпата бе разпръсната от една банда главорези, носещи маски. Полицията не направи никакъв опит да ги спре.

— Ах, маскираните — просъска Рейнард. — Биячи на универсалистите, за които се предполага, че са в таен съюз с Торгут. Твърдят, че защитават съкровените интереси на Дампиер, но всъщност са продажници и не биха се спрели пред никакви средства. Никой не знае кой ги командва. Според някои сред членовете им има и полицаи, затова самата полиция не им се пречка. Ето ви всички важни играчи в цялата тази трагедия.

— Списъкът е внушителен — рече Балдур. Той прегледа листчето с бележките. — Първо, бихме искали да разговаряме със Суфиерд и ще ни трябва достъп до Стратегическото разузнаване.

— Това няма да е никак лесно — поклати глава Рейнард. — Но ще потърся верни хора, които ми дължат услуги.

— Също така, рано или късно ще трябва да се срещнем с този Л'Пелерин.

— Ако той не ви потърси сам преди това — рече Рейнард.

— Имате ли представа кой може да е истинският виновник?

— В този момент — отвърна Балдур — подозираме всички на планетата освен вас, но не съм сигурен и в последното.

Рейнард реши да приеме думите му като шега.

10.

— Много впечатляващо — заяви Грок. — Само че не зная дали е добра идея да обявяваш на всеослушание адреса на своята шпионска служба.

Те стояха пред висока каменна сграда, построена върху масивни основи.

— Стратегическото разузнаване е официална институция — изтъкна Гуднайт. — Няма как да не бъде декларирана пред обществото.

Тримата — Балдур, Грок и Гуднайт — прекосиха паркинга и се отправиха към стъпалата. Гуднайт огледа колите наоколо.

— Тук има хора с доста луксозен вкус — подхвърли той. — Това е сикорски-бентли.

— Е, и? — повдигна вежди Балдур.

— А, нищо особено — сви рамене Гуднайт. — Просто се възхищавам на хората, които обичат хубавите коли. Особено когато са държавни служители на заплата. — Усмивката му стана закачлива.

Те се качиха по стълбите и подминаха четиримата въоръжени пазачи, които не сваляха ококорени погледи от Грок.

— Май тук няма много чуждоземни — заяви Гуднайт. — Особено големи и космати.

Грок изръмжа.

Влязоха през високия портал, зад който двама пазачи огледаха пропуска, уреден им от Рейнард.

— Заповядайте, господа — каза видимо впечатленият пазач. — Качете се на последния етаж, където е канцеларията на шефа на отдела Каранис. Няма начин да я пропуснете.

— Благодаря — отвърна Балдур и се отправи към асансьора.

— Ето ти едно и две — промърмори Гуднайт.

— Едно и две какво? — попита Балдур.

— По-късно ще ти кажа.

Асансьорът ги изкачи до последния етаж. Тръгнаха по коридора и едва сега Грок забеляза, че Гуднайт не е с тях.

Той се върна обратно и забеляза, че Гуднайт тъкмо излиза от един кабинет.

— Исках да попитам за тоалетната — обясни той. — Но вътре нямаше никого. Което е третото.

— Каквото и да е — намръщи се Грок. — Няма да питам.

— Хубаво. Недей.

Шефът на отдела Каранис беше едър, добре сложен мъж, само няколко сантиметра по-нисък от Гуднайт. Той очевидно се стараеше да се поддържа във форма, а мундирът му бе ушит по поръчка.

Гуднайт се зачуди за какво може да е получил четирите реда ордени на ревера, след като отдавна не бе имало война, но реши да не си пъха носа, където не му е работа.

Каранис имаше широко лице, склонно да дарява усмивки, но Балдур забеляза, че усмивката му е лишена от топлота.

Той огледа тримата влезли.

— Щастлив съм да посрещна кръстоносците на справедливостта — бяха първите му думи. — Но нека ви предупредя, че делото срещу Суфиерд бе щателно прегледано от наши специалисти и няма никакви съмнения в неговата справедливост, нито причини да смятаме, че е невинен.

— Познавате ли го?

— Не лично — отвърна Каранис. — В противен случай щях малко да се срамувам, тъй като смея да вярвам, че умея да преценявам хората, а и нито един човек, който се занимава с разузнаване, не бива да си позволява да бъде наивен и доверчив.

— Така е — кимна Балдур. — Ето защо всички трябва да сме предпазливи. Ние вече се запознахме с всички незасекретени материали по делото. Единственото, което не успях да разбера или прочета, е как според вас Суфиерд е успял да предаде тайните сведения на Торгут?

— Мога да ви отговоря само в най-общ план, господин Балдур — рече Каранис. — Достатъчно е да спомена, че в тукашното Торгутско бюро за междупланетни връзки е имало един младши служител, който

е бил спешно призован да се прибере. — Той се подсмихна. — Изглежда, някой на Торгут има странно чувство за хумор. Бюрото за междупланетни връзки, което е тяхната агенция за търговски права, всъщност представлява зле прикрита шпионска централа. — Придоби сериозен вид. — Боя се... хъм, благородни ми господа, че имам за вас лоши новини. Моите най-добри благопожелания на бившия премиер Рейнард, възхищавам се на доста екзотичното му разследване, но според мен той е дълбоко заблуден. Бих искал да мога да удовлетвори молбата му и да окажа на вашата... компания „Звезден риск“ необходимата помощ при разследването, но за съжаление това е невъзможно. Стратегическото разузнаване има свои стриктни правила и не мога да позволя да се ровите на воля из документите, нито да обикаляте свободно из сградата, дори с придружител.

— За нас това е голямо разочарование — изтъкна намръщено Балдур. — Премиерът Рейнард сигурно също няма да се зарадва на новината.

— Не се съмнявам — рече Каранис. — Но през дългата си кариера на политик, предполагам, е преглъщал и други подобни разочарования, както несъмнено ще преглъща и занапред. А сега ще ви помоля да ме извините, защото имам важна среща, за която вече закъснявам. Отделих ви няколко минути, за да ви съобщя лично лошата новина.

Балдур се надигна, кимна леко и тримата излязоха.

Пред входа Гуднайт отново се завъртя край луксозната лимузина.

— Мястото е запазено — прочете той на една табелка — за директора на Па. Колко мило. Наистина много мило. Интересно откъде директорът Готрокс Каранис има толкова много пари?

— Кажи ми сега какво беше онова твое странно броене? — настоя Грок.

— Веднага щом се отдалечим достатъчно от сградата и съм сигурен, че никой не ни подслушва с параболичен микрофон — обеща му Гуднайт.

Те спряха зад ъгъла.

— Първо, никой не ни провери пропуските, за да се увери, че са истински. Второ, никой, ама съвсем никой, който разбира поне малко от разузнаване, не би оставил непознати да вървят сами до кабинета на директора и със сигурност би направил още няколко контролни

пункта. Трябваше да ни пратят с придружител. Третото е за капак... — Той бръкна в джоба и извади смачкани документи.

— Откъде взе това? — изуми се Балдур.

— Мярнах отворена врата и бюро, зад което не седеше никой. Влязох, видях тези документи с печат „Строго секретно“ и някакъв код за достъп отгоре и ги прибрах. Да видим с какво разполагаме тук. Ах. „Оценка за текущото състояние на отбранителната система на Белфорт според торгутското разузнаване“. Това трябва да е доста интересно четиво за някои хора. — Той хвърли документите в близкото боклукчийско кошче.

— Едно, две и три... Стратегическото разузнаване тече като пробит варел. При това положение съвсем естествено е някой да се промъкне вътре, да вземе каквото му е нужно и да излезе необезпокояван. Което е още едно доказателство в полза на невинността на Суфиерд.

11.

— Хер доктор Гуднайт — заговори Фридрих фон Балдур, без да отделя поглед от пулта за управление на малката яхта, и на лицето му затрептя лека усмивка, — като водещ специалист по затворническите килии, какво е мнението ви за онази бастилия?

— Доста впечатляваща външност, както обичат да казват търговците — заяви Гуднайт. — За затвор, имам предвид. Като отбранително съоръжение не чини пукнат грош. Проклет да съм, ако мога да разбера защо хората си мислят, че като изведат тази голяма, тлъста топка в орбита, ще се спасят от потенциални нападатели. Достатъчно е да им метнеш една ракета на пресечен курс и пуф! Или да намериш няколко души със склонност към самоубийство и да ги пратиш с кораб, на борда на който си оставил тактическа ядрена бомба. Пуф и паф. Но да не се отклонявам от въпроса. Както казах, за затвор изглежда доста добре. Не бих си и помислил да избягам от него, нито да се напъхам вътре, за да спася някого от затворниците.

— Нито пък аз — присъедини се Мшел Рис от мястото си при пулта. — С други думи, ще трябва да се откажем от идеята да измъкнем час по-скоро на свобода легата Суфиерд.

— Въпросът не е само да го освободим, както подчерта Рейнард — припомни им Грок. — Боя се, че ще се наложи да открием истинския негодник.

— Ако приемем — рече замислено Гуднайт, — че Суфиерд е невинен. Защото и друг път се е случвало хората да грешат в преценките си.

— Така е — въздъхна Рис. — Абсолютно вярно.

— Което повдига един въпрос, Фреди — поде Гуднайт.

— Защо трябваше да ни домъкваш тук всичките, включително и ранима душа като мен, страдала от подобни обстоятелства, само за да видим тази потискаща метална топка? Бих предпочел да си остана вкъщи и да прегледам филмовия материал за Суфиерд.

— Защото исках всички ние да се срещнем с нашия клиент, ако мога така да го нарека — обясни Балдур. — Може пък на някого от нас да му хрумне гениална идея.

Старата орбитална крепост бе заобиколена от троен кордон патрулни кораби, плюс собствената ѝ защита. Но с приближаването към нея служителите на „Звезден риск“ се убедиха, че част от защитните съоръжения са в окаяно състояние, а други са били демонтирани.

Поне охраната тук бе на ниво. Въпреки че показаха пропуски, осигурен им от Рейнард, на борда на яхтата се качи неголяма въоръжена група, която претършува каютите и сканира всичко с електронни устройства.

— Да се върнем на въпроса, който обсъждахме по-рано — предложи Грок. — Изглежда, съществуват три възможности, ако приемем, че Суфиерд е невинен: първо, истинският виновник е действал самостоятелно и не само е открил каквото му трябва, но е успял да предаде данните на своя свят, като същевременно е хвърлил вината върху друг човек. Втората възможност е, че съществува малка група конспиратори, което подобрява шансовете ни, защото колкото повече хора са забъркани, толкова по-вероятно е някой да проговори. Третата е широка конспирация, както смята и Рейнард, с участие на цели политически партии. Но при тази възможност шансовете ни не само са нищожни, но и ние самите ще се окажем в голяма опасност. Някой има ли идеи или предложения в подкрепа или срещу изброените възможности?

Тишина, с изключение на тихото бръмчене на кораба.

— Ама и ти направи деня ми по-щастлив — изкриви устни Гуднайт. — Първо, защото трябваше да посетя този проклет затвор, а след това да ме изплашиш, като заговори за могъщи противници, зад които стоят управляващи политически партии. Страхотно, няма що.

— Ако никой не смята да коментира изявлението на Грок, мисля, че е време да обявим за пристигането си — предложи Балдур. — Крепост Пиньол, крепост Пиньол, тук кораб „Маршал“, очаквам инструкции за кацане. Имаме разрешително за посещение Ромео-Алфа-Девет-Две-Зулу.

— Тук крепост Пиньол. Останете на прием.

Гласът се върна след няколко секунди.

— Получихме потвърждение за посещението ви. Изключете двигателя и продължете по инерция, нашите прибори ще ви поемат.

Нищо не бе оставено на случайността. От хангара се появи влекач, който се скачи с „Маршал“ и го приближи до крепостта, но извън периметъра, в който би могла да бъде атакувана.

От шлюза се подаде херметичен ръкав, който се свърза с външния шлюз на „Маршал“.

— Имате разрешение да слезете на станцията — обявиха от диспечерската. — Не можете да носите никакво оръжие.

Петимата събраха записките и бележниците си, излязоха през шлюза и се спуснаха по разгънатия тунел до станцията.

— Плъзгам се плавно надолу по тънкото черво на живота — припя си полугласно Гуднайт.

— Благодаря ти за образното сравнение, Чес — засмя се Джасмин.

— Няма за какво — отвърна Гуднайт. — Просто затворите ми навяват меланхолично настроение.

— Нека не забравяме — вметна Рис, — че най-вероятно подслушват всяка наша дума.

— Извинявам се — каза Гуднайт.

Шестима пазачи ги очакваха при вътрешния отвор. Тук ги сканираха и обискираха. Въпреки протестите им отнеха записващите устройства, след което ги придружиха до стаята за свиждане, където нямаше нищо, освен четири стола.

— Доста са предпазливи, а? — подхвърли Гуднайт.

Рис едва сега забеляза, че е малко нервен, но сигурно бе оправдано за човек, прекарал известно време в килия на смъртник, без никакви надежди за спасение.

Вратата се плъзна встрани и двама тъмничари въведоха легата Маен Суфиерд. Беше висок, много слаб, от онзи тип, който отпуска усмивките си крайно пестеливо. Носеше сив комбинезон с големи черни кръстове отпред и отзад, нещо като мишени, в случай че затворниците се разбунтуват.

Той се представи, седна и огледа безизразно служителите на „Звезден риск“.

— Странно е, когато интересите ти трябва да защитават хора от други светове — започна той със сух и безизразен глас като лицето му.

— А твоите сънародници те мислят за предател. Предполагам, че нямате никаква официална връзка със Съюза, нито действията ви тук са под съюзническа юрисдикция. Всъщност Съюзът едва ли проявява интерес към малки светове като Дампиер, Торгут или Белфорт.

— Никаква връзка — увери го с ведър тон Рис. — Ние сме наемници, единственото, което ни интересува, е доброто заплащане.

Суфиерд кимна.

— Тогава позволете да поднеса извиненията си — рече той. — Когато живееш в подобни условия и смъртта е надвиснала над главата ти, наричаш нещата с истинските им имена.

— Още една причина да действаме бързо — посочи Рис.

— Напълно съм съгласен — кимна Суфиерд. — Но дори да не бъда оневинен в този живот, надявам се това да стане в следващия.

— Някои от нас — заяви Рис, — не живеят с успокояващата мисъл за възкресение.

Суфиерд кимна повторно.

— И така, първо — намеси се Балдур, — бих искал да ви осведомя, че вашият началник, шефът на бюрото Каранис, отказа да ни съдейства в разследването и е напълно убеден във вината ви.

— Разбира се — отвърна спокойно Суфиерд. — Той никога не е бил на моя страна и бе един от първите, които се присъединиха към обвинението.

— Ето това е интересно — наведе се напред Гуднайт. — Защото пред нас каза, че почти не ви познавал.

— Каранис винаги е бил доста добър в прикриване на следите — засмя се Суфиерд.

— Защо според вас толкова лесно реши, че сте предател? — попита Грок.

— Не зная дали бих искал да отговоря на този въпрос.

— Защо? — настоя Джасмин.

— Заради една причина, която приех неохотно, но не ми се ще да споменавам, за да не ме сметнете за параноик.

— Заради религиозните ви вярвания? — подхвърли Гуднайт.

— Да, ако изключим факта, че нямам особено високо мнение за интелектуалните способности на Каранис, нито вярвам в неговата неподкупност. И той го знае.

— И защо смятате, че е нечестен? — попита Кинг.

— Най-вече заради охолния начин на живот, говорещ за тлъсти банкови сметки. За него е известно, че нерядко използва високия си пост за лични облаги, както и за да получи определени услуги от някои млади и привлекателни служителки.

— Нямахме как да не забележим неговата лимузина — вметна Гуднайт. — Изглежда наистина прекалено луксозна за държавен служител.

— Е, казват, че наследил доста пари от семейството си — обясни Суфиерд. — Но никога не съм се ровил в делата на моите колеги.

— Значи мами и си пада по жените — заключи Гуднайт.

— Но защо мислите, че е предател?

Само Рис забеляза лекото колебание в гласа на Суфиерд.

— Всъщност не мисля, че е.

— Така ли? — повдигна вежди Рис. — Защото той е готов да приеме вашата вина. Мошениците обичат да хвърлят вината на други.

— Не — поклати глава Суфиерд. — Той е живял твърде дълго в нашата система, за да ѝ измени с лека ръка.

Рис го погледна скептично, но нямахме за какво да се захване.

— Е, добре — разпери ръце Балдур. — Бихте ли ни описали вашето всекидневие? Не, почакайте. Първо, имахте ли достъп до плановете за отбрана на Белфорт?

— Нямах — отвърна Суфиерд. — Научих за тях едва седмица преди моя арест. Трябваше да се запозная с тях и да напиша мнението си, но арестът ме изпревари. Някой над мен, вероятно самият виновник, бе препратил информацията на Торгут и нямам никаква представа кой и как е открил, че плановете ни са били копирани.

— Тъй като няма да получим никакво съдействие от Па — рече Балдур, — ще бъдете ли така добър да ни опишете вашия отдел?

— Не ми се иска, но очевидно това може да ви е от полза в разследването. Тази информация е секретна, макар и не от висок клас, но все пак вие сте външни лица. Отдел Па е разделен на малки секции с цел опазване на информацията. Моята група се състоеше от четирима души и беше една от няколкото, занимаващи се с Торгут.

— С Торгут за защита интересите на Белфорт? — попита Грок.

— Не — поясни Суфиерд. — Събирахме информация от общ характер, освен когато получавахме конкретни задачи от ръководството.

— Значи не работите с Белфорт? — повтори Фон Балдур.

— Това не беше ли изтъкнато по време на процеса?

— Моята защита се опита да подчертае този факт, но не получи нужното внимание.

— Премиерът Рейнард ни даде копие от протокола на съдебния процес — намеси се Джасмин. — Там не се споменаваха подобно нещо.

— Голяма част от свидетелските показания се даваха при закрити врати.

— Мисля, че ще ни от полза, ако ни кажете каква точно информация е била забранена за достъп.

Суфиерд си пое дъх.

— Ами, добре... но предполагам, че са ви прибрали записващите устройства на входа, както направиха и с предишните ми посетители.

— Не се безпокойте — каза Джасмин. — Имам прекрасна памет.

Суфиерд облиза устни и започна.

— Толкова по въпроса за вълнуващия живот на разузнавача — заключи Джасмин. — И като си помисля, че нещастният човечец се е занимавал единствено да чете доклади, да пише доклади и да предлага писмени становища. И затова сега ще му видят сметката.

— Нима си очаквала нещо друго? — възкликна Рис. — Помисли си само, че си се занимавала със същото, докато работеше за „Цербер“. Както и при нас, между другото.

— Да оставим това настрана — обади се Грок. — Въпросът е, защо са решили да използват точно Суфиерд за изкупителна жертва?

— Не зная — повдигна рамене Балдур. — Ако открием отговора на този въпрос, може би ще успеем да се доберем до истинския престъпник. Мисля си дали по някакъв начин не е свързано с религиозните му предпочитания.

— Като заговорихме за тях — рече Гуднайт, — Мшел, би ли желала да ме придружиш на една от религиозните служби, на които е ходел господин Суфиерд? Казват, че тези джилани били доста екзалтирана секта, та ако нещата се разгорещат и се стигне до някоя оргия, на каквато никога досега не съм бил, не ми се ще да ме подминат.

— Аз съм била — отбеляза Рис. — Но беше по служба.

— И? — попита заинтригувано Гуднайт.

— И открих, че по такива неща си падат все разни грозници. Нормалните хора намират начин да си начетат нагона, без да се събират на групички.

— Хм — поклати замислено глава Гуднайт.

— Докато тези двамата се екзалтират — подметна Грок, — Джасмин, ще ми окажеш ли честа да ме придружиш на вечеря? На тази планета храната е истинско откровение и сигурно ще ти достави удоволствие.

— С радост — кимна Кинг.

— Мен пак ме зарязахте — промърмори недоволно Балдур. — Не ми остава нищо друго, освен да се разтърча до „Турнел“ и да погълна нужното количество калории в тъжно усамотение. — Той натисна няколко копчета на таблото. — Освен ако някоя хубавица не ми предложи компанията си...

Екранът светна. Появи се надпис „проверка на съобщенията“, след който излязоха две входящи писма.

— Кой ти е писал? — попита Гуднайт, изтегнат на кушетката.

— Не само на мен, а на всички нас, имам предвид „Звезден риск“. Това е някой си господин Л'Пелерин от ДИБ и друг, на име Фра Дяволо. И двамата предлагат да се срещнем на вечеря.

— Аз пък предлагам — рече Рис — да се срещнеш с шефа на тайната полиция. Писателят може да почака до утре. Дори такъв, който разполага със собствена армия.

— Звучи разумно, скъпа моя — съгласи се Балдур. — Звучи напълно разумно. — Но лицето му имаше угрижен вид.

12.

Ресторантът се наричаше „Дьо Монтаняр“. Намираше се в долния край на тясна уличка и изглеждаше съвсем малък.

Джасмин надзърна подозрително вътре.

— Какви ли изпитания за стомаха ми е приготвила съдбата този път? — попита тя Грок.

Извънземният вдигна нос във въздуха и подуши — нова привичка, заимствана от хората, с която много се гордееше.

— Само не ме обиждай, моля те.

— Хайде, кой беше този, дето ме уверяваше, че било дошло време да се науча да харесвам ястия като пържола със сос тартар по стара земна рецепта?

— Пържолата беше почти алангле, но ужасно вкусна — възрази твърдо Грок. — Щом не ти харесва сурово месо, може би ще е по-добре да си поръчаш някой буламач като шоколадова торта с шоколадов сироп, шоколадова заливка и поръсена отгоре с шоколадов ликьор.

— Хм. Звучи примамливо. Идвам с теб.

Те влязоха. Ресторантът бе наистина миниатюрен, продълговато помещение завършващо с кухнята отзад. Посрещна ги весел възпълен мъж, чиято също добре охранена и шумна жена ги настани и им поднесе по чаша вино.

— Остави на мен да поръчам — рече Грок. — Ядох тук преди три вечери.

Джасмин склони леко глава в знак на съгласие и сръбна от виното.

Отвън двамата мъже, които ги бяха проследили дотук, размениха няколко думи и единият извади предавател.

13.

С малко усилия и известно количество пари, които бързо смениха собственика си, Гуднайт успя да научи къде се провеждат срещите на джиланите. Беше в един малък склад, без надписи отвън.

Още едно доказателство според Рис, че на джиланите не се гледаше с добро око — като че ли не можеше да си спомни за някоя друга религия, която да не обича винаги да е във фокуса на общественото внимание.

Двамата агенти на „Звезден риск“ изчакаха в наетата кола, докато през вратата на склада се нижеха мъже, жени и деца.

Приличаха на най-обикновени граждани от работническите квартали.

Гуднайт и Рис се присъединиха към тях. Когато влязоха, забелязаха — Гуднайт с интерес, Рис с лека тревога, — че подът на склада е покрит с няколко пласта дебели килими и отпред имаше тричетири реда меки сгъваеми столове.

Гуднайт тъкмо се готвеше да прошепне нещо в смисъл, че килимите помагат да не си издраскаш коленете и лактите, докато се вихри оргията, когато до него застана слаб мъж на средна възраст с посивяла коса и спретнато подрязана брада.

— Добре дошли, странници.

— А, добре заварили — отвърна Гуднайт.

— Виждам, че не сте от нашите хора, защото се озъртате малко смутено.

— Не сме — призна Рис. — Но чухме за вашата... ъъ... вяра и се заинтересувахме.

Мъжът се усмихна.

— Аз съм старейшината Бракен. Предполагам, че сте очаквали всичко да е по-пищно? — Усмивката му стана по-широка. — Но нищо чудно, след като ни наричат с думи като секта или култ.

— Не зная какъв ще е точният термин — оправда се Рис.

— А, наричайте ни както ви харесва — заяви Бракен. — Моля, седнете. След лекцията ще бъда на ваше разположение и ще отговоря на всичките ви въпроси.

На събора имаше около шейсет души. Бракен ръководеше службата, той започна с молитва, каквато можеше да се чуе във всяка църква по света. След това дойде време за обявленията.

Рис прикри прозявката си и се заслуша. Нещата придобиваха странен обрат. Едно дете стана и заяви, че би искало да бъде отгледано от друга семейна двойка. Родителите му бяха съгласни. Жена каза, че е готова да приеме втори съпруг за следващия Пролетен фестивал. Съобщиха за мирни протести пред един от затворите, където трябвало да се проведе екзекуция.

После мъж и жена от двата края на помещението започнаха да потропват върху малки барабани. Жената се изправи и разказа някаква история за жена, крачеща в дъжда, която видяла запушен канал. Тя коленичила и го разчистила с ръце, едно несъмнено добро дело, тъй като не мислела, че някой я вижда. Гуднайт завъртя очи, изпълнен с досада.

Двама или трима души се надигнаха и подхванаха бавен танц в ритъма на барабаните. Една жена започна да се съблича. Припомнил си думите на Рис за това кой ходи на подобни оргии, Гуднайт неволно трепна. Някой трябваше час по-скоро да посъветва тази достопочтена дама да се увие в покривка за маса. За доста голяма маса.

Един мъж стана, провикна се: „Слава на Бога!“ и се просна на пода. Други също се присъединиха към танца. Мъж, който се гърчеше като дервиш, запя на непознат за Рис език. Други го последваха, всеки на свой език.

Гуднайт не пропусна да забележи, че единствената хубава жена, освен Рис, седеше на стола и само леко помръдваше с устни.

Всичко това продължи доста дълго време. После, без никакъв знак, хората се върнаха по местата си. Голата дебела жена не си направи труда да се облече.

Старейшината Бракен произнесе поредната стандартна молитва, поклони се и хората се надигнаха и започнаха да се разотиват.

— Е, какво мислите? — попита той, като се приближи към тях.

— Какво трябва да мислим? — отвърна с въпрос Гуднайт.

— Може би, че приказките, че сме поклонници на дявола и богохулстваме, са малко пресилени?

Рис се засмя.

— И друг път сме имали гости — продължи Бракен. — За съжаление, малцина от тях се връщат повторно. А много си тръгват разочаровани.

— Защо? — попита Гуднайт.

— Защото очакват нещо различно — предположи Бракен. — Имаме врагове — стари врагове, от поколения насам, — които разпространяват какви ли не небивалици за нас. Сега, след нещастния случай с брат Суфиерд, същите лъжи повтарят и медиите. Някой ден току-виж заявят, че извършваме човешки жертвоприношения с малки деца — той поклати печално глава.

— Ние не сме от тази планета — обясни Рис. — Но също се питахме защо толкова много хулят джиланите.

— Защото живеем отделно от другите и същевременно сме част от дампиерската култура, също както и от всички останали светове. Не гласуваме, плащаме данъци с неохота, избягваме военната служба и практикуваме пацифизъм. Не подкрепяме предателството, нито дори пасивната съпротива на властта.

— Но този Суфиерд... — поде Гуднайт.

— Някои вярват, че брат Суфиерд е станал изменник, но истината е, че не само той, но и други наши изтъкнати мислители смятат, че е време да се отворим към обществото. — Той поклати тъжно глава. — Боя се, че настоящото му положение подсказва до какво могат да доведат подобни идеи, въпреки че се срещат още хора, убедени в това. От друга страна, в редовете ни има и такива, която вярват, че пацифизмът е отживелица в общество, което ни се подиграва и ни преследва. Те прокламират, че е дошло време да вдигнем оръжие срещу враговете ни. Аз — и много други джилани — изразяваме несъгласие с подобни идеи и твърдо заявяваме, че най-добрият начин да спрем гоненията е като живеем праведно.

— Колкото и отегчително да е това? — попита Рис.

— Колкото и да е отегчително — потвърди Бракен. — Разбира се, мога само да съжалявам, че идеите ни не са разпространени достатъчно широко. Но ние не диририм привърженици, нито

пропагандираме вярванията си. Мечтата ни е някой ден да ни оставят на мира, както ние не закачаме другите.

— Искам да ви попитам нещо — поде Гуднайт. — Колко от непознатите, които са ви посещавали, подозирахте, че са полицейски агенти или сътрудници на разузнаването?

— Като вас ли? — отвърна с въпрос Бракен и се засмя, забелязал израженията им. — Казах го само за да видя как ще реагирате. Никога не ме е бивало да разкривам тайни полицаи, каквито, както твърдят, престъпното управление използва доста често. Но забелязах, че понякога идват хора, които записват всичко, което става тук. Без съмнение събират материал за и против нас заради съдебния процес срещу бедния брат Суфиерд.

— И защо се спират точно на вашия събор... ако това е правилната дума? — попита Рис.

— Брат Суфиерд и семейството му са ни посещавали няколко пъти — обясни Бракен. — Най-интересното за тези тайни агенти е, че не спряха да ни навещават и след като бе произнесена присъдата.

— Така ли? — попита Рис с нескрит интерес.

— Да — потвърди Бракен. — От процеса насам сме имали поне шестима гости, което мога да обясня с факта, че службата ни се провежда редовно. Питам се обаче какво ли могат да търсят?

— Аз също — каза замислено Гуднайт.

— И така — въздъхна Бракен. — Трябва да се връщам към задълженията си. Но пак ще повторя, които и да сте вие, смятайте се за поканени на следващите ни служби. Дори шпионите могат да се поучат от нашето мирно съзерцание.

14.

Фон Балдур не знаеше какво да очаква от поканата на Л'Пелерин за среща и вечеря в неговата служба.

Тайната полиция, наричана Дампиерско информационно бюро, се помещаваше в невероятно стара стоманено-бетонна сграда встрани от най-модния булевард на Тюлетия. Отвън нямаше и помен от охрана, но Балдур не се съмняваше, че го следят бдителни очи. Тайните полицаи винаги бяха по-параноични дори от шпионските служби.

Бяха го помолили да дойде към края на работния ден и по улицата вече маршируваха тълпи от служители. Не виждаше никой да носи кинжал, нито плащ, или от джоба му да се подават белезници.

Той влезе през двойната врата в наподобяващото бункер просторно фойе. Мъжът на рецепцията изглеждаше като член на антитерористичен отряд, но се държеше достатъчно възпитано. Той попита дали господинът носи някакво оръжие, усмихна се любезно на отрицателния му отговор, приближи до него портативен детектор, но не намери нищо.

Фон Балдур получи табелка със снимка и двама мъже го придружиха по пустия коридор до асансьор, който го изстреля за секунди до последния етаж, и после по още един празен коридор до врата без надпис.

Въведоха го в кабинета на Л'Пелерин, просторно помещение, което по-скоро приличаше на апартамент. Нямаше и следа от документи, нито холопроектори.

Л'Пелерин излезе иззад бюрото и поздрави Балдур с тон, който вероятно трябваше да е приятелски, но всъщност приличаше на отказ на отчаяна молба от бездушен бюрократ.

Л'Пелерин беше слаб, олисял мъж, който очевидно не проявяваше интерес, нито склонност към регенерирането на космената покривка. Имаше невротично сивкаво лице и Балдур забеляза, че ноктите му са изгризани.

— Ще ядем в моята лична столова — обяви той. Говореше като учител от малко градче, привикнал децата да му се подчиняват.

Балдур одобри идеята и бе въведен в малка столова, облицована с дървена ламперия и украсена със стари ловни картини.

Нямаше меню. Храната беше съвсем скромна, но същевременно неочаквано вкусна — домашно приготвен и препечен хляб, също домашно масло, яхния от дивеч и пушено месо, салата и няколко вида сирене. Предложиха му червено и бяло вино, но Л'Пелерин пи само минерална вода.

Л'Пелерин се хранеше доста бързо, въпреки че ако се съдеше по някои белези на лицето му, имаше язва. Държеше се, сякаш още при раждането са му дали важна задача, а после са го осведомили, че няма да му стигне времето да я изпълни.

От друга страна, Балдур забеляза, че също като Рейнард, и Л'Пелерин спазваше правилото да не говори за работа по време на ядене.

Към края Балдур не пропусна да го похвали за вкусната храна. Л'Пелерин го погледна невярващо.

— Наистина ли мислите така?

— Аз рядко лъжа — отвърна Фридрих. — Освен, разбира се, когато го налага работата.

Л'Пелерин го дари с напълно лишена от съдържание усмивка.

— На Тюлетия има много хубави места за хранене. Но аз предпочитам простата селска храна.

Това, изглежда, трябваше да е отговорът на комплимента.

Л'Пелерин приключи преди сътрапезника си, но го изчака търпеливо. Когато Балдур най-сетне остави приборите си встрани, влезе един мъж, разчисти масата и остави само виното и минералната вода.

— Значи вие... и вашата група... възнамерявате да докажете, че Суфиерд е невинен?

— Поне ще се опитаме — отвърна спокойно Балдур.

— И ще се провалите — обяви Л'Пелерин. — Моите хора си свършиха добре работата. За мен този случай е приключен, тези, които работиха над него, вече имат нови задачи.

— Има хора, които не вярват, че Суфиерд е виновен.

— Рейнард? Фра Дяволо? Кървящите сърца на Дампиер? Не ме интересува тяхното мнение.

Балдур опря чашата с вино в устните си.

— Поканих ви тук, защото обичам да преценявам противника си, преди да започне битката — продължи Л'Пелерин.

— Аз не съм ваш противник, нали? Мислех, че и вие като мен държите да узнаете истината.

— Истината вече е разкрита — натърти Л'Пелерин. — Да се подлага на съмнение би означавало да се отправи предизвикателство към самата съдебна система.

— Едно от задълженията на полицията е да опазва реда в обществото — продължи разговора Балдур. — Изненадан съм, че заставите на една толкова крайна и непреклонна позиция.

Л'Пелерин се изсмя остро.

— Крайна и непреклонна? Вижте, аз не съм глупак. Но след като присъдата е издадена, не виждам смисъл да се подлага на съмнение, нещо повече, това може да се окаже опасно за устоите на обществото.

— Аз не съм съгласен — рече Балдур.

— Това вече ми е ясно. Но сте прав за едно. Няма никакъв смисъл да виждам във вас свой противник. Поне засега. Вижте, това, че печелите за сметка на Рейнард, си е ваша работа. Той е достатъчно богат и това не е първият случай, в който греши. Рейнард е отчаян заради лошите перспективи пред неговата партия на независимите. Дампиерци са доволни от управлението на универсалистите и Рейнард вероятно търси някакъв скандал, за да опорочи властта, да разбуни масите.

— Според вас сегашното положение на нещата между Дампиер и Торгут е задоволително?

— Напълно — кимна Л'Пелерин. — Ние знаем за поне десетина торгутски агенти в Тюлетия и ги следим непрестанно. В случай че обстановката се изостри, готови сме веднага да ги приберем на топло. Колкото до Торгут... мисля, че е доста здравословно и за двете системи да се съревновават една с друга. В голямата си част съревнованието обхваща военната индустрия, но пък тя създава много работни места.

— Не говорех за това, макар че и по този въпрос ще изразя несъгласие — рече Балдур.

— Вие, един бивш войник, не сте съгласен?

— Може би точно защото съм бивш войник.

— Добре казано — кимна Л'Пелерин. — Да преминем към следващото предупреждение. Ако продължавате да работите в същата насока, вие и вашите колеги може да се окажете в голяма опасност.

— От вашата агенция?

— Ни най-малко — поклати глава Л'Пелерин. — Не мисля, че бихте рискували да бъдете обвинени в предателство или да се забъркате в шпионска игра в полза на Торгут. Но тук, на Тюлетия, съществуват стари вражди и интриги и трябва да ви предупредя, че нещата не са такива, каквито изглеждат и ситуацията може да се промени за броени дни. Да се промени срещу вас.

— Благодаря за предупреждението, господине — рече Балдур. — А сега, ще ми позволите ли да ви задам два въпроса?

— Можете да питате. Но не гарантирам, че ще получите отговор.

— Първо — поде Балдур, — каква е вашата връзка и тази на универсалистите с една частна охранителна компания на име „Цербер“?

Л'Пелерин повдигна леко вежди.

— Вашето разузнаване... или по-скоро това на Рейнард, е на по-добро ниво, отколкото предполагах. Наемането на „Цербер“ макар и да не е тайна, бе запазено встрани от вниманието на обществото. Те имат свои агенти тук, в Тюлетия, и малобройна наблюдателна група на Белфортските светове. Повикването им тук стана въпреки моето желание, по идея на неколцина универсалисти, които търсеха бързи резултати и искаха да присъства някой страничен наблюдател.

— Казаха ми — заяви навъсено Балдур, — че са били наети само и единствено за да установят вината на Суфиерд.

— Възможно е да са получили и подобна задача.

— Сега е мой ред да ви предупредя — каза Балдур. — Тези хора са крайно безскрупулни в постигане на целите си и имат други разбирания за понятия като чест и морал.

— Не се и съмнявам — отвърна хладно Л'Пелерин, — че те биха казали същото за вас. И откога в света, в който живеем, понятия като чест и морал имат някакво значение?

— Това е вярно — съгласи се Балдур. — Но „Цербер“ могат да бъдат доста безскрупулни в своите методи. Което, по мое мнение, ги

превръща в източник на риск.

Л'Пелерин склони глава.

— Благодаря за предупреждението. Нямахте ли още един въпрос?

— Няколко. Защо се позволява на така наречените маскирани да безчинстват без намеса на полицията и дори с нейното одобрение? Говоря от лични наблюдения.

— Чух за това — кимна Л'Пелерин. — В момента се води разследване на случая.

— Колко от хората ви в ДИБ принадлежат към маскираните?

За миг лицето на Л'Пелерин трепна. Но той бързо се овладя.

— Няколко, доколкото ми е известно. — Той се надигна. — Но ако бъдат разкрити, аз лично ще се разправам с тях. Много сурово ще се разправам. А сега, благодаря ви за отделеното време и се надявам, че оттук насетне ще се разбираме малко по-добре.

— Сигурен съм, че е така — отвърна Балдур.

15.

— Простено ти е за суровото месо — заяви Джасмин на Грок, докато попиваше устни със салфетката. — Този път поне месото беше сушено. Следващия месец ще се посветя изцяло на удоволствието от готвенето.

Грок забърса последните парченца сирене в сос от боровинки и ги преглътна с ликьор от сушени сливи, препоръчан от съдържателя на ресторанта.

— Много се радвам — изръмжа той. — Имам предвид, че ми прощаваш. Но и яденето си го биваше.

Бяха похапнали доста солидно — телешко „виан дьо грисон“, сирене, топено на огън и намазано равномерно на прясно изпечени хлебчета, накрая салата и десерт.

Джасмин успя да потисне едно оригване, загледа се в холовестника, забравен от някого на съседната маса, и прочете водещата новина. Заинтригувана, тя се приближи.

— „Тюлетиянски пацифист“, а?

Грок гледаше встрани, към един мъж, който току-що бе пресякъл ресторанта и бе влязъл в сервизното помещение. Виждаше го да го прави за втори път.

— Внимание — тревога! — обяви той с тих глас и се намести така, че по-лесно да достига прикрития отзад кобур.

Джасмин го погледна озадачено, но схвана какво има предвид и приближи ръка до своя пистолет.

Ала нищо не се случи. Мъжът излезе отзад. Джасмин се върна към вестника и продължи да чете:

— „... съвсем скоро... скандални подробности от «кухнята» на универсалистката партия... тайният живот на управляващите... Четете засекретените писма на премиера Ладierer. Загадката на невинния Суфиерд, откраднатите планове за отбранителна система на Белфорт... и още... и още...“ Дали някой от нас да не потърси редактора на вестника за повече сведения?

— Защо не забравиш поне за малко работата и не се концентрираш върху храносмилането? — попита раздразнено Грок.

— Нима очакваш да си изключи напълно ума?

— Разбира се, че не — отвърна високият чуждоземец. — Само да отклониш за малко мислите си, докато...

Трима мъже влязоха през вратата на „Дьо Монтаняр“. Единият носеше бластерна пушка, другите двама пистолети.

Джасмин Кинг реагира, както я бяха обучавали на тренировките. Пистолетът, прибран в малкия сребрист кобур, изскочи сякаш от само себе си и тя пусна един заряд в корема на мъжа с пушката.

Той изкрещя и падна върху мъжа до него, който се прицелваше в Грок. Нападателят стреля, но не уцели и изстрелът му попадна в една картина на стената, на която двама мъже с къси кожени гащи надуваха смешно закривени рокове.

Преди той да коригира мерника си, Джасмин го гръмна в главата. Мъжът тупна като камък.

Тежкокалибреният бластер на Грок избумтя и проби едра колкото юмрук дупка в гърдите на третия мъж. Той се свлече на колене и издъхна на пода.

Съдържателят на ресторанта нададе уплашен вик. Грок скочи на крака.

— Извикайте полиция! — нареди той. — Веднага!

Съдържателят млъкна, изгледа го тъпо, кимна машинално и изчезна отзад.

Джасмин Кинг се надигна и се приближи до мъжа, когото беше простреляла. Лицето ѝ беше преbledняло.

Грок вече претършуваше джобовете на единия труп. Тя надви отвращението си и се зае с втория.

— Погледни — рече по някое време.

Държеше в ръката си странна маска, с домино около очите и парче плат, предназначено да скрие останалата част от лицето.

— Маскираните — произнесе тя.

— Именно — кимна Грок. — Но с какво сме привлекли вниманието на тези негодници? Ето това бих искал... — той млъкна, дочул воя на сирените — да разбере.

16.

На следващия ден в къщата се състоя съвещание. Всички служители на „Звезден риск“ носеха записващи устройства, но предпочитаха да държат важните сведения в паметта си.

За по-сигурно, след една кратка почивка на Трималхио IV, те бяха изкарали мнемоничен курс.

Рис поглеждаше разтревожено Джасмин, която все още бе разтърсена от преживяното предната вечер.

Кинг бе установила кодирана връзка с един от множеството постоянни доставчици на „Звезден риск“ — начин да държат максимално отделени разходите на всяка операция.

— Почакай малко, Асамия — тя заглуши микрофона. — Фридрих, имаме ли нужда от нещо по-специално?

— Не мога да се сетя в момента — отвърна Балдур. — Освен да си поръчаме опитен и проверен готвач, за да не се налага да излизаме по ресторанти и да се превръщаме в мишени.

Кинг потрепери при спомена и се наведе към микрофона.

— Не, Асамия, нямаме... само за момент. Мшел ми маха с ръка.

— Сетих се нещо — рече Рис. — Все още нямаме резервен план за евакуация при тази операция. Какво ще кажете за един патрулен катер, от онези от клас „Пир“, с двучленен екипаж?

Кинг попита нещо в микрофона и се заслуша.

— Имат предостатъчно на разположение — докладва тя.

— Чудесно — кимна Мшел. — Нека изпратят два да чакат в постоянна готовност. При стандартните условия. Единият ще е на земята, вторият на орбита. И гледай в договора да е вписано, че ако ни избият тук, те няма да получат нищичко. Не искам да хитруват на наш гръб.

— Колко сме недоверчиви само, госпожице Рис — подхвърли Гуднайт, подпрян на вратата на библиотеката, която използваша за заседателна зала. — Имаме чудесна задача на един мил и чаровен свят, а ти мислиш само за най-лошото.

— Особено след като няколко освирепели убийци се опитаха да ни видят сметката, без дори да ни дадат възможност да си поговорим. Започвам да си мисля, че е време да потърсим леговището на маскираните и да им дадем един хубав урок, за да си направят добре сметката, преди да решат отново да посегнат на нашата Джасмин.

— Защо забравихте мен? — попита нацупено Грок.

— Ти си достатъчно голям, за да се грижиш сам за себе си — отвърна Гуднайт. — Госпожица Кинг е наша грижа.

— Откъде този протекционизъм? — попита подозрително Джасмин. — Или това е поредният опит да ме вкараш в леглото?

— Божичко! — въздъхна Гуднайт. — Защо винаги прозираш лоши помисли в думите ми? Макар че предложението си го бива. — Той чу някакъв шум и се приближи към прозореца. — Джасмин, твоите хора са тук. Сигурно са пристигнали със сутрешния лайнер. Ти ли ще ги инструктираш, или да го направя аз?

— Ако нямаш нищо против — помоли Джасмин. — Искам да завърша най-сетне сортирането на информацията.

— Да не говорим, че някой ще трябва да се подготви за вечерята с Фра Дяволо — подхвърли Балдур.

— Бих предложил своята кандидатура — обади се Грок, — но тази вечер съм посветил на работа с моите електронни играчки.

— Чудя се човек с такова име като Фра Дяволо дали не е някакъв професионален развратник? — подметна Джасмин.

— Добре де — каза Мшел, — аз ще поема тази задача. От доста време не съм ритала някой нескопосан свалач в топките.

Тя стана и излезе. Гуднайт я изпроводи с поглед и поклати глава.

— Какво прахосване на едно красиво тяло. Както и да е.

Той вдигна от облегалката колана с кобура и го метна на рамо.

— Това пък за какво ти е? — попита го Грок.

— За нищо — отвърна Гуднайт. — За собствено спокойствие.

Той се спусна долу и отвори външната врата тъкмо когато на двора се приземиха две антигравитационни транспортни платформи. Около двайсетина мъже и жени скочиха от борда и се заеха да разтоварват снаряжението.

Гуднайт отбеляза със задоволство, че никой от тях не носеше военна униформа, макар че стойката и подстрижката им подсказваха, че са прекарвали известно време в армията.

Той седна на стълбите и зачака разговорите да утихнат.

— Добро утро — поздрави тогава. — Аз съм Чес Гуднайт. Някои от вас ме познават... прегледах биографиите ви и имам известна представа с какво сте се занимавали досега. Имате достатъчно богат опит в боравене с оръжия и действия в неясна обстановка. Най-важното, което трябва да запомните, е, че единствените ви истински приятели са обитателите на тази къща. Ние никога не изоставяме хората си. Очакваме същото от вас. Не си падам по речите, нито ще позволя на някого от вас да прави тук каквото му скимне. Вътре има още четирима души. Ще се запознаете с тях съвсем скоро. Ще правите каквото ви кажат, без въпроси и възражения. Няма да ви придиряме за облеклото и прическите, достатъчно е да сте чисти и винаги във форма. И имайте предвид. Първата, дори най-малка грешка ще ви струва скъпо. При втората прекъсваме договора и ви пращаме по родните места. Ако съвсем оплескате нещата, може да помахате на този хубав свят. Не сме от онези, които се придържат докрай към буквата на закона, и се грижим за своите хора. Всички вие сте подписали договори. Това, което е обещано вътре, ще бъде изпълнено. Но ако се откажете, по-добре да напуснете час по-скоро тази планета, защото иначе ще си имате работа с мен. Първостепенна задача за вас е да осигурите охраната на тази ужасно грозна къща, която обитаваме. Ще получите лявото крило, което е достатъчно просторно, за да ви побере. Поддържайте чистота. На чистачките не се плаща, за да ходят след мързеливци. Днес или утре по някое време ще дойдат работници, за да поставят телени заграждения, датчици и газови кристали... познатите неща. Дръжте ги под око и внимавайте да не „пропуснат“ някое местенце. След като си тръгнат, ще направим някои корекции, за които ще знаем само ние. Както вече казах, задачата ви е да охранявате къщата и от време на време да излизате с някого от нас. Ще бъдете разпределени на смени и по групи. Те ще се сменят периодично. И запомнете: ние не вярваме на никого. При извънредни обстоятелства ще очакваме да дадете всичко от себе си. Плащаме допълнително възнаграждение на всеки, свършил нещо, което не е споменато в договора. Скоро ще бъдете инструктирани за нашите противници. Те са няколко различни партии и все още не знаем как точно да ги разпознаваме. Една от групите е на компания „Цербер“ и тъкмо по тази причина сте били разпитвани от наборната комисия дали сте

работили за тях. Всички сте отговорили отрицателно. Надявам се никой да не е излъгал. Можете да изтеглите до половината от обещаната ви сума по всяко време от жена на име Джасмин Кинг, която се грижи за нашите финанси. Останалото ще получите, когато всички си тръгнем оттук. Ще има бонус за успешно завършване на мисията, но при провал не очаквайте друго, освен неприятен вкус в устата и незабавно прекратяване на договора. Задачата не е нещо особено, но пак ще ви напомня, че сте се подписали да изпълнявате своите задължения. Не се опитвайте да се правите на адвокати и да променят нещата. Това със сигурност няма да се понрави на вашите работодатели. Освен това разполагаме с по-добри адвокати от вас. Когато не сте на смяна, можете да излизате свободно в града, но ще го правите по двойки или на по-големи групи. Това е за ваша собствена сигурност. Ще ви кажа само, че снощи трима негодници нападناха двама от нашите. Вече не са между живите, за ваше сведение. За другата причина, поради която не искам да скитосвате сами, ще се досетите.

— Защото не ни вярвате — обади се един брадат мъж. — Нали, Чес?

Гуднайт се засмя.

— Радвам се, че си с нас, Ерм. От доста време не бяхме се виждали. Разбира се, че си прав. Лично аз не вярвам на никого. А сега, захващайте се с работата си, която е да ни опазите живи... а ние ще направим същото за вас.

17.

Противно на очакванията на Мшел Фра Дяволо не се оказа женкар.

Дяволо — изглежда, никой не знаеше истинското му име — беше мъж на средна възраст, с изпито лице, навъсен и неприветлив като Христос от картина на Греко. Той разведе със сериозно изражение Рис из имението си, което бе в покрайнините на град Тюлетия.

Обясни й, че бил писател, но преди двайсетина години открил „истинския път към сърцата на моите сънародници“, както сам се изрази, а това включвало непрестанно излагане на показ недъзите и злото на обществото, примесени с достатъчно секс и насилие в неговите произведения, за да държи читателя в напрежение.

— И тогава един ден — продължи той — осъзнах, че повече не изпитвам интерес към литературата, във всеки случай не и докато хората страдат под гнета на богатите.

Сега пишел кратки произведения, екранирани като холопиески, с които се борел срещу несправедливостите.

— Ето например нещастния Суфиерд, човек, обречен да умре заради религиозните си вярвания, изкупителна жертва на истинските виновници.

— Виновници? — повтори Рис. — В множествено число?

— Разбира се — сви рамене Фра Дяволо. — Сам мъж... или жена... не би могъл да открадне планове и да ги предаде на Торгут. Трябва да има сподвижници и аз съм твърдо решен да ги разкрия, да ги накарам да си признаят и не само да освободя бедния Суфиерд, но и да му помогна да възстанови репутацията си. Жалко само, че не зная как да го направя — призна той. — Тъкмо затова се зарадвах, когато научих, че Рейнард е докарал специалисти отвън, макар че очаквах групата да е по-многобройна.

— Мисля, че сме достатъчно, освен това докарахме и подкрепление — заяви Рис. — Няма смисъл да прахосваме напразно парите на нашия клиент.

Дяволо кимна.

— Имате ли планове?

Рис се засмя.

— И да е така, няма да ги споделяме с когото и да било, пък бил той и поддръжник на Суфиерд.

Дяволо пак кимна.

— Права сте. В края на краищата всеки трябва да следва собствен път.

Рис изхъмка неопределено.

— Да опитам по друг начин. С какво мога да ви бъда полезен?

— Вие лично?

— Да... както и един определен брой хора, посветили се на каузата ми.

Той я отведе до прозореца и ѝ посочи с ръка. Долу имаше няколко бараки, подредени в права линия, като в казарма. Около стотина души в кафяви униформи тренираха край тях.

— Моята организация няма собствено име. Не ни е необходимо, пък и едва ли някога ще се строяваме за церемония по връчване на медали. Това са част от хората, които се съгласиха да постъпят на служба при мен. Хора, на които помогнах, и сега са готови да ми отвърнат със същото — хора от най-ниското съсловие и от средната класа, които смятат, че на тази планета най-сетне трябва да настъпи някаква промяна. Или дори богаташи, които не живеят със затворени очи в самодоволство.

— Не мисля, че проблемите могат да се решат с въоръжени до зъби частни армии — заяви Рис.

— Има и други, които ни служат тайно и анонимно, без да се афишират.

— Много добре — кимна успокояващо Рис. — А разполагате ли със свои хора на Торгут? Да речем, сред техния шпионски апарат?

— Имам даже два източника — отвърна Фра Дяволо. — Наемници, за които не бих се учудил, ако се окажат двойни, дори тройни агенти. Услугите им са доста скъпи.

— Аз или някои от моите колеги бихме искали да разговаряме с тях по един въпрос. Естествено, ще си платим.

— Може ли да ви попитам нещо?

Рис се засмя, но не отговори, защото не знаеше каква информация очакват от нея.

— Готова ли сте да отидете на Торгут? Тамошното правителство е наложило доста сериозни ограничения за пътуване.

— Готова съм — отвърна Мшел. — Аз или някой от колегите ми. Ще го направим така, че да не ви излагаме на опасност.

— В такъв случай ще пратя информация, но не гарантирам нищо — заяви Дяволо. — Друго има ли?

— Снощи двама от партньорите ми са имали... среща с така наречените маскирани — обясни Рис. — С доста драматични последици за тях.

— Чух, че е станала престрелка в „Льо Монтаняр“ — рече Дяволо.

— Бих искала да узная адреса или адресите, на които бихме могли да се срещнем с тези хора.

— А мога ли да попитам... всъщност не. Май ще е най-добре да си затварям устата. Добре, ще ви осигуря тези адреси. Но първо искам да ви предупредя нещо. Трябва да знаете, че маскираните са в тесни връзки с ДИБ на Л'Пелерин, също както и с някои от по-малко популярните десни групировки.

— Чух, че някои от тях дори работят в Дампиерското информационно бюро — кимна Рис.

— Ах — въздъхна Дяволо. — И това не ви плаши?

Рис поклати глава.

— Не се страхуваме от ченгета. Особено от такива, които не смеят да си подадат носа на открито.

Дяволо я погледна с нескрито уважение.

— Бих очаквал подобна напереност от някой неопитен младок. Но от зряла жена... вие наистина представлявате сила, която човек трябва да зачита.

— Надявам се — подсмихна се Мшел. — Но мисля, че на тази планета има и други хора, които влизат в същата категория.

— Ще ви дам списъка след вечеря — обеща Дяволо. — Моето разузнаване едва ли може да се сравнява с вашето, но също си върши добре работата. За разлика от Л'Пелерин, който е дълбоко убеден, че държи всеки торгутски шпионин под постоянно наблюдение, и е готов да арестува всичките, ако ситуацията рязко се влоши. — Той се засмя

мрачно. — Мисля, че го очаква неприятна изненада. Защото аз... тоест ние, знаем за поне още десетина шпиони. Да не говорим за онези, които са откраднали плановете на Белфортската отбранителна система, а след това са накиснали Суфиерд. А сега, ще бъдете ли така добра да ми правите компания по време на вечеря? Нямам търпение да взема малката доза алкохол, която докторът ми е позволил. Знаете ли, госпожице Рис — допълни той с хищна усмивка, — радвам с, че се запознах с вас и че ще мога да бъда полезен на делото ви. Дошло е време този ленив народ да бъде хванат за яката и разтърсен така, че да му изтракат зъбите!

18.

Грок напусна къщата, издавайки тихи гъргорещи звуци — маниер, който съответстваше на тананикането при хората. Въпреки че вечерта бе мека и приятна, той носеше дълго до земята наметало и бе нахлузил на четинестата си глава червена вълнена барета.

Под наметалото бе скрил карабина със сгъваем приклад, колан с гранати и обичайния набор от кинжали и бластери за близък бой.

Той също не бе останал очарован от случката предната вечер. Три трупа за едно излизане в града бяха малко прекалено за противника. Грок реши, че ако се помотае по улиците, маскираните може да потърсят повод за реванш.

Тъкмо пресичаше улицата в посока към крайбрежната алея, когато от една пейка се надигна мъж. Ръката на Грок се плъзна под наметалото.

Мъжът разпери длани, за да покаже, че намеренията му са съвсем миролюбиви, и закуцука към Грок. Беше много слаб, с хърбави, но широки рамене. Едната страна на лицето му бе лъскава и неподвижна, резултат от скъпа пластична хирургия.

Завладян от обичайната си подозрителност към непознат, Грок извади наполовина бластера от кобура и свали предпазителя.

— Аманандрала Грок, приветствам те — заговори шепнешком непознатият на езика на Грок, с доловим акцент.

— И аз те приветствам — отвърна Грок.

— Аз съм Валтер Новотни от компанията „Цербер“ — продължи мъжът, като премина на галактически. — Бих искал да си поговорим.

— Съгласен. Но ако си намислил да ме отведеш до някоя засада, може да ти излезе скъпо.

— Бих могъл да ти дам думата си, че нямам подобни намерения, но знам, че тя не се цени в „Звезден риск“.

— И си напълно прав. Върви на крачка пред мен към реката и там ще избира някое място, където да разговаряме.

— Както наредиш — кимна Новотни.

Те закрачиха мълчаливо към реката. Грок спря при една спирка на градския транспорт и посочи пейката.

Новотни седна.

— Дойдох да те предупредя — поде той без предисловие.

— Или да ме заплашиш? — изсумтя в отговор Грок.

— Ни най-малко — увери го Новотни. — Защо да те плаша, след като в момента не представлявате никаква заплаха за моята компания? — Той въздъхна. — Разбирам, че причината ти и госпожица Кинг да имате подобно отношение към нашата компания се корени в начина, по който ви третирахме, докато работехте за нас. Страхувам се, че с нищо не бих могъл да повлияя на мнението ви, и тъкмо затова те уверявам, че мотивите ми са напълно добронамерени. Предупреждението ми е да не вярвате на никого в тази система. Нямаме достатъчно възможност дори да пазите гърбовете си, какво остава да помагате на онзи нещастен глупак Рейнард, докато се опитва да спаси Суфиерд.

— Тук всички не само ни отрупват с предупреждения, но и явно знаят твърде добре с какво се занимаваме — оплака се Грок.

— Защо това те учудва? Рейнард от месеци разправя наляво-надясно, че е твърдо решен да докара някого, който ще докаже правотата му. Лесно е да събереш едно и едно... — Грок изсумтя. — Първо, не вярвам, че ще постигнете нещо повече, освен да пропилиете парите му. И второ, сигурен съм, че ако ви предложи солиден подкуп, за да се откажете от тази задача, няма да се съгласите. Вашият Фон Балдур се придържа към абсурдни морални принципи, като се има предвид занаята, с който се прехранват нашата и вашата компания.

— Той е много романтичен човек — съгласи се Грок.

Новотни едва успя да прикрие внезапно пламналия си интерес.

— Трябва да сте наясно, че ситуацията в тази система в момента е крайно опасна. Торгут е твърдо решен да възстанови неправдата и ще се опита да го постигне в най-скоро време.

— С други думи, ще нападне Белфорт? — уточни Грок. — И те ли ви плащат за услугите?

— И да отрека, едва ли ще ми повярваш. Но не работим за тях.

— Е, значи вече съм предупреден — кимна Грок. — Нещо против да продължа с храносмилателната си разходка?

Новотни го изгледа втренчено.

— Само за миг. Одеве спомена нещо, което ми привлече интереса.

— А именно?

— Останах с впечатлението, че намираш настойчивостта на Фридрих фон Балдур да държи докрай на изпълнението на поетите към някой клиент ангажименти за... да речем, не особено реалистична?

— Твърдението не е далече от истината, като имам предвид света, в който живеем — отвърна Грок. — Поправка, галактиката.

— И все пак защо не помислиш дали да не приемете нашето предложение?

— С каква цел?

— На първо място, за да не излагаш партньорите си на опасност — заговори припряно Новотни. — И второ, ако споделяме информация, всеки от нас ще може да осъществи намеренията си по-лесно.

Грок изръмжа и приседна на края на пейката.

— Да поговорим.

Грок изкатери стълбището пред къщата и бутна вратата. Стовари малкия си арсенал на една от масите и тръгна да търси с кого да сподели новината.

Гуднайт се бе изтегнал на един диван в хола и прелистваше холосписание.

— Нещо си се ухилил — посрещна го той. — Да не си забил някое гадже, или нещо от този род?

— Не, затова пък продадох „Звезден риск“ с лихвите, ако мога така да се изразя.

— На някого, когото познавам? — попита нехайно Гуднайт.

— На „Цербер“! — отвърна натъртено Грок. — Техният агент Новотни се свърза с мен и ме подкупи да го снабдявам с всичката информация, до която се доберем.

— И ти прие?

— И още как!

— За колко?

— Десет хиляди кредита на среща. Мисля, че така ще можем да си покрием разходите.

Гуднайт скочи в миг и положи ръце на раменете му.

— Браво. Много добре. Започвах да си мисля, че си твърде праволинеен за пасмина като нас. Получи ли първия хонорар?

— Новотни каза, че ще ми го даде при следващата среща.

Гуднайт седна и поклати глава.

— Все още имаш да учиш, млади Грок. Пропаднал тип като мен например винаги, ама винаги, прибира парите предварително.

19.

Репортаж на „Монтройски свят“ (официален поддръжник на партията на независимите):

ТОРГУТСКИЯТ ФЛОТ ЗАСТРАШАВА БЕЛФОРТСКАТА СИСТЕМА

МАНЕВРИ ИЗЛАГАТ НА ОПАСНОСТ СВЕТОВНИЯ МИР

От нашия специален кореспондент

Днес торгутският Велик съвет обяви, че ежегодните военни маневри на техния флот ще се проведат само на пет светлинни години от нашата Белфортска система — ход, който незабавно принуди дампиерското Върховно командване да заяви, че съществува пряка опасност от военна намеса, както вече Торгут е правил на два пъти.

Въпреки това премиерът Ладиер призова към спокойствие и добави, че ще бъде изпратен специален емисар на Торгут, който да представя там нашите интереси.

„Не се съмнявам, че в края на краищата спокойствието и здравият разум ще надделеят — заяви премиерът, — съветвам всички наши граждани да не прибегват към прибързани заключения и действия.“

За разлика от него бившият премиер Рейнард бе на съвсем друго становище и каза, че „Торгут е известен с късата си памет и отново се готви да подложи на изпитание силата ни. Този път действията ни трябва да бъдат решителни, а Торгут да бъде предупреден, че флотът ни ще бъде разположен на позиция в пълна бойна готовност, а не като отговор на мирни маневри“.

Други членове на управляващата универсалистка партия отказаха да споделят крайните възгледи на Рейнорд...

20.

Рис и Гуднайт прегледаха списъка на Фра Дяволо, в който бяха изброени всички свърталища и лагери за подготовка на маскираните. Откриха един, който отговаряше на изискванията им.

Ставаше въпрос за луксозна къща в някога елитна част на Тюлетия, която напоследък бе западнала.

— Първо, бедните хора не викат полицията, ако се вдигне шумотевица — обясни Гуднайт на Джасмин. — Второ, само през две улици има площадка с търговски павилиони. Шумът от нея също ще заглуши виковете и изстрелите.

— Какво... по-точно сте намислили да направим? — попита Джасмин.

— Е, как какво, миличка? — каза Гуднайт с нежен гласец. — Да им дадем един хубав урок по маниери, ето какво.

Но усмивката му... и тази на Мшел не бяха добронамерени.

Рис се натъкна на обява в един от холовестниците.

— Струва ми се, че е идеално за нас — посочи тя. — Готвят се да изнесат лекция недалече от местенцето на нашите приятели — ще обсъждат необходимостта от равенство в обществото и ограничаване правата на тайното правосъдие. Обзалагам се, че маскираните биха възразили срещу подобни възгледи. След две вечери.

— Ха-ха — засмя се Гуднайт. — Отличен избор.

Тази и следващата нощ, облечени с черни костюми под уличните дрехи, Рис и Гуднайт обиколиха околностите на избраната къща.

Те внимателно проследиха хората, които влизаха и излизаха, и направиха снимки със специална камера.

— Трябва да спипаме тези негодници — обяви Гуднайт — тъкмо когато са си нахлузили маските, преди да започнат да тероризират вдовици и сирачета, както и всички останали, решили да посетят срещата.

— С други думи — каза Рис, — ако срещата е назначена за седем, ще навестим приятелчетата в шест, дори малко по-рано, преди

да са се нахвърлили върху невъоръжени и невинни хорица.

— Сигурни ли сте, че е необходимо? — попита Балдур. — Зная как стоят нещата и че рано или късно ще се изправим очи в очи с Л'Пелерин, но трябва ли да се конфронтираме толкова рано в играта?

— Мисля, че да — заяви Мшел. — Единственото нещо, от което разбира едно ченге, е по-голямата сила.

— Вярно е — съгласи се Балдур.

— Освен това — обади се Грок — в тези смутни времена един урок за това как да се прилага насилието е повече от необходим.

— Що се отнася до теб — изгледа го Балдур, — обзалагам се, че нямаш търпение да сриташ нечий задник. И къде, за бога, научи тази дума „смутни“?

— За задниците си прав — съгласи се Грок. — Истината е, че се опитвам да придам морален облик на стаения в мен садизъм — нещо, което правите и вие, хората. Колкото до речника ми, не бива да завиждате на някого, който е осъзнал, че образованието е постоянен процес.

Следобедът преди лекцията Гуднайт остави бележка на вратата на крилото, където бе разположена охраната. В нея се казваше, че всеки, който е свободен от нощна смяна и желае да изкара няколкостотин кредита, като не върши нищо незаконно, трябва да се подпише в долния край. Всички свободни пазачи се подписаха.

— Това, което искаме от вас — обясни им Гуднайт, — е да отцепите двата края на улицата. Дръжте любопитните настрана и ако се появи полицейска кола, което едва ли ще стане, тъй като най-вероятно полицаите са инструктирани да не се вясват в този район, вдигате тревога и се омитате. Това не е учение по честен бой.

Пазачите получиха храна отрано, след това им бяха раздадени черни комбинезони, бластери, газови и шрапнелни гранати и полицейски палки.

Служителите от „Звезден риск“ се въоръжиха по-тежко. Грок избра един полуавтоматичен, полусгъваем гранатомет.

Рис праметна през рамо малък огнемет.

Джасмин потрепери при вида му, провери своя бластер и дребнокалибрения резервен пистолет, прибора ги в кобурите и обяви, че е готова.

Останалите носеха бластерни пушки, пистолети и гранати. Всички се бяха обзавели с леки предпазни шлемове.

На двора бяха паркирани няколко товарни антиграва и мъжете и жените се натовариха мълчаливо в тях.

Платформите излетяха и се отправиха на запад, далече от избрания квартал. Бяха разпространили слуха, че ще ходят на учение сред хълмовете, за да се убедят в подготовката на служителите си.

След като напуснаха очертанятията на Тюлетия, антигравите описаха широк кръг около града, летейки ниско, под радарния обхват, след това навлязоха отново в градската зона. Те се приземиха в двора на изоставена товарна рампа, на пресечка и половина от леговището на маскираните, оставиха часови при антигравите и се насочиха към къщата в спускащия се здрач.

С настъпването на вечерта по улиците към къщата на маскираните започнаха да се стичат млади мъже с нехаен вид.

Малко след шест настъпи мрак и последните членове на бандата се прибраха вътре.

В шест и петнайсет Мшел Рис се промъкна в задния двор и отвори клапите на огнепръскачката.

Тя насочи огнения сноп към единия край на вратата, сетне към другия и при третия опит пламъците я обгърнаха цялата.

Огънят се разгоря бързо и отвътре долетяха първите изплашени викове.

Мшел заобиколи къщата от едната страна, излезе на улицата отпред и се прикри зад една изоставена платформа.

Гуднайт и Балдур се подадоха от скривалищата си, стиснали гранати в ръце. Те хвърлиха по една към къщата, сетне втора. Гранатите паднаха на верандата и избухнаха. Чу се звън на строшено стъкло и сега вече виковете не бяха само от страх.

Широката входна врата се разтвори и Грок изстреля три гранати вътре. Те избухнаха и в дима се мярнаха хвърчащи тела. Мъж с пистолет в ръка се показва отпред и изкрещя да повикат полиция, но Джасмин го повали с точен изстрел.

Мшел насочи огнената струя към един от предните прозорци. Той се разтопи, огънят нахлу вътре и тя пусна нова, по-силна струя към стаята. Натисна рязко ръчката на пръскачката и от дюзата се отдели огнена топка, която се удари в стената и заподскача по улицата.

Мшел почувства горещина на лицето си и реши да отстъпи малко назад. В този момент тя забеляза, че някой се опитва да скочи от страничния прозорец. Стреля по него, тялото се обгърна в пламъци и непознатият се залюля и падна.

Дочу шум наблизко и когато се извърна, видя пребледнялото лице на Кинг.

— Не го мисли — рече Рис. — Щеше да те застреля, ако му се беше удала възможност.

Кинг кимна неохотно и стиснала бластера здраво с ръце, повали две фигури, притаили се отстрани на къщата.

— Чудесно — одобри Рис, докато смъкваше празния резервоар на огнемета.

Фон Балдур бе превключил пушката на автоматична стрелба и пращаше къси откоси към прозорците.

Пламъци озаряваха нощта и се вдигаха нагоре към черното небе.

Гуднайт изпразни пълнителя си към къщата и тъй като не виждаше повече подходящи цели, изтича на улицата.

— Достатъчно! — извика той. — Да се махаме!

Изстрелите внезапно утихнаха, заменени от приглушения тропот на бягащи крака, пукот на пламъци и виковете на умиращите маскирани.

— Боже мили! — възкликна Рейнард. — Наех ви да докажете, че един човек е невинен, не да изтребите... — Той се надвеси над холограмата. — Между двайсет и четирийсет души.

— Маскирани — уточни Балдур. — Не са ваши приятели, нито наши.

— Не съм стигнал до този пост, като съм изгарял всички, които не са съгласни с мен — възрази Рейнард.

— Съжалявам, ако снощният инцидент ви е развалил настроението — заяви Балдур. — Но е излишно да уточнявам, че аз и всички мои сътрудници си бяхме у дома предната вечер.

— Където, без съмнение, осигурявате алиби един на друг.

— Именно — потвърди спокойно Балдур. — Както вие... така и ние нямаме нищо общо със случая.

Рейнард прехапа устни, но Балдур беше уверен, че се опитва да скрие смеха си.

— Снощи след... онази случка с мен се свърза Л'Пелерин — продължи Рейнард. — Опитах се веднага да ви потърся, но радиостанциите ви не отговаряха.

— Защото ги проверявахме за подслушвателни устройства — обясни Балдур. — Тъкмо по тази причина не чухме за този... злощастен инцидент.

— Бяха ми казвали — изгледа го Рейнард, — че методите на „Звезден риск“ понякога са прекалено твърди, но не очаквах да се стигне дотам.

— Правим каквото е необходимо — отвърна Балдур.

— Така и предполагам. И какво ще последва сега? Ядрен удар по парламента?

— Ако се наложи — засмя се Балдур. — Ще се опитаме да ви предупредим.

— Вие сте напълно неконтролируеми — промърмори недоволно Рейнард и прекъсна връзката.

— Проблеми? — попита Грок.

— Не мисля — успокой го Балдур. — По-скоро се готвеше за изявление пред медиите, в случай че играта загрубее прекалено.

— И кога ще стане това? — попита Рис.

— Когато му дойде времето — каза Гуднайт. — С какво ще продължим? Надявам се да е нещо, в което да включим и хората от охраната. Малко са сърдити, че снощи не са могли да си начешат крастата.

— Струва ми се — поде замислено Балдур, — че е време да посетя Торгут и да проверя доколко са верни истеричните обвинения относно плановете им за нападение. Ще замина аз, Мшел, защото имам планове за теб и останалите тук. Грок, ще ми се да посетите още веднъж легата Суфиерд като продължение на предишната среща. Има някои неща, за които пропуснахме да го попитаме. Ще ти дам бележките си. Мшел, на теб разчитам да опазиш крепостта. Джасмин...

— Бих искала — прекъсна го тя — да се заема с онази холостатия на „Пацифист“, да се добера до писмата на премиера Ладьер и да проверя дали в тях наистина се споменава Суфиерд.

— Чудесно — одобри Балдур.

— Ами аз? — попита Гуднайт.

— Чес, мисля, че е време да минеш в нелегалност. Може би скоро ще ни потрябват твоите по-специални способности.

— Чудесно — зарадва се Гуднайт. — Отново в зоната на здрача. Всъщност, вече имах подобна идея, но ми се щеше първо да пристигнат двата патрулни кораба. Интересува ме дали някой не ни подслушва и как стои въпросът със съюзниците. Ще ми трябва само един кораб и ако извадя късмет, няма да се наложи да премахвам никого.

— Действай — подкачи го Рис. — Загърни се в тайнственост.

— Благодаря ти — подсмихна се Гуднайт. — Ще го сторя.

— Грок — рече Джасмин, — ще бъдеш ли така добър да ме придружиш тази вечер до „Льо Монтаняр“, докато Балдур лети към своето неописуемо приключение? Не вярвам втори път да ни обезпокоят.

— С удоволствие, мила Джасмин. С огромно удоволствие.

21.

Патрулните кораби пристигнаха по график. Имаше леко спречкване, когато екипажът разбра, че „Звезден риск“ не се шегува с настояването си да не се мотаят по местните барове и че един от корабите трябва да остане на орбита.

След като позвъни тук-там, Гуднайт взе единия кораб и заръча на пилота да го откара на планета, отстояща на двайсет светлинни години.

Когато корабът най-сетне напусна N-пространството, той нареди на пилота да обиколи три пъти малката планета, преди да се приземят на нея.

Пилотът го погледна с любопитство.

— Виж какво, малко птиче — рече Чес. — Изглежда, досега не си си имал работа със „Звезден риск“. Успокой се. Зная какво правя.

— Но защо трябваше да обикаляме три пъти?

— Защото — обясни Гуднайт — този свят е на Съюза. Или по-скоро е под контрол на съюзническите власти.

— Така е — потвърди пилотът. — Нали затова поиска да те докарам тук?

На таблото блесна надпис „Приземяване“.

— Няма значение — отвърна Гуднайт. — Ще ти обясня по-късно, когато отпътуваме. А междувременно, искам да държиш кораба в постоянна готовност за излитане, при това без да чакаме разрешение от диспечерите, и всички да бъдат по местата си.

— Но това е незаконно — възрази мъжът.

— Какво толкова? — изсумтя Гуднайт. — Нали вече не си в съюзническата армия?

— Така е.

— Изхвърлиха те, без да им мигне окото, предполагам?

— Ами... вярно.

— Съкращение на силите и прочее глупости. Кое то за теб означаваше край на мечтите да пориш небесата с мощни кораби, докато накрая ти връчат адмиралския жезъл. Прав ли съм?

Пилотът не отговори.

— С други думи, сега те са твой противник. Набий си го в главата, докато не е станало късно. А сега, искам да останеш при пулта за управление и да си нащрек. В джоба си нося този малък предавател. Ако иззад ъгъла неочаквано се покаже някой интересен екземпляр, например съюзнически боен кораб, гледай да ме информираш, разбрано? И последното, между другото, е заповед.

Гуднайт не спираше да се чуди на възможностите на Съюза. Дори тук, на този далечен свят, където разполагаше само с две постройки, съюзническата бюрокрация го накара да чака половин час.

Прекара времето да зяпа през прозореца към космопорта и тъй като нямаше пълно доверие на пилота, следеше за признаци на безпокойство сред чиновниците наоколо.

Но нищо не се случи и в края на краищата го повикаха в един кабинет, където го очакваше изненада.

Мъжът, който седеше зад бюрото, бе среден на ръст, с незабележима външност, освен ако не обърнеш внимание на хладните му сиви очи.

— Боже мили, Крюгер! — възкликна Гуднайт. — Кому си сторил някоя страшна злина, че да те прати на този окаян свят?

Крюгер беше един от началниците на Чес по времето, когато той служеше като капитан в съюзническата армия, преди да го заловят с цял наръч бижута от ковчежето на жената на посланика на една планета.

Двамата с Чес не се бяха разбирали добре, но това сигурно се дължеше на Гуднайт, който не изпитваше особено уважение към началството. Не му се нравеше лекотата, с която пращаха подобрените на почти самоубийствени операции, докато те си седяха на топло в кабинетите, на светлинни години от опасното място.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Гуднайт — каза Крюгер. — Но минавах наблизко, когато чух да се споменава името ти, и реших да се срещна с теб и да видя за какво става въпрос.

— Трябва ли да си мисля, че съм нечий заложник? — попита Гуднайт и ръката му се плъзна към пистолета.

— Не — успокой го Крюгер. — Участвам в една игра, която е далеч по-голяма от твоята. Поне за момента. Между другото, да не си дошъл тук, за да се предадеш? Все още те издирват, ако не ти е известно, поне от няколко свята.

— Нямам подобно намерение — увери го Гуднайт. — Вече видях достатъчно от килията на смъртника.

— Или си пристигнал с надежда да получиш амнистия?

— Не. Има ли такава възможност?

— Не мисля. Но ако се интересуваш от предишната си професия, сигурно може да се постигне някакво съгласие и дори да те възстановят на някогашния ти чин. В наши дни има предостатъчно работа за човек с твоите способности и... подобрения. Макар че вероятно ще трябва да се съгласиш на някои дребни корекции, които да потушат стремежа ти към лесно и незаконно забогатяване.

Гуднайт потрепери.

— Благодаря, но не мисля, че ще позволя на когото и да било да бърника в мозъка ми. Най-малкото на специалисти от Съюза.

— В такъв случай, какво те води на този наблюдателен пост?

— Дойдох да проверя дали Съюзът следи ситуацията между Дампиер и Торгут.

Крюгер докосна един сензор и над таблото пред него се издигна екран. Той натисна още няколко копчета.

— По дяволите — измърмори недоволено. — Да ползваш чужд компютър е като да си миеш зъбите с чужда четка.

— Много изискано сравнение — каза Гуднайт, който все още очакваше вратата да се отвори и в помещението да нахлуят неколцина полицаи.

Крюгер наблюдаваше екрана.

— В момента нямаме наши хора в тази система — съобщи той. — Има ли нещо, което да привлича вниманието ни?

— Само ако все още се придържате към версията, че Съюзът е галактическият миротворец — отвърна Гуднайт. — Защото там намирисва на война.

— И какво е твоето участие?

— Нещо, което няма общо с космическите флотилии — излъга умело Гуднайт. — Отскочих нататък да проверя дали може да се

спечелят лесни парици, пък и когато назряват размирици, моите преследвачи могат да се откажат.

— Нали не очакваш, че Съюзът ще прати няколко ескадрили бойни крайцери само за да спаси издирван от закона престъпник? — захили се Крюгер.

— О, я стига! Мисля, че Съюзът трябва да се намеси, когато цивилни тъпаци грабнат оръжията с цел да се правят на решето едни други.

— Какво пък... — сви рамене Крюгер. — Ще докладвам където трябва. Предполагам, че разполагаш с подробна информация. Ще се свържа с нашия резидент.

Гуднайт се изправи. Знаеше какво означава това.

— Прав си. Разполагам с подробен доклад на кораба и мога да го прехвърля тук до час.

— Ще помоля един от нашите военни съветници да го прегледа — обеща Крюгер. — Що се отнася до теб лично, помисли още веднъж над предложението ми. Не можеш вечно да бягаш, макар че сигурно го знаеш.

— Ще приема съвета ти сериозно — каза Гуднайт. — Скоро се връщам.

Двамата мъже размениха фалшиви усмивки и Гуднайт излезе забързано.

Само след няколко минути, без да чака разрешение, патрулният му кораб излетя, пренебрегвайки заплахите на диспечерската служба.

И така, Съюзът не само не знаеше за готвещата се война, но което бе по-лошо, нямаше да се намесва — не и докато труповете не започнат да достигат покривите.

Надеждите на Гуднайт, че животът може да се окаже малко по-лесен за „Звезден риск“ и служителите му, се оказаха напразни. Както винаги, трябваше да се примирят с това да припечелват пари на светове, където цивилизацията имаше още дълъг път до своето съвършенство.

22.

Рис влезе в помещението, което бяха определили за оперативен център, и видя, че Джасмин наблюдава с критичен поглед Грок, който пишеше имена върху малки бележки и ги лепеше по стените.

— Знаеш ли — отбеляза Рис, — казват, че тъкмо заради това са измислени компютрите.

— По-лесно е да местиш хора от една категория в друга, докато цялостната картина ти е пред очите — обясни Джасмин.

— Освен това — добави Грок — в компютъра всичко е подредено в линеен порядък, което за ум, устроен като моя, е доста затруднително.

Мшел прегледа имената и забеляза, че най-отгоре стои това на Каранис.

— Това списъкът на заподозрените ли е?

— Не — отвърна Джасмин. — Поне засега. По-скоро списъкът на Стратегическото разузнаване.

— В тази му част, която успя да си припомни Суфиерд — добави Грок. — Ето и неговата секция.

Рис прочете три имена: Кабет Балалта, Аялем Гуамес и Хопея Ардуел. Имаше и четвърта карта, на Суфиерд, последния човек от групата.

Над името на Суфиерд бе поставено още едно — на Балкис Фаади.

— Сега вече разполагаме с четири конкретни лица, които можем да разследваме — обясни Джасмин. — Според Грок най-важен е прекият началник на Суфиерд, Фаади, който е свидетелствал по време на процеса.

— А, това наистина е интересно — потвърди Рис.

— Нещо повече — продължи Кинг. — Никой от тях в момента не работи в щаба на Стратегическо разузнаване.

— Очевидно историята е била заровена — кимна Грок. — Много дълбоко.

— Ще проверя дали Рейнард... или Дяволо... биха могли да ни намерят адресите на някои от тези служители, и дали знаят къде работят понастоящем — обеща Рис.

Гуднайт бе до вратата и както винаги подпираше рамката с рамо.

— Някой направи ли си труда да провери кога смятат да видят сметката на нещастния Суфиерд?

— Аз се опитах — призна Кинг. — Изглежда, тук не е прието да се говори за тези неща. Адвокатът ще бъде уведомен в полунощ и едва ще му стигне времето да се появи навреме за екзекуцията. Жертвата... съжалявам, осъденият научава за това, когато го събудят.

— Невероятно — разпери ръце Гуднайт. — Няма да знае дали стъпките по коридора са на тъмничаря с кофа вода, или на палача с брадвата.

— Тук не използват брадви, Чес — погледна го строго Джасмин. — Смъртоносна инжекция, както в цивилизованите страни.

— Аз пък си мислех, че да се убиват хора е нецивилизовано — въздъхна Гуднайт.

Рис също го изгледа.

— Странни приказки от един бивш професионален убиец.

— Грешка — рече Гуднайт. — Никога не съм твърдял, че съм моралист. Надявах се само такива да са идиотите, за които работех. Но се оказах глупак. Някакви вести от Фреди?

— Нищо — отвърна Рис. — Дори не зная дали е стигнал на Торгут.

— По дяволите! — изръмжа Гуднайт. — Ще трябва да пийна нещо, щом като никой не е измислил подходяща работа за мен.

— Имам една идея — спря го Джасмин, — но не зная дали ще е по вкуса ти. Сигурно забеляза екзотичното возило на Каранис. Чудя се защо не се поразровиш и не установиш откъде може да идва богатството му. И дали той не е...

— Корумпиран, предполагам — прекъсна я Гуднайт. — Какво пък, задачата може да се окаже интересна.

23.

Тристан, столицата на Торгутската система, беше четвъртата от общо деветте планети и доста земеподобна.

Фридрих фон Балдур вече бе направил два скока от Дампиер, после още два до Торгут, проверявайки внимателно дали не го проследяват с електроника или хора. Преди да замине, си обнови изцяло гардероба, опасявайки се да не са закачили бръмбар в дрехите му. Сметката, естествено, беше препратена на Рейнард.

Старите си дрехи прати на Трималхио.

Докато чакаше шивачите да свършат работата, направи някои проучвания и по времето, когато дрехите му бяха готови и поръчаните куфари пристигнаха, вече се представяше с името лорд Уилям от Хейстингс, една далечна планета.

Професионалното му поприще щеше да е внос и износ на луксозни вещи. Тъй като всеки знаеше, че хората, които купуват скъпи неща, предпочитат да го правят с пари в брой, това щеше да обясни голямата сума кредити, която носеше със себе си.

Той прати кодирано съобщение за новото си занимание и самоличност на Трималхио, откъдето то щеше да бъде препратено автоматично на Джасмин Кинг. В случай, че се наложи да го спасяват...

Макал, главният град на Тристан, беше построен след внимателно планиране и се гушеше в планинска долина, която се отваряше на юг, към космопорта и промишлената зона. Общественият транспорт бе добре развит и никому не се налагаше да живее близо до пушеците на заводите, още повече че преобладаваха южните ветрове.

Макал имаше езера, канали, паркове и площади със скулптури.

Фон Балдур не го хареса особено. Не обичаше подредените градове, предпочиташе тези, израсли по собствени, странни начини.

Но това не беше негов дом и възнамеряваше да го напусне веднага след като се сдобие с нужната информация.

Фра Дяволо се бе свързал със своите агенти в системата Торгут, без да му разкрие начина, по който се обменяше информацията, и бе уведомил Балдур, че може да се напъха в гнездото на осите.

Паспортният контрол на космодрума бе щателен. Балдур вече започна да си мисли, че са го разкрили, когато забеляза, че останалите пътници са подложени на същата внимателна проверка.

Най-сетне, след като прегледа багажа и преброи няколко пъти парите в очакване Балдур да се облее в хладна пот или нещо друго, инспекторът изсумтя примирено, прекара паспорта на лорд Уилям през машината за проверка и обяви с безчувствен, машинален глас, че му пожелава приятно и ползотворно прекарване на Тристан.

На свой ред Балдур му пожела лек ден, след което излезе да си потърси транспорт към града.

Отвън вече имаше голяма опашка, но не на таксиметровата стоянка.

Беше необичайно горещо, улиците бяха затворени и протичаше някакъв парад.

Манифестиращите носеха знамена и плакати с надписи на местата, където работеха.

Фридрих не можеше да си обясни защо — ако наистина са работници — те бяха нарамили бластерни пушки. След това забеляза, че оръжията са само имитация от пластмаса, което още повече засили недоумението му.

Мъже и жени продължаваха да маршируват покрай него в стройни колони.

Балдур жадуваше за чаша студена бира и вкусно ядене и цялата тази тълпа вече го изморяваше.

Но въпреки това остана да гледа, следвайки примера на околните.

В една кратка пауза между две групи манифестиращи човекът до него го попита:

— Вие не сте тукашен, нали?

— Така е.

— Добре дошли на Торгут! — Мъжът стисна ръката му. — Ще видите, че ще ви хареса при нас. — Приличаше на заповед.

— Вече съм убеден в това.

— Когато се върнете там, откъдето сте дошли, разкажете на хората, че ние тук знаем как да въведем ред в тази галактика.

— Като марширувате на паради?

Мъжът се намръщи и пропусна забележката покрай ушите.

— Ние се радваме на всеобща солидарност — продължи той. — Нашите работници обичат да демонстрират колко са единни, което е още една причина да нямаме безработица.

— Никаква? — попита Балдур, леко заинтригуван.

— Никаква — отвърна твърдо мъжът. — Образование за всички и нашите водачи са се постарали всеки да бъде насочен към професията, с която би се гордял.

— Колко мило — усмихна се Балдур, забелязал, че парадът е приключил и че към тях се приближава колона от таксита. — Колко мило наистина.

Хотелът, който бе избрал от един холосправочник, надмина очакванията му — апартаментът бе просторен, а аварийната стълба бе през един прозорец, на скок разстояние, в случай че му дойдат нежелани гости.

Бирата в ресторанта също се оказа добра, макар и не толкова горчива, колкото я обичаше.

Храната обаче, въпреки че бе добре приготвена, му се стори малко тежка. При това си бе поръчал само хляб, студено месо и сирена.

Порцията се оказа достатъчно голяма, за да нахрани целия личен състав на „Звезден риск“, включително и Гуднайт след излизане от ускорен режим.

Той хапна малко, докато свръхнастойчивата сервитьорка се навърташе около него като грижовна майка.

Балдур се поколеба дали да не ѝ обясни колко време ще му е нужно в гимнастическия салон, за да се отърве от излишните калории, но накрая реши да не си прави труда.

Той излезе навън, намери едно магазинче, където продаваха сценични артикули, и си купи перука. Беше достатъчно добре направена, за да мине за истинска коса, поне от известно разстояние. Отблизо обаче си личеше, че е фалшива. Всъщност целта ѝ бе тъкмо

такава — да привлече вниманието върху себе си и да не позволи на наблюдаващия да запомни чертите на лицето.

Балдур преговори местата за среща.

Дяволу му бе съобщил, че агентите сами ще го потърсят, и го бе накарал да запомни къде ще стане това. И двете срещи щяха да се състоят в градски паркове, което не се понрави на Балдур, тъй като го смяташе за признак на аматьорщина. Още по-малко му хареса, че агентите на Дяволу ще дирижират нещата, вместо да оставят това на него.

Първият парк бе постоянно действаща изложба на статуи, всичките от дялан камък и шлифован метал, с войнствени имена на табелките.

Той предположи, че това е мемориал на някоя от трите войни между Торгут и Дампиер.

Мястото не му се понрави. Имаше улично осветление, открити пространства във всички посоки и не беше никак трудно да се устрои засада около статуите.

Балдур откри няколко тайника край парка, където постави малки пистолети. Бяха изработени от специална пластмаса, за да не бъдат засечени от металните детектори, и прибрали в двойното дъно на куфара. Миниатюрните експлозивни патрони за пистолетите беше поставил в дръжките на същия куфар.

Той отиде да огледа мястото за среща с втория агент. Тук изборът бе малко по-добър — продълговат парк край неголямо извито езеро.

Още два пистолета бяха скрити в хралупи на дървета.

Сега му оставаше само да се разхожда из парковете в определени часове, поставил черна лента на лявата си ръка. Още едно непрофесионално решение, помисли си той. Но по-добре, отколкото да носи холограма или препариран папагал.

Поуспокоен, той се прибра в хотела, като пътьом купи половин дузина холовестници.

Слезе в един от хотелските барове, поръча си бяло вино с газирана вода и се зачете.

Холорепортажите бяха посветени на поредица от жестокости на различни Белфортски светове, всичките, естествено, извършени срещу торгутски граждани — колонисти или посетители.

Балдур не помнеше да е чел нещо подобно, когато напусна Монтроа, нито за невероятно високата престъпност на Белфортските светове и постоянните грубости на дампиерски служители спрямо торгутски бизнесмени и туристи.

Дори се натъкна на кратко съобщение, в което Рейnard се описваше като един от главните конспиратори, пречещ на Торгут да „възстанови достойното си положение в галактиката“ и вероятно тайно подготвящ инвазия срещу Торгут.

Никъде не пишеше, че всъщност Рейnard е отстранен от работа.

Дрънкане на оръжие, помисли си той и отиде да попита за добър ресторант, където ще сервира обикновена храна, а не котви за презокеански кораби.

След като се нахрани в един ресторант, където гозбите не бяха така тежки като тези в хотела, той се разходи около час в близкия парк.

Никой не го доближи.

На следващия ден отскочи до другия парк, отново без резултат.

После се върна в първия.

Разходките му се понравиха повече сега, след като бе скрил пистолетите.

Жителите на Торгут обичаха униформите и изглежда, всеки имаше поне една — от учениците до свещениците, пощальоните и членовете на различни военизирани организации. На фланелката на една жена бе изрисуван мъж, галещ някакво животно, и когато попита какво означава това, обясниха му, че е знакът на ветеринарната служба и че трябва да се научи да разпознава отделните униформи. Фридрих се извини и се отдалечи, замислен над тази странна привързаност към военното облекло.

Рано или късно, не се съмняваше той, всичко това ще доведе до нова масова мобилизация.

Изминаха шест дни без никакъв опит за контакт.

Балдур не стоеше със скръстени ръце. Той се свърза с различни предприемачи и получи информация за интересувачи го предмети — от ръчно изработени сребърни украшения до ловни оръжия и дори

опита един причудлив пъпеш с три различни вкуса, който оставаше дълго време свеж.

Надяваше, че никой от хората, с които разговаря, не е останал разочарован от обещанието му да се отбие друг път за повторни разговори.

Торгут все още с нищо не го бе спечелил.

Холовестниците продължаваха да подклаждат истерията, свързана с Белфортските светове.

Никой не призоваваше към военна намеса.

Поне засега.

На седмата вечер, докато обикаляше край статуите, към него се приближи униформен мъж. Балдур вече имаше известен опит с униформите и определи, че тази принадлежи на доброволните отряди.

— Тъжно е, когато изгубиш близък човек — подхвърли мъжът и посочи черната лента на ръката му.

Чувствайки се малко глупаво, Балдур отговори:

— Но не чак толкова, колкото ако смъртта сполети теб самия.

— Нататък — посочи мъжът. — Зад онзи гранитен блок, който прилича на задник.

Фон Балдур го последва.

— Е, какво ви интересува? — попита мъжът.

— Торгутското разузнаване вероятно разполага с отдел, който се е занимавал с високопоставен двоен агент на Монтроа, най-вероятно служител на тяхното Стратегическо разузнаване — поде Балдур.

Мъжът премигна.

— Това е свръхсекретен отдел, в който със сигурност няма да мога да проникна.

— Не искам дори да опитвате — успокои го Балдур. — Интересува ме само дали тази операция продължава.

— Е, това не е много за сумата, която ще ми бъде платена.

— Аз съм щедър човек — засмя се Балдур. — Обичам да пилея пари.

— И това ли е всичко?

Балдур кимна.

— Е, добре. Значи пак на същото място — ако открия нещо, ще ви потърся — мъжът се усмихна и се отдалечи.

Нямаше нищо професионално и в това да използват едно и също място за срещи, помисли си Балдур. Но какво значение, ако постигне резултат.

Две вечери по-късно вторият агент се свърза с него в парка край езерото.

Този път беше жена на средна възраст, облечена като чиновник.

Паролата беше същата и Балдур отговори както преди.

На лицето ѝ изгря хладна усмивка.

— Кой е измислил тази глупост?

Тя го улови за ръката и двамата продължиха да се разхождат.

Фон Балдур повтори въпроса си за къртица в дампиерското Стратегическо разузнаване, но после му хрумна друга идея.

— Бих искал да знам има ли сценарии за торгутските военни учения в близост до Белфорт.

— Сценарии?

— Всяко учение има някакъв свой сценарий — обясни той. — Героите отиват някъде, където ги нападат негодници, те контраатакуват и прочее... за такъв сценарий говоря.

— Но учението вече започна.

— Намерете каквото можете. Не ми трябва подробности за разположението на отделните части, а само къде ще се проведат учебните сражения.

— Може ли да попитам...

— Падам си по игрите с войничета и макети — прекъсна я той.

— Не ви вярвам — рече жената.

— Аз също.

Отново хладна усмивка.

— Ще се опитам да ви помогна. Следващата ни среща ще е в „Кафенето на утринните удоволствия“. Намира се две пресечки по-надолу. Среща в шест вечерта. Седнете вътре, ако вали, инак отвън е много приятно. Чакайте ме час, ако не дойда, нова среща след два дена.

Без да изчака отговор, жената се въртна и си тръгна.

Виж, тази е почти професионалистка, помисли си Балдур.

Беше мъгливо, ръмеше ситен дъждец.

Фон Балдур погледна навъсено небето, после си даде сметка, че ако нещо се обърка, поне ще разполага с известно прикритие.

Мъжът се приближи към него открито, без да си прави труда да произнася паролата.

Фон Балдур веднага подуши, че нещо не е наред.

— Е?

— Носите ли парите?

— Разбира се.

— Да ги видя. — На лицето на мъжа бе изписана алчност.

Фон Балдур съжали, че не бе измъкнал един от скритите наблизно пистолети, но после се успокои с мисълта, че ако реши да го надвие в ръкопашна схватка, мъжът ще остане изненадан.

Той кимна и извади от джоба си свит на руло сноп банкноти.

— Добре ли е?

— В момента наистина протича някаква операция — заговори мъжът. — На Монтроа. На доста високо ниво. Става въпрос за двоен агент в Стратегическото разузнаване. Казаха ми, че...

Агентът се сепна и погледна над рамото на Балдур.

Фридрих се завъртя и видя, че откъм паркинга се приближават двама мъже, още два антиграва се приземяваха в противоположния край на парка. Не беше необходимо да ги разглежда дълго, за да разпознае в тях цивилни полицаи.

24.

— Джасмин Кинг. Имам среща с вашия редактор — представи се Джасмин на младия мъж. Той погледна към екрана и кимна.

— Мет Фол закъснява тази сутрин, но го очакваме съвсем скоро.

Джасмин седна на една олющена пейка и се озърна. За първи път попадеше в офис на холоиздание. Мебелите бяха стари и износени, сякаш бяха купени от разпродажба, въпреки че „Тюлетиянски пацифист“ бе един от най-проспериращите всекидневници на Монтроа, а подът изглеждаше сякаш е бил песъчливо морско дъно. Стъклени стени, зад тях просторно помещение с множество компютри, вгълбени журналисти и щъкащи разносвачи.

Сигурно приближава крайният срок на поредното издание, реши тя.

В стаята освен секретаря имаше още един посетител — невероятно красива жена, по преценка на Джасмин към трийсет и пет годишна. Носеше скъпи дрехи и лъскави бижута. Лицето ѝ под надвисналия русоляв бретон показваше първи белези за приближаващата старост. Кинг прикри усмивката си, спомнила си, че Гуднайт определяше подобни жени като „високоплатени курви“, пресегна се и взе последното издание на „Пацифист“.

Заглавната страница възвестяваше: „Четете скоро: ШОКИРАЩИ ПИСМА РАЗКРИВАТ СКАНДАЛ НА УНИВЕРСАЛИСТИТЕ“. Но нямаше придружаваща статия.

Джасмин прочете до средата една зле скалпена статия, в която се твърдеше, че дампиерското общество гъмжи от торгутски агенти, когато я прекъсна сигналът на звънеца.

— Госпожице Кинг — повика я секретарят. — Тръгнете по коридора до последната стая. Господин Фол е свободен.

Другата жена изгледа недоволно Джасмин.

— Защо тя влиза веднага, а аз чакам тук вече два часа?

— Уверен съм, че господин Фол знае за присъствието ви и в най-скоро време ще ви обърне внимание — успокои я младият мъж. Той

докосна едно копче и вратата на приемната се отвори.

Джасмин тръгна по коридора, изпроводена от погледите на поне неколцина журналисти — мъже и жени. Беше свикнала да ѝ обръщат внимание.

В дъното на коридора имаше стъклена преграда, на която бе поставен надпис „Главен редактор“. Кабинетът бе малък, претрупан с разпечатки, кутии, няколко компютъра и купища листа и холощампи.

Зад бюро, което изглеждаше, сякаш е използвано за мишена при флотски стрелби, седеше млад оплешивяващ мъж, сресал рядката си коса назад. Беше слаб, почти мършав. Носеше скъп, но занемарен костюм.

Джасмин се представи на Фол и тъй като не виждаше причини да крие своята мисия, обясни, че се интересува от всякаква информация в писмата, която би помогнала на „Звезден риск“ да освободи Суфиерд.

— Без съмнение ще успеете — заяви уверено Фол. — Чух за вашата организация и назначих двама репортери да следят дейността ви. Единствената причина, поради която все още не сме писали за вас, е, че не знаем как по-точно да ви представим.

— Да ни представите?

— Ами да. Все още не сме сигурни дали присъствието ви допринася за мира с Торгут, или напротив, излага го на риск.

— Не знаех, че нашата организация е в състояние да повлияе на баланса на толкова големи сили — подхвърли саркастично Кинг.

— Това е старомоден начин на действие — призна Фол. — Съвременните журналисти предпочитат да вземат страна, да изберат идея, която да защитават, да алармират на висок глас.

— Така е — съгласи се Джасмин.

— Колкото до въпроса ви за достъпа до писмата — продължи Фол. — Боя се, че е невъзможно, въпреки че лично аз вярвам в невинността на Суфиерд и не бих одобрил екзекуцията на един невинен човек... ако приемем, естествено, че е невинен.

— Аз и колегите ми сме на това мнение — заяви Кинг.

— Един добър журналист трябва да стои над личните си преценки и да се опира на фактите.

— Но нали току-що казахте... — поде Кинг и млъкна.

— Не — прекъсна я твърдо Фол. — Кореспонденцията между премиера Ладиер и госпожица Хила Адрианополи трябва да бъде

запазена в тайна, докато не започнем да я публикуваме през следващите няколко седмици, и тогава всичко ще се разкрие. Между другото — продължи той, — дочух слухове за престрелка в някакъв ресторант отвъд реката между чужденци и наша банда, известна с прозвището „Маскираните“. Случайно да знаете нещо за това?

— Нищичко — примигна невинно Джасмин. — Но да се върнем на писмата. Не смятате ли, че ако ги изследваме внимателно, бихме могли да открием някакви следи, които да ни отведат до истинския виновник? До истинския предател? В замяна на което ще получите изключителни права върху историята, когато този човек бъде разкрит.

Фол се поколеба.

— Звучи много изкусително — каза той. — Но трябва да ви призная, че тези писма не са у мен... между другото, най-интересната част е в тези, писани от премиера Ладиер. Госпожица Адрианополи, изглежда, е била по-внимателна в изказа си. Не ги държим тук, защото ми е пределно ясно колко лесно може да проникне някой през нощта.

— На ваше място все пак бих направила копия на писмата — посъветва го Джасмин.

— Това вече е сторено, естествено — засмя се Фол. — И тези копия са предадени в сигурни ръце. Оригиналите обаче са депозиранни...

Вратата на кабинета се разтвори с трясък.

Джасмин се обърна и видя, че на прага стои жената, която чакаше в преддверието.

— Копеле такова! — изруга тя на висок глас. — Предател! Как смееш да публикуваш писмата ми!

— Предполагам — отвърна невъзмутимо Фол и се надигна, — че вие сте Хила Адрианополи?

— Аз съм... а ти си предател на собствения си свят, на слънчевата система и на всичко, на което твърдиш, че държиш.

Кинг си помисли, че жената е на ръба на истерична криза, и тогава забеляза, че е пъхнала едната си ръка в доста голямата си чанта.

— Ще ви помоля да се успокоите, госпожице...

Госпожица Адрианополи изкрещя и извади от чантата тежък пистолет.

— Ей, чакайте! — извика Фол и Кинг се приготви да се хвърли върху жената. Но беше късно.

Бластерът избумтя три пъти. И трите изстрела попаднаха в гърдите на Фол. Огромно количество кръв обля бюрото пред редактора, още кръв опръска стъклото зад него.

Фол изхърка, падна назад и издъхна.

— Гадина такава — процеди през стиснати зъби госпожица Адрианополи и се прицели в главата на трупа.

Но Кинг вече бе до нея. Тя избяга с оръжието и изстрелът отлетя към тавана.

Госпожица Адрианополи се олюля, улови се за бюрото и погледна изцапаната си е кръв ръка.

— Ох — въздъхна тя. — Ох... — След това вдигна очи към Джасмин. — Ще бъдете ли така добра да извикате полицията?

— Първо ми дайте пистолета. — Кинг протегна ръка, опасявайки се, че госпожица Адрианополи може да бъде обхваната от нов истеричен пристъп.

— О, да. — Жената й подаде оръжието. — Само внимавайте. Спусъкът е много чувствителен.

— Продължавам да чета от вестника — говореше Гуднайт. — „Жена в моето положение, без мъж до нея, за да я защити, трябва сама да се бори за правата си, да се възпроя срещу тиранията и несправедливостта.“ Наистина ли го каза?

— Наистина — потвърди Джасмин. — Бях там. Освен това каза, цитирам: „Някога жените са били лишени от всякакви права. Но сега вече всяка жена има право на равенство и на самозащита“.

— Брей, каква лекция — обади се Грок. — Цяла реч.

— Така е — кимна Джасмин. — Питам се само кой й я е написал?

— Добър въпрос. Но по-важно е какво ще стане сега с проклетите писма? — попита Гуднайт.

— Те не са в кабинета на Фол — уведоми го Кинг. — Докато почиствах от кървавата баня, прерових шкафовете. Вратичката на сейфа беше затворена, но не и заключена, и успях да надникна вътре.

— Откъде може да си сигурна? — попита Рис.

— Просто откъгнах всичко, което беше в сейфа — обясни кротко Джасмин. — И след това го прегледах на спокойствие.

— Докато си газила до колене в кръв? — погледна я изненадано Рис. — Впечатлена съм.

— Аз също — присъедини се Гуднайт. — Мисля, че нашата малка Джасмин започва да пораства.

— Какво пък, ще продължим да търсим писмата — сви рамене Рис. — Всъщност не ни трябва оригиналите. И копията ще свършат работа. Надявам се само Фреди да се справя по-добре от нас.

25.

Фридрих фон Балдур реши, че е излишно да си хаби дъха, за да се възмущава от двойни агенти, превърнали се в тройни.

Той се завъртя, приведе се и нанесе удар с изпънати пръсти в шията на мъжа до него, който издъхна още преди да е тупнал на земята.

Един от двамата полицаи извика нещо. Балдур не му обърна внимание, защото вече бягаше, криволичейки между статуите, към една, отдалечена на двајсетина метра.

Можеше да разчита, по-скоро да се надява на две неща.

Първото — че полицаите имаха заповед да го заловят жив. Мъртвият шпионин е безполезен.

Той достигна статуята, приклепна и измъкна малкия пистолет от скривалището в основата ѝ. Стисна дръжката с две ръце, обърна се и се прикри зад каменната фигура.

Стреля, уцели близкия полицај в гърдите, прицели се във втория и натисна спусъка. Мъжът се улови за корема и падна.

Полицаите, които излизаха от приземилите се антиграви, извикаха и залегнаха.

С това потвърдиха второто му подозрение — че не са улични биячи, а членове на торгутското контраразузнаване.

Шпионажът обикновено е безкръвен спорт, освен когато се стигне до крайни мерки.

Тези агенти не бяха привикнали да са под обстрел и видът на двамата им окървавени другари ги бе стъписал.

Сега вече Балдур разполагаше с достатъчно време да се отдалечи с надеждата мракът да го скрие.

От предишните си навъртания из парка Фридрих си бе изградил доста ясна представа за околностите. Имаше две улици, които можеше да използва за отстъпление. Той избра по-далечната.

Когато минувачи видят бягащ човек, те обикновено викат полиция. Фон Балдур свърна зад първия ъгъл и пое със спокойна

крачка по широкия тротоар, водещ към неговия хотел. Беше прибрал пистолета в джоба и дори си подсвиркваше, макар и пресилено, като всеки законопослушен гражданин.

Но улицата бе почти пуста и малцината минувачи бързаха да се скрият.

Бяха усетили близостта на полицията.

Балдур надзърна иззад една тухлена стена. Намираше се само на няколко пресечки от своя хотел. Ако прекоси тази улица, свие по следващата и продължи, променяйки често посоката...

Три транспортни платформи се приземиха в средата на платното. Полицаи с бронирани костюми и шлемове се изсипаха отвътре, подредиха се в редица и поеа забързано към него.

Балдур се отдалечи заднешком, ругаейки полугласно. Цялата проклета торгутска полиция бе по петите му и нищо чудно, след като едва ли имаха друга работа.

Очевидно Л'Пелерин и неговото бюро не бяха пожънали успехи в опитите си да си осигурят агенти на Торгут. Добре поне, че се мръкваше.

Балдур заобиколи зад ъгъла и пое назад. Но там вече го очакваше втора редица от полицаи.

Той сви в една тясна уличка, прескочи в нечий двор, от него се прехвърли на друга улица, където за щастие нямаше полицаи.

Засега.

Беше почти тъмно. Той приклепна зад една боклукчийска кофа и погледна към линията от тъмни фигури на две пресечки от него. Зад гърба му, откъм улицата, от която идваше, се чуваше тътрене на ботуши.

Изглежда, бяха го обкръжили отвсякъде.

Бяха твърде много, за да си пробие път със стрелба. Освен това шансовете му за оцеляване бяха по-добри, ако се предаде, отколкото ако убие няколко полицаи.

Трябваше да има някакъв изход. И той го откри, макар че не беше от най-приятните.

Балдур пхна пистолета и перуката в кофата, надигна се и се прокрадна до един отворен светещ прозорец. Прехвърли се в

сенчестия двор и се залепи за прозореца.

Вътре малко полуголо момче тъкмо си обличаше пижамата. Дъхът на Балдур замъгли едно кръгче на стъклото.

Отзад се чуваше тропотът на приближаващите се полицаи. Може би ще го подминат, ще продължат нататък...

— Ей! — отекна вик. — Какво е това?

— Кое... спипахме го... дъртият му копелдак! Приближаващи се стъпки. Балдур се обърна и се престори на изненадан.

— Здравейте, полицаи. Аз само...

— Мръсен перверзник — изсумтяха двамата полицаи и след миг се чу свистене на газов флакон.

Фон Балдур се помъчи да затаи дъх, но въпреки това вдиша достатъчно, за да изгуби съзнание.

— Хванали сте воайор? — попита сержантът в приемното.

— Мръсен перверзен тип — кимна един от двамата полицаи, подпирайки олюляващия се Балдур. Току-що бе дошъл в съзнание. — Бяхме с групата, която издирваше онзи шпионин, когато забелязахме тази гадина да надзърта през прозореца на едно малко момче.

— Копелдак — изсъска с отвращение сержантът. — Какво носеше в себе си?

— Почти нищо — отвърна първият полицай. — Само няколко кредита.

Тлъстата пачка кредити от задния му джоб бе изчезнала мистериозно, когато полицаите го заловиха. Балдур усети, че в него се надига гняв, но се постара да се овладее. Сега не беше моментът за невъздържаност. А и парите не бяха негови, а на Рейнард.

— Документи за самоличност?

— Веднага ще проверя.

Някой започна да тършува из джобовете му.

— Аха. Има паспорт. Не е тукашен. Идва от... Хейстингс.

— Не бях чувал за подобно място — подхвърли сержантът.

— Запиши в обвиненията нарушаване на параграф 2418, опит за съблазняване на малолетен, също 2287, детска порнография, и 090, съпротива при арест, опит за подвеждане на служител на реда при изпълнение на задълженията му — изрецитира вторият полицай.

— Това му стига — захили се сержантът. — Ако трябва, ще измисля още. Вкарайте го в килията и излизайте при останалите на смяна. Обещаха голяма награда за този, който спипа шпионина. Далеч по-голяма, отколкото за един перверзник.

— Тръгваме веднага — заяви първият полицаи.

В килията освен него имаше четирима души. Мебелировката се състоеше от десетина разхвърляни по пода оръфани матраци, метална тоалетна и умивалник. Трима от четиримата бяха в съзнание.

— Ето ви един изнасилвач на дечица, да се позабавлявате — обяви първият полицаи, докато заключваше вратата. — Мил човечец от далечна планета.

— Сладки сънища — пожела му подигравателно вторият полицаи. — И си затискай задника с ръка, макар че това едва ли ще ти помогне.

Първият полицаи се разсмя:

— Какво пък, може да си намериш някое приятелче тук.

Стъпките им утихнаха по коридора и далечната врата се затръшна. Фон Балдур избра един от свободните матраци и се отпусна върху него.

Затворът миришеше като всички останали, в които бе попадал през годините.

Единият от тримата будни затворници беше масивен като булдозер. Вторият бе по-нисък от него, но притежаваше достатъчно богата колекция от белези, които подсказваха, че с него шега не бива. Третият беше дребен и съсухрен. Балдур веднага позна в него подстрекател.

— Педофилче, а? — подхвърли последният. — Никой не ги обича тези.

Балдур не отговори.

— Дошъл е тук от някой извратен свят, може би от Дампиер, където гъмжи от перверзници — присъедини се едрият мъжага. — Трябва да му покажем как се отнасяме на Торгут с боклук като него.

Мъжът с белезите кимна ентусиазирано.

Балдур въздъхна и се изправи.

— Защо не си свалиш хубавите панталонки — предложи му дребният. — Не искаме да оставим по тях кървави петна.

Той се изкиска.

Балдур се усмихна и пристъпи към едрия мъж. Без предисловие го изрита с всички сили в капачката на коляното.

Мъжът извика от болка, улови се за крака и заподскача наоколо.

Побойникът с белезите зае нещо, което можеше да се определи като пародия на бойна позиция, и пристъпи към Балдур.

Фридрих почака да се доближи на един ритник разстояние, отдръпна се рязко, заобиколи внезапно противника и го тласна встрани от оста на движение. Мъжът се препъна и падна върху дребния подстрекател.

Балдур го последва с няколко ситни, бързи стъпки, замахна и го зашлеви с опакото на ръката през лицето, превръщайки носа му в кървава маса. Той не спря дотук, а се завъртя, изрита едрия мъж отстрани и чу пукота на ребрата му. Удари го силно още два пъти в корема и мъжът рухна по очи.

— А сега, дребосъко — рече той. — Искаш ли да продължим разговора в същия стил, или ще ме оставиш да поспя?

Подстрекателят клатеше чевръсто глава и отстъпваше изплашено, разперил ръце.

— В такъв случай сядай и млъквай! — нареди му Балдур.

Адвокатът огледа Балдур с нескрито отвращение.

— Не зная как се отнасят към подобно престъпление на вашия свят, лорд Уилям, но тук то се смята за доста сериозно.

— Няма ли начин да ме измъкнете?

Адвокатът сви рамене.

— Полицията е предоставила изчерпателни доказателства. Все пак ще направя каквото е по силите ми. Трябва да знаете, че максималното наказание за престъпление като вашето е пет години затвор, плюс антитестостеронови инжекции като предпазна мярка повече да не представлявате заплаха за обществото.

Балдур овладя едно неволно трепване. Може би гениалният му план не беше чак толкова гениален.

— Но има една възможност — продължи адвокатът. — Хм. Да.

Съдията втренчи поглед във Фон Балдур.

— Ако не бяхте поданик на друга планета, с удоволствие щях да ви дам максималната присъда. Но Торгут няма нито време, нито излишни сили да се занимава с чуждопланетен боклук. Осъждам ви на незабавно депортиране — ще бъдете предаден на представител на Съюза, когато такъв пристигне на нашата планета. Дотогава ще бъдете задържан на една от орбиталните ни станции и ако в обозримото бъдеще не се появи официален представител на съюзническото правораздаване, ще бъдете качен на някой кораб към вашия роден свят, под охрана.

Фон Балдур огледа жалките останки от новия си куфар и дрехите, които бе получил в килията на космопорта. Някой, който очевидно не обичаше педофили, бе докопал дрехите и ги бе накъсал старателно.

Все пак не беше напълно отчаян. Клетката на асансьора, с която го докараха тук, бе изработена от мрежа. От разръфана мрежа и сега той държеше в джоба си парче от тел, с което без проблеми щеше да си направи ключ за белезниците на ръцете и ключалката на веригата на краката.

За щастие, никой не бе открил двойното дъно на куфара. Вътре имаше пачка кредити, последния пистолет и достатъчно муниции в дръжките, макар че едва ли щяха да му потрябват.

Освен него в килията имаше още трима престъпници, очакващи депортиране, те, изглежда се бяха примирили със съдбата си. Щяха да са чудесен параван за действията му и затова на първо време той си придаде същия унил и потиснат вид.

Когато стигнат орбиталния затвор и някой чиновник започне да си скубе косите в търсене на несъществуващия „Хейстинг“, Балдур щеше да използва момента, за да се освободи и да се махне от Торгут.

Не беше нито първият, нито петият път в живота му, когато използваше някоя орбитална станция, за да се отправи в различна посока от тази, която очакваха преследвачите му.

26.

Мшел Рис пристъпваше нетърпеливо в чакалнята на космопорта. Фон Балдур не звучеше с обичайната си бодрост, когато се свърза със „Звезден риск“. Тя се чудеше какво ли може да се е объркало на Торгут.

Освен това не можеше да си обясни защо той пристига с чартърен полет от някакъв непознат свят, който беше доста далеч от Торгут. Беше дошла отрано на главния космопорт на Монтроа и се подпираше на една колона, наблюдавайки разтоварването на лайнера.

Не можеше да си обясни защо хората се обличат по този начин, когато заминават на почивка, сякаш това бе моментът да забравят всякаква умереност и да навлекат най-шарените дрехи, които намерят в магазина.

Мшел потрепери, когато погледът ѝ се спря на една жена, тежаща поне двеста килограма. Това обаче не ѝ пречеше да носи прозрачен шал върху подскачащите си цици и да боядиса косата си в три крещящи цвята. Зад нея подприпкваха две шумни и охранени хлапета, които очевидно ѝ бяха синове.

След тях се появи поредният странен екземпляр. Беше мъж с превити рамене, вероятно под тежестта на неволите в живота. Целият му вид издаваше, че отдавна се е оставил на течението да го влачи — от смачканата вълнена шапка до разноцветните, опърпани сандали. На всичко отгоре нещастникът имаше огромно родилно петно, заемащо половината от лицето му, което така и не си бе направил труда да отстрани.

Рис едва успя да благодари мислено на Бога, че не прилича нито на жената, нито на мъжа, когато последният се приближи към нея.

— Да се махаме от това място час по-скоро — каза Балдур.

— Боже мили! — възкликна неволно Рис.

— Не — поклати глава Балдур. — Не е той. Но можем да си поговорим на религиозна тема, когато се приберем в щаба. Или — добави, — след като се отбием в някой магазин, за да си купя свястно

облекло, а после хапнем нещо, от което няма да ми легне камък на стомаха. Не мога да се похваля, че си прекарах добре там, където бях. Ама никак.

27.

Рейнард изслуша търпеливо доклада на служителите на „Звезден риск“ за събраната от тях информация, в която не влизаше пътуването на Балдур до Торгут.

— Най-важното, което научихме — заключи Балдур, — е, че в Па има агент — къртица, — който действа и в момента. Нито Л'Пелерин, нито ДИБ са успели да го разкрият въпреки хвалбите им.

— Винаги съм се отнасял резервирано към този човек — поклати глава Рейнард. — Той е позьор, който си въобразява, че знае всичко за всички. Когато се върна на власт, ще се погрижа да бъде заменен.

— Преди това има други неща, за които да помислим — намеси се Рис. — Като например как да измъкнем Суфиерд от килията на смъртниците.

— Един въпрос — вметна Гуднайт. — Суфиерд е бил съден и осъден. Какво е нужно, за да се обжалва присъдата на трибунала или да се поиска преразглеждане на делото?

— Най-малкото да бъде изобличен истинският виновник или да се представят неопровержими доказателства за невинността на осъдения — отвърна Рейнард. — Или доказателства за злоупотреба със служебното положение на съда.

— Ами ако опитаме с малки стъпки? — предложи Грок.

— Като например да представим някои доказателства, с които да поставим под съмнение присъдата на първа инстанция, а след това, под някакъв претекст, да поискаме Суфиерд да бъде преместен от онзи сателит?

— Каква полза? — озадачи се Рейнард. — Пак ще е осъден на смърт.

— Така е — съгласи се Гуднайт. — Но колкото е по-далече от газовата камера, толкова повече време ще е нужно на онези копелдаци да му видят сметката.

— Аха — кимна Рейнард. — Разбира се. Колко съм недосетлив.

— Ако можехме да намерим кореспонденцията между Хила Адрианополи и Ладиер — въздъхна Джасмин Кинг. — Там сигурно щяхме да открием доказателства.

— Половината Монтроа иска да прочете тези писма, другата половина да ги изгори — отвърна Рейнард. — Имате ли някаква представа как да ги намерим?

— В „Пацифист“ продължава да върви съобщението, че скоро ще започнат да ги печатат — каза Грок. — Въпреки убийството на редактора. Предполагам, че ще излязат заедно с началото на процеса.

— Което е след две седмици — добави Кинг.

— Ще поработя над това — обеща Балдур, както винаги тайнствен в намеренията си.

— А междувременно — продължи Рис, — трябва да открием и да разговаряме с другите трима членове на отдела на Суфиерд и неговия началник. Каранис ни заяви в прав текст да не разчитаме на него. Ще можете ли да ни свържете с останалите четирима?

— Вероятно — отвърна Рейнард. — Почти сигурно. — Той въздъхна и се надигна. — Изглежда, че напредваме доста бавно, въпреки парите, които похарчих — произнесе тъжно. — Но не виждам друг начин да разчитаме на успех.

— Още нещо — обърна се към него Гуднайт. — Възможно ли е да ни намерите адреса на тукашния щаб на „Цербер“, ако изобщо има такъв?

— За какво ви трябва... — Рейнард млъкна. — Не. По-добре да не зная какво смятате да правите с тях. Така няма опасност да ме заподозрат при разпит. Добре, ще ви намеря адреса.

След като той си тръгна, Рис кимна на Балдур.

— Добра идея, Фридрих.

— Благодаря ти — отвърна той. — Предположих, че ще се досетиш.

— За какво си се досетила? — попита Гуднайт.

— Агентът, когото Фреди уби — обясни Мшел, — или по-скоро осакати... на Тристан. Вероятно е действал по инструкции от Торгутското разузнаване или контрразузнаване.

— Разбира се — потвърди Кинг. — А това означава, че е докладвал за срещата с Балдур, без да знае кого представлява Фреди, и всъщност началникът му е взел решение да го заловят. Този началник е

уведомил къртицата, че някой го търси и че Суфиерд вече не е изкупителна жертва. И тъй като всички тук знаят с какво се занимаваме, не е трудно човек да се досети.

— С други думи — схвана картината Гуднайт, — съвсем скоро ще се превърнем в мишена на тукашните торгутски сатрапи. Да не говорим за местните разбойници.

— Именно — потвърди Рис. — Но ако ни нападнат и не успеят, ще се сдобием с нова следа.

— Тъкмо по тази причина разпитвах за „Цербер“ — обясни Гуднайт. — Мисля, че трябва да ги намерим и да им пораздрусаме клетката.

— Някаква конкретна причина да го направим? — попита Рис. — Освен че не са ни симпатични?

— Ами например ще им покажем, на тях и на всички останали, че не е добре да ни слагат в графата противници — отвърна Гуднайт. — Трябва ли ти друга причина?

Кинг се усмихваше доволно и дори Грок кимна. Очевидно нямаше смисъл да гласуват.

— Аз ще потърся старите приятелчета на Суфиерд — въздъхна Гуднайт. — Досадната работа с ходене от врата на врата, звънене, размахване на холография и задаване на стандартния въпрос: „Да сте виждали този човек?“. Вярно, няма да е като да търчиш с бластер в ръка и да косиш негодници наляво и надясно.

— Не го вземай навътре. — Мшел го потупа по бузата. — Ако имаме късмет, съвсем скоро играта отново ще загрубее.

28.

Снайперистът откри огън по здрач, тъкмо когато се сменяха часовете. Един от тях бе повален с рикоширал от стената куршум, който попадна в горната част на крака. Болката беше ужасяваща.

Вторият часови успя да задейства алармата и всички от дневната смяна наизлязоха с оръжие в ръка, готови за битка.

Транспортният антиграв, в който се криеше стрелецът, вече беше във въздуха и само Рис и Гуднайт успяха да пуснат няколко изстрела, които не причиниха особено сериозни щети.

След това антигравът изчезна.

Внесоха ранения войник вътре. Беше в съзнание, държеше се мъжки, шегуваше се и твърдеше на всеослушание, че съвсем скоро ще е на крака, за да открие нападателя и да му срита задника.

Рис и Кинг, с най-голям опит в лечението на подобни рани, спряха кървенето, дадоха на ранения обезболяващо и го откареха в болницата.

— Е? — попита ги Балдур, когато се прибраха.

— Положението не е никак розово — докладва потиснатата Рис. — Ще му трябва доста време да оздравее, вероятно ще се наложи имплантиране на тъкан, така че след като го стабилизират, ще го качат на първия кораб и ще го откарат у дома. Не мисля, че ще изгуби крака си, но нещата са на косъм. Най-вероятно ще накуцва до края на дните си. Дявол да го вземе! — изруга тя неочаквано.

— Защо не е като по филмите, в които ранените герои стискат зъби и продължават напред, рецитирайки патриотични лозунги!

— Сега вече са ни длъжници — заяви мрачно Гуднайт. — Мисля, че трябва да обмислим въпроса с възмездието.

— Преди това обаче трябва да разберем кои са били — посочи спокойно Грок.

29.

— Джасмин, трябва да ти призная нещо — изсумтя Грок, покривайки несръчно ръцете ѝ с косматите си лапи.

Кинг изглеждаше леко обезпокоена, тъй като не знаеше почти нищо за романтичните навици на извънземния. Тя отпи от чашата с вино и се усмихна леко пресилено.

— Изпитвам някакво ново чувство — продължи Грок. — Мисля, че може да се сравни с човешката носталгия по дома.

Джасмин се отпусна и го потупа по лапата.

— Тази система... тези светове — продължи чуждоземецът, — където всеки е враг на всички останали, ми напомня за моя свят и за начина, по който се съревноваваме помежду си. Това наистина е свят на разбойници.

— Същото каза и Фон Балдур — съгласи се Кинг. — Идеален за такива като нас.

— Така е — кимна Грок. — В този смисъл, мисля, че имаме два възможни начина на поведение. Или да сложим край на враждебността по начин, който ние изберем, което е малко вероятно, или да принудим противника да играе според правилата ни, което ще го накара да излезе на открито и да стане уязвим. Чудя се например за кого може да е работил този снайперист вчера и дали лично той изпитва някаква неприязън към чужденците.

— Ами, ако искаш, да съставим списък на лошите — предложи Кинг. — Първо личните противници — „Цербер“. След това маскираните. Универсалистите... поне тези от тях, които искат Суфиерд да бъде убит. После къртицата в Стратегическо разузнаване. Плюс Каранис. Не мисля и че Л'Пелерин и неговото информационно бюро гледат на нас с добро око. Някой друг?

— Вероятно полицията също ще се радва, ако си тръгнем — добави Грок. — Както и Торгут, но те все още не са активен фактор. Засега. Всъщност тъкмо заради такива заплетени интриги избрах „Звезден риск“. Обичам сложните игри.

— Аз пък — призна Кинг — ще въздъхна облекчено, когато намалим противниците поне наполовина.

— Именно с това трябва да се заемем — заключи Грок. — Ето една полезна тема за дискусия. Мисля, че е време да споделим идеите си с останалите.

30.

Когато Мшел влезе в столовата, там вече се бяха събрали всички членове на „Звезден риск“.

— Мшел, изглеждаш ми разтревожена — посрещна я Гуднайт. — Пийни нещо.

— Ще пийна. Даже няколко неща.

Тя се приближи до бара, огледа колекцията от напитки, сипа си отлежало бренди, гаврътна го на един дъх, изплакна го с малко студена вода и после си сипа още бренди.

— Е, какво се е случило? — подкани я Балдур. — Откри ли Фаади? Сигурно е отказал да ти съдейства?

Бяха получили списък на членовете на групата на Суфиерд и сега ги издирваха.

— Намерих го — съобщи мрачно Рис. — И той отказа да съдейства. Най-вече, защото беше мъртъв. — Тя отпи от чашата и ги огледа за реакции.

— Навярно не от дълбока старост — отбеляза Джасмин. — Иначе нямаше да си толкова разстроена.

— Права си — потвърди Рис. — Оказа се, че седмица след процеса срещу Суфиерд, на който Фаади не се е явявал като свидетел, е бил прегазен една вечер, докато пресичал улицата. Така и не са открили колата, която му е видяла сметката.

— Интересно... — промърмори замислено Балдур.

— Отидох да проверя за резултатите от аутопсията — продължи Рис. — Бил е осакатен до неузнаваемост. Сякаш някой го е хвърлил отвисоко.

— Това вече никак не ми харесва — поклати глава Балдур.

— На мен също — рече Грок. — Мисля, че ще е най-добре да ускорим издирването на другите.

— Но преди това — заяви Джасмин — да поразсъждаваме върху въпроса кой може да има полза от подобен „инцидент“.

— Мога и сам да ти отговоря — отвърна Гуднайт. — Почти всички.

31.

Чес Гуднайт си помисли, че е попадал и в по-добри казина.

Старомодната рулетка, която се въртеше пред него, със сигурност бе оборудвана с мощен електромагнит, способен да прати топчето до всяко избрано число. Командваше я крупиеето, пъхнало небрежно ръка в джоба. Освен ако не прикриваше там някоя зловеща мутация на пръстите си.

Единият от картоиграчите на съседната маса постоянно поглеждаше нагоре, вероятно пращаше сигнали на скрития си партньор или получаваше указания кога да залага и кога да се откаже.

Крупиеето на масата със зарове беше най-добрият от всички, защото умееше да сменя нормалните зарове с шлифовани с такава скорост, че дори Гуднайт не успя да го засече.

Чес не за първи път попадеше в подобна компания. С радост би метнал няколко карти, но предпочиташе да го прави на места, където не се лъжеше тъй отявлено и нагло... и където все пак имаше надежда да надхитри измамниците. През три маси от него шефът на разузнаването Каранис, изглежда, не бе забелязал нищо подобно. Той продължаваше да губи отчаяно на Радианска лудница, игра с невероятни обрати, усложнена още повече, ако играчите срещу теб действат в група и си разменят тайно електронните козове.

На всичко отгоре управителят вероятно бе монтирал педали за подаване на сигнали под дебелия мокет.

На два пъти Каранис избухваше в гневни изблици и излизаше навън, за да се върне с нови пачки кредити.

— Този човек наистина обича малките радости в живота — подметна Гуднайт на барманката.

Тя му отвърна с дежурна усмивка.

— Господин Каранис е един от любимите ни клиенти.

Чес знаеше какво означава това във всеки хазартен вертеп — смятаха го за глупак, който няма представа как се играе.

— Сигурно е някой богат наследник? — попита Чес невинно.

— Ами предполагам — отвърна жената. — Казват, че бил важен чиновник, но не мога да си представя откъде един чантаджия ще извади толкова пари.

— Ах! — възкликна Гуднайт, метна една монета на бара и си тръгна, сметнал, че е видял достатъчно.

Преди да дойде тук, бе прочел внимателно биографията на Каранис, в която се казваше, че произхожда от много бедно семейство на един земеделски свят на Дампиер — планета, известна със своята нищета.

Шефът Каранис със сигурност заслужаваше по-сериозен интерес.

32.

— Няма от какво да се боите, госпожице Гуамес — произнесе Джасмин Кинг в цепката на едва открянатата врата.

От другата страна жена на средна възраст я разглеждаше с напрегнат поглед.

— Сигурно е така — отвърна тя. — Но кариерата ми премина в Па, където човек се учи да си мери приказките. Вярно е, че напуснах, но не виждам защо трябва да си променям навиците.

— Може би защото, ако всички мълчат, един невинен човек на име Маен Суфиерд ще умре?

— Съжалявам за него — рече Аялем Гуамес. — Но трибуналетът реши, че е виновен, и коя съм аз да се изправям срещу тях?

— Може би жена, която вярва в истината?

Гуамес я стрелна с поглед и намести неспокойно перуката си.

— Вие от джиланите ли сте?

— Не — отвърна Джасмин. — Моята фирма бе наета, за да докаже, че легат Суфиерд е невинен. Ние не сме религиозни.

— Кой знае? — въздъхна жената. — Докато работех в Па, си мислех, че мога да определя донякъде що за човек имам насреща си. Но после разбрах, че греша. За Суфиерд... и за други неща.

— Какви други неща? — поинтересува се Джасмин.

— Ами като например... не. Заклех се да не говоря за това и не съм го казвала на никого от хората, които идваха при мен.

— Защо?

— Чували ли сте за Балкис Фаади?

— Зная, че е загинал при пътен инцидент.

— Пътен инцидент — повтори насмешливо Гуамес.

— Нещо друго ли ви е известно?

— Не — отвърна жената. — Не е необходимо да зная каквото и да било, за да си обясня как се е случило точно на него. Само че това не е било инцидент.

— Тези хора, които идваха при вас — смени темата Джасмин. — Имате ли представа кои са били?

— Никаква. Не питам, дори не мисля за това. Имам дъщеря, която чака бебче след три месеца, и искам да съм жива, за да мога да се порадвам на моята внучка.

— Значи не ви пука, че един невинен човек, Суфиерд, ще умре? И че истинският агент на Торгут ще продължава да върши пъклените си дела?

— Това вече не ме засяга — заяви Гуамес. — Пък и аз бях само една статистична. Не съм била посветена в операциите.

— Но...

Вратата се затръшна.

Джасмин потропа отново, но не последва никакъв отговор.

Тя се спусна по стълбите и докато се качваше в антиграва, почти усещаше погледа на Гуамес в гърба си.

— Чудесен ден за риболов — подхвърли Балдур на спретнатия мъж на средна възраст, застанал до него на сала.

— Всеки ден, посветен на риболова, е чудесен — отвърна Кабет Балалта. — Проблемът е, че понякога рибата не е на същото мнение. — Той се изсмя шумно на собствената си шега, сетне втренчи поглед в Балдур. — Къде са ви такъмите, господине?

— Не си падам много по риболова — призна Балдур. — Може би защото не обичам риба.

— В началото ви взех за полицай.

— Не съм — поклати глава Балдур.

— Поредният защитник на нещастния Суфиерд? — предположи Балалта.

— Именно — кимна Фридрих. — Бива ви да познавате.

— Е, поне в едно нещо да ме бива. Да можех така да надушвам и шпионите.

— Смятате, че Суфиерд е виновен?

— Няма значение какво смятам, след като случаят е приключен, нали?

— Има хора, които се опитват да го открият наново. Аз съм един от тях.

— Може и да сте. А може би не. Поне на едно се научих, докато бях на служба, и то е, че хората лъжат за какво ли не.

Фон Балдур го дари с най-очарователната си усмивка.

— Има нещо вярно.

— Аз пък съм от тези, които оставят нещата сами да се вършат. Не съм казал, че са убили нещастния Фаади, защото много приказваше. С кого да е приказвал? Както и да е, историята свърши.

— Не съм на същото мнение.

— Ваша воля — сви рамене той и отново изглежда внимателно Балдур. — Нека говорим направо, господине. Не ме интересува името ви и откъде идвате. Защото аз не зная нищо. Ако питате за личното ми мнение, ще обесят нещастния Суфиерд, защото е джилан, а хората не ги обичат. Сигурно защото джиланите се изживяват като истина от първа инстанция. Другата причина е, че Суфиерд не умееше да печели сърцата на хората. Вярно, беше верен на жена си и винаги бе готов да се притече на помощ на приятел. Но той беше... ужасно студен човек. Държеше на истината докрай... не само заради религията... беше от онези, които са дълбоко уверени в собствените си морални принципи.

Този път усмивката на Балдур беше съвсем истинска.

— Това е вярно, съгласен съм.

Балалта се засмя.

— Хората, които го харесваха, са от онези, които обичат „да се жертват за нещо“. Най-много от всичко.

— Едно ще ви кажа: Суфиерд не иска да умре — подчерта Балдур.

Настъпи продължителна тишина.

— Вижте, господине — заговори Балалта. — Когато дойдоха и ни заявиха, че трябва да се пенсионираме с всички облаги, реших, че няма да възразявам на хора, които стоят над мен и знаят какво правят. Тъкмо затова никога не съм имал проблеми с Па, въпреки че работата е рискована и понякога нашите доклади гневяха началството.

— Нали си давате сметка, че са ви пенсионирали, за да не свидетелствате на процеса?

— Не съм глупак — отвърна Балалта.

— Но ако се възбуди ново дело, вие и останалите от групата на Суфиерд ще бъдете призовани.

Балалта направи кисела физиономия.

— Стига човекът, който се интересува от мнението ни, да гарантира безопасността на всички ни, готов съм да кажа истината — но не повече. Пък и този, който води разпита, ще трябва да знае какво точно да попита. Защото, както вече казах, аз не знам всичко. Просто си вършех работата.

— Одеве споменахте нещо за хора, които по един или друг начин са свързани със Суфиерд — отбеляза Балдур. — Които проявяват интерес към случая дори след неговото приключване. Имате ли представа кои са и за кого работят?

— Честно казано, не. Дори не съм ги питал. — Балалта си пое дъх. — Вижте какво ще ви кажа. Потърсете Хопея Ардуел. Не зная дали ще я откриете. Ние всички получихме обещаното плюс малко отгоре. А тя получи много. Много, много повече.

— Досега не успяваме да я открием — призна Балдур. — Знаете ли адреса ѝ?

— Не го зная. И не искам да го зная. Ардуел е от хората, които обичат да се навъртат край властимащите. — Той сви рамене. — Тя е млада, умна, знае как да се урежда в живота. Нищо повече няма да научите от мен, господине. Намерете Хопея, поговорете си с нея, пък може и да узнаете нещичко. А може и да не узнаете.

33.

Тълпата се появи по обед два дена по-късно и часовете вдигнаха тревога.

— Мързеливци — отбеляза Гуднайт, докато надзърташе през прозореца на столовата. — Дори не могат да станат рано. Сигурно им трябва време, докато се натъпчат със стимуланти.

— Не уважаваш волята на мнозинството — подсмихна се Грок.

— Шегуваш се.

— *Опитвам се* да се шегувам — поправи го Грок.

Свободните от наряд войници вече се събираха в столовата.

Фон Балдур оглеждаше тълпата, изпълнила улицата от единия тротоар до другия.

— Интересни лозунги носят — рече той.

На плакатите пишеше: „ЧУЖДОЗЕМЦИ, НЕ СЕ МЕСЕТЕ В НАШАТА ПОЛИТИКА“, „НАЕМНИЦИ, ВЪРВЕТЕ СИ У ДОМА“, „СМЪРТ НА ПРЕДАТЕЛИТЕ“, „СМЪРТ НА СУФИЕРД“, „ДОЛУ НЕЗАВИСИМИТЕ“, „СПРАВЕДЛИВОСТ ЗА БЕЛФОРТ“.

— Човек би си помислил — продължи все така спокойно Балдур, — че са организирани от универсалистите. Не мисля, че маскираните стоят зад това, защото засега ни обстрелват само с камъни и бутилки. Маскираните предпочитат оръжия. — Той се обърна към войниците, които очакваха нареждания. — Излезте навън с маркучи и сълзотворен газ. Използвайте палки само ако някои от тях прескочат оградата. Сложете си филтри срещу газа. Въоръжение — само пистолети, и то в краен случай, ако нещата излязат изпод контрол. Прекосят ли границата, ще ги изтикате обратно на улицата. Действайте по ваше усмотрение. Надявам се съседите да повикат полиция.

Началникът на смяната кимна и поведе хората си навън.

— Това ще ги задържи за известно време — рече замислено Балдур. — Ей... какво става?

Той се наведе машинално, когато над къщата прелетяха три платформи и в двора избухнаха газови гранати.

— Сложете си филтрите — нареди. — Надявам се, че ни бомбардират със сълзотворен газ, а не с токсичен. Но тъй като къщата не е херметически изолирана...

— Всъщност е — възрази Джасмин, приближи се до командното табло и натисна няколко копчета. — Това задейства системата за повишено въздушно налягане вътре.

Рис ги слушаше с половин ухо. Тя напъха газови филтри в ноздрите си, извади от джоба си малък, но мощен бинокъл и се зае да разглежда тълпата.

— Водачите ли търсиш? — попита Гуднайт.

— Именно — кимна тя. — Ето този там... мисля, че е полицейски агент или някой от хората на Л'Пелерин. А онзи... хей! Джасмин, би ли погледнала?

Кинг пое от нея бинокъла.

— Кучият му... това е Новотни!

— Точно така — потвърди Гуднайт. — Нямах нищо против „Цербери“ да ни следят отдалече, но да пратят срещу нас цяла тълпа, това вече е прекалено.

— Вярно е — съгласи се с носов глас Рис. Тя се пресегна към снаряжението си. — Хайде, Грок. Ще ми трябва подкрепа.

Извънземният изръмжа доволно и я последва тичешком през кухнята към капака, зад който се намираше евакуационния изход. Той сграбчи пътом една бластерна пушка и закачи на колана си няколко шокови гранати.

Тунелът бе обрасъл в паяжини, но беше сух и чист и нямаше никакви насекоми. Водеше до неголям гараж за антиграви на улицата зад къщата. Рис излезе през една странична врата и Грок се промуши след нея.

Двамата прекосиха улицата, изкачиха се по една тясна пролука между къщите и се озоваха на булеварда отпред. Рис вдигна ръка да спрат и се огледа.

Първото, което видя, бе дъжд от газови гранати, които прехвърляха оградата и падаха сред ревящата тълпа. Малцина носеха маски и носни филтри, но и те решиха да отстъпят с останалите.

— Видя ли къде е Новотни? — попита Грок.

— Не, по дяволите! — ядосваше се Рис. — Сигурно се е изтеглил с първата група. А може би антигравите, които разпръскваха

газ, са били негова идея?

— И какво ще правим сега?

— Ще се върнем... не! Хайде да пипнем онзи клоун!

Покрай тях подтичваше мъж с противогаз, сиво наметало и панталони.

Рис се изпречи на пътя му, насочила пушката за стрелба.

— Да не си гъкнал!

Мъжът замръзна и вдигна ръце.

— Не можете да... — заговори той глухо зад маската. — Аз съм служител на...

— Вече го направихме — прекъсна го безкомпромисно Рис и го поведе към уличката.

— Това е отвличане!

— О, разбра ли най-сетне? Значи майка ти не е отгледала кръгъл глупак — захили се Рис. — Грок, да го отведем в гаража.

Чуждоземецът изръмжа одобрително и вдигна мъжа с една лапа. Рис го обискира и извади пистолет, флакон с газ и метален бокс от единия му джоб и портфейл с документи от другия.

Грок прекоси с няколко големи скока разстоянието до гаража. Дори някой да ги бе видял, едва ли би могъл да реагира, или да осъзнае какво става.

Рис го следваше по петите. Тя смъкна противогаза на мъжа и извади филтрите от носа си.

— Не му позволявай да мръдне! — нареди на Грок.

— Няма да посмее — заяви спокойно извънземният. Той дръпна лапата си назад, показа за секунда дългите си закривени нокти, после ги прибра.

Мъжът се превърна в сталагмит.

— Да видим с какво разполагаме тук — промърмори Рис и зарови в портфейла. — Ама той наистина е служител на закона. Защо тогава не се намеси срещу безредиците, господинчо?

— Имах други заповеди.

— По-точно, да раздухваш размирици?

Мъжът стисна устни.

— Имаше един твой колега в кафяви дрехи — продължи Рис. — Интересува ме къде е щабът му. Говоря за онзи, с когото разговаряхте. Не знам под какво име се представя, но е много мършав, с големи ръце

и доста неприятен белег на лицето, освен това накуцва. Говори шепнешком.

— Не познавам...

Рис го зашлеви два пъти.

— Къде да го намеря?

— Не мога да ви кажа.

— О, напротив, можеш — засмя се Рис. — И още много неща. Защото това, което той може да ти стори, е в границите на предположението. А при мен е сигурно.

Мъжът поклати глава.

— Както желаяш. Но ще е доста неприятно за теб — въздъхна Рис.

Половин час по-късно разполагаха с адреса на тайна квартира на „Цербер“ и пълни подробности, поне доколкото бяха известни на полицая, за връзките на компанията с универсалистите.

Полицейският агент лежеше на пода на гаража.

— Нещо друго да ни е нужно от него? — попита Грок.

— Не се сецам — сви рамене Рис — Всъщност, той диша ли още?

Грок приклепна и опря пръст на вратната артерия на мъжа.

— Диша едва-едва... но пулсът му е добър.

— Този тип може да ни създаде проблеми... ако оживее.

— Права си. — Грок вдигна крак и го стовари върху тила на полицая. Мъжът се сгърчи конвулсивно и замря.

— Ще се върнем по тъмно, за да изхвърлим трупа в реката — подхвърли Рис. — А сега да се качим горе и да съобщим на Фреди какво сме намислили да сторим на Новотни и неговите помощници от „Цербер“, задето ни се пречат в краката.

34.

— Не зная из какви среди се движи тази Хопея Ардуел — мърмореше недоволно Грок. — Но със сигурност са невидими. Използвах всички обичайни методи за издирване и не можах да открия и следа от нея.

— Щом се е скрила така старателно, може наистина да знае нещо полезно — предположи Гуднайт. — Имаш ли нейна холография?

— Имам — отвърна Грок и я показа.

Гуднайт огледа с критичен поглед изображението. На него се виждаше млада жена в официален вечерен тоалет, усмихваща се прелъстително към обектива. Имаше дълга, руса, почти платинена коса, красиво лице и въпреки че роклята не бе плътно прилепнала, доста примамлива фигура. Гуднайт предположи, че Ардуел е ниска, вероятно не повече от метър и петдесет.

— Когато я откриеш — рече той, — прати ми я да си поговорим.

— Въпросът е кой ще измъкне повече информация от другия — засмя се Рис.

— Потресен съм — оплака се Гуднайт. — Може да съм съблазнител, но не съм от онези, които споделят всичко в леглото.

Кинг влезе във всекидневната и се загледа в изображението.

— И какво по-точно не знаеш, Грок? — попита тя.

— Местонахождението например.

— Попита ли за приятели?

— Изглежда, че няма... че не е имала никакви. Свързах се с една нейна бивша съквартирантка... танцьорка, каквато и Ардуел е искала да стане. Тя ми разказа, че Ардуел полагала неимоверни старания, но просто не й идвало отвътре. Останах с впечатлението, че нямаше кой знае колко добро мнение за Хопея.

— Странно — рече замислено Гуднайт. — От подскачане към разузнаване.

— И това попитах — изтъкна Грок. — Тя ми обясни, че работата била примамлива и печеливша. Толкова печеливша, колкото да

откриеш богат сляп мъж.

— Интересно — подхвърли Гуднайт. — Човек, който разсъждава по този начин, обикновено е безкрайно покварен.

— Точно това според мен се е опитал да внуши Балалта на Фреди — обади се Рис. — Нищо чудно агентите на Торгут да са стигнали до същия извод. А съквартирантката ѝ не я обича, защото е виждала с какви хора се среща.

— Може би — изръмжа Грок. — Но и това не ни води никъде.

— Какво мисли за нея Суфиерд? — попита Гуднайт.

— Според мен малко се страхува от нея — рече Кинг. — Като мъж с ревнива съпруга, той избягва да остава в компанията на хубави жени, за да не го обвинят.

— Не разбирам защо вие, хората, толкова много обичате да се свързвате с всеки друг, освен с човека, който ви е отреден по брачен договор — промърмори Грок. — Наистина странна раса.

— Такива сме си. И не е чудно, че така и не се омъжих — засмя се Рис. — Чес, ето ти една идея. Върни се при съквартирантката ѝ и попитай дали е имала любим парфюм. — Тя огледа внимателно роклята. — И предпочитания за дрехи.

— И какво ще ни помогне това? — попита Грок.

— Ако имаме късмет — обясни Рис, — и се окаже, че е имала определен вкус към парфюми и дрехи, може да се е сприятелила с някоя от продавачките в луксозните магазини. Спомнете си, Балалта каза на Фреди, че накрая получила много повече пари от всички останали членове на групата. Едва ли ще си ги държи у дома. Но, както казах, това е, ако извадим късмет.

— Парфюми и дрехи — повтори Гуднайт. — Всичко това не е ли твърде лично?

— Така е — кимна Рис. — И още нещо, пак в личен план. Някой от вас да си е задавал въпроса защо всички тези тайни полицаи са се навъртали около старейшината Бранен и неговите джилани?

— Аз си го зададох — призна Кинг. — Но без резултат.

— Ето ти едно обяснение — обърна се към нея Рис. — Може би са се опитвали да открият... да намерят някаква информация за семейството на Суфиерд.

— Това пък защо? — учуди се Балдур.

— Кой знае? — сви рамене Рис. — Но ако съм права, едва ли е било за нещо хубаво.

— Да, май си права. — Грок я погледна с уважение. — Ще е добре да изпреварим лошите, преди и други хора да са сполетени от „инциденти“.

Гуднайт поклати замислено глава.

— Добра идея наистина.

Фон Балдур слушаше размяната на реплики.

— Чес, както се казва в една стара песен, „Не си видял още нищо“. И докато обмисляте всички тези заплетени планове, мисля, че е дошло време ти и Мшел да намалите броя на противниците ни, или поне да им покажете, че „Звезден риск“ има нокти. Остри нокти.

35.

— Първото, което трябва да направим — обясняваше Джасмин Кинг, — ако ще се изправяме срещу „Цербер“, е да ги ударим толкова силно, че да захленчат и да се приберат с подвита опашка у дома. Което означава не един, а няколко удара, тъй като в „Цербер“ много се гордеят с тактиката си да създават резервни екипи и резервни копия от събраната информация. Така че ще трябва да проверим адресите, до които се добра Мшел, за да разберем на кой от тях се помещава щабът. Той ще е първостепенната ни цел. Няма да е трудно, защото, ако предположим, че Новотни ръководи тази операция, достатъчно е само да го открием.

Тя едва сега забеляза, с лека изненада и нарастващо удоволствие, че останалите четирима членове на „Звезден риск“ я слушат внимателно. За първи път организираше въоръжено нападение.

— Малко съм разочарован — призна Грок. — Никой не предложи да се възползваме от моята двойна игра с Новотни. Не бихме ли могли да се върнем към идеята с предполагаемото ми предателство?

Фон Балдур помисли, сетне поклати глава.

— Няма да се получи, приятелю — рече той. — Положението е такова, че Новотни лесно ще заподозре клопка, и тогава нищо чудно да се опита да те премахне.

— Няма да е първият, който се е опитал — наежи се Грок — и който не е успял.

— Намерете Новотни — подхвърли Гуднайт, — ступайте лошите и тогава аз ще ида на моята любовна мисия, стига Рис да проследи дирята на онзи парфюм. — Той се изкиска.

— Не се смей — скастри го Рис. — Това е сериозна работа.

— Ами аз не се смея — оправда се Гуднайт. — По-скоро се възхищавам.

— И съвсем правилно — озъби му се Мшел.

Първата стъпка бе да открият щаба на „Цербер“.

Не беше трудно. Поставиха наблюдатели пред всички квартири, за които знаеха, и скоро установиха коя Новотни посещава най-често.

След това я подложиха на денонощно наблюдение и не след дълго вече имаха данни за шестима агенти на „Цербер“. Към всеки един от тях бе прикрепена опашка.

Агентите на „Цербер“, естествено, бяха далеч по-опитни от войниците, наети от „Звезден риск“ — те бяха обучени да откриват и да се отърват от преследвачите си. Но е почти невъзможно да се освободиш от опашка, когато имаш поне десетина преследвачи, сменящи се през две преки.

Когато някой агент на „Цербер“ влезеше в магазин с два изхода, обикновено на другия изход го чакаше следващият човек на „Звезден риск“.

Отне им три дена, за да съставят карта за движението на хората от „Цербер“ и да засекат още две тайни квартири, за една от които бившият премиер не знаеше нищо.

В „Цербер“ бяха привикнали да играят на сигурно и да не се доверяват никому.

Едната квартира бе в небостъргач, другите две в магазини, включително и тази, за която Кинг и Балдур подозираха, че е главната. Последната бе през няколко врати от полицейски участък.

— Тази ще е за теб — обяви Балдур.

— Няма проблеми — измърка доволно Гуднайт. — Вие гответе пиршеството след успеха.

Джасмин Кинг се бе притаила под една улична стълба, зад Фридрих фон Балдур. И двамата носеха незапомнящи се сиви комбинезони с надпис „Улична поддръжка“.

Под комбинезоните криеха пистолети и бластерни гранати. Бяха взели тръби, дълги почти метър, с диаметър дванайсет сантиметра.

От другата страна на улицата се намираше квартирата, за която „Звезден риск“ подозираше, че е щаб на операциите на „Цербер“. Пред нея бе паркирана луксозна лимузина, модел сикорски-бентли.

— Бих дал мило и драго да разбера за какво си говорят Новотни и шефът на разузнаването Каранис — прошепна Балдур. Кинг не

отговори, само намести тръбата под мишницата си. — Добре, добре — кимна той. — Зная, друг път. Наведи се. Ето го, идва.

Вратата се отвори и Новотни излезе, куцукайки, навън, погълнат от оживен разговор с Каранис. Началникът на Па се качи в своя антиграв и отлетя. Новотни се прибра вътре, но излезе след няколко минути, придружен от двама мъже, вероятно негови телохранители.

Кинг и Балдур забелязаха някакво движение вътре.

— Оставили са пазач — рече Балдур. — Ще се опитам да го подплаша, за да очисти терена. Не ни трябват ненужни жертви.

Той изчака още пет минути, сетне кимна на Кинг. Тя преговори мислено последователността на действията от упътването. Развинтваш капачката... разгъваш тръбата до пълната ѝ дължина... отваряш оптичния мерник отгоре... издърпваш предпазната скоба от задната страна... поставяш пръст на спусъка...

Фон Балдур направи същото с неговата тръба.

— Аз ще стрелям пръв — обяви той със спокоен глас, от който Кинг леко се стресна. — Така ще отворя път за теб, за да можеш да причиниш по-големи щети.

Джасмин кимна усмихнато. Той се увери, че Кинг не стои зад задния край на неговата тръба, прицели се внимателно и натисна спусъка.

Ракетата изхвърча със силно свистене, преодоля в миг трийсетината метра и се удари във външната врата на квартирата. Тя избухна с трясък и настъпващият мрак се озари от лумналия огън.

Миг по-късно изплашеният и покрит с прах пазач подаде глава, озърна се и хукна в нощта.

— Късметлия — промърмори Балдур и кимна на Джасмин.

Тя се прицели във вътрешността на квартирата и натисна спусъка. Оръжието подскочи. Ракетата влетя право през разбитата врата и се взриви вътре.

Пожарът се усили още повече.

— Да продължим ли вечерната разходка? — предложи Балдур, докато си сваляше ръкавиците и ги пускаше в боклукчийската кофа. — Вечерта е толкова приятна.

Младата жена мина по коридора покрай затворените врати на офисите, докато стигна една без надпис. Натисна дръжката, намръщи се недоволно, за да даде израз на разочарованието си, че фирмата, която се помещава вътре, е затворила преди нейното пристигане, и подпря един дебел плик на вратата.

Без да бърза, Мшел Рис се върна до асансьора и се спусна долу.

Десет минути по-късно пликът избухна. Пластичният взрив изби вратата от пантите и превърна още един офис на компанията „Цербер“ в руини.

Чес Гуднайт кимна небрежно на двамата полицаи, които тъкмо бяха излезли от участъка, и подмина затворената врата на офиса, който „Цербер“ използваше като една от своите квартири. Той извади пакет изпод издутото си сако, натисна три издатини и го допря до стъклената врата, подсилена със стоманени решетки.

След това продължи по улицата и свърна зад ъгъла тъкмо когато бомбата взриви вратата на офиса.

„Обичам да правя големи неща от малки“ — помисли си Чес. Той премина в ускорен режим, прекоси улицата като стрела, с което изплаши до смърт двама шофьори, които не знаеха какво е размазаното сияние пред прозорците на колите им, и продължи към следващата пресечка.

Докато полицаите се окопитят, за да организират преследване Чес вече се бе качил в антиграва на Грок и се отдалечаваше от мястото на инцидента, предвкушвайки обещаното пиршество.

— Как сте посмели? — просъска злобно Валтер Новотни.

— Успокойте се, господин Новотни — отвърна Балдур. — Нямам никаква представа за какво говорите.

— Имате и още как!

— Уверявам ви, че нямам.

— Не сме ви обявявали война!

— Толкова по-странно е в такъв случай, че ви видях сред тълпата, която нападна нашата къща преди няколко дена — отвърна Балдур. — Ужасно съжалявам, ако сме ви сбъркали с друг.

— Копеле такава!

— Ще ви помоля да се овладеете, приятелю — заяви Балдур. — В края на краищата, помня добре какво направихте с мен неотдавна на един свят на име Глейс. Едва не ме взривихте. Но нима ви обвинявам?

Новотни облещи яден поглед от екрана, после трепна, дочул извън кадър тихия смях на Джасмин Кинг.

— Е, добре — поусмири се той. — Щом искате да играем така, ние също можем някои неща.

— Хм — завъртя глава Балдур. — Имах по-високо мнение за „Цербер“ и не съм предполагал, че ще копират от другите, макар че, кълна се в честа на майка си, все още не разбирам защо сте толкова сърдит.

Лицето на Новотни почервения, после екранът изгасна.

— Трябваше да го подразниш още малко — подхвърли Джасмин. — Не съм виждала как някой получава сърдечен удар.

— Боя се, мила моя Джасмин, че Валтер Новотни е от хората, които карат други да получават сърдечни удари, а не страдат от тях — отвърна тъжно Фридрих фон Балдур.

— Фон Балдур — говореше тихо Л'Пелерин, — веднъж вече ви предупредих, че не е добре да ставате мой враг.

— Мисля, че се разбрахме, че нито аз, нито „Звезден риск“ сме ваши противници.

— Обстоятелствата се промениха — заяви шефът на тайната полиция и се усмихна любезно. След това прекъсна връзката.

— Не обичам хора, които дори не намират за нужно да отправят заплахи — заяви Балдур на Кинг. — Безпокоят ме.

36.

Чес Гуднайт размърда ноздри.

Това със сигурност беше „Прегръдката на страстта“.

Ах, помисли си той. Инстинктът на ловеца.

Мшел беше купила шишенце с предполагаемия любим парфюм на Хопея Ардуел и се бе постарала Гуднайт да го „запомни“, като за целта не само размахваше периодично шишенцето под носа му, но и бе напоила с парфюма възглавницата му.

А сега Ардуел лежеше неподвижно върху голямата плажна кърпа само на три метра от него.

На Гуднайт „Прегръдката на страстта“ не му допаднаше. Предпочиташе по-изтънчени ухания.

Зад него се издигаше една от най-старите сгради в курорта, която включваше няколко ресторанта, два нощни клуба и неизбежното казино. От двете ѝ страни бяха вдигнати по-модерни крила.

Брегът пустееше.

Десетото обаждане на Грок по магазините за луксозни стоки бе дало резултат. Кинг посети малко след това магазина, предполагайки, че ако там се появи космат чуждоземен с интерес към парфюми, разговорът може да поеме в непредвидена посока.

Стараяйки се да не издава повече от необходимото, Кинг обясни, че най-добрата ѝ приятелка на име Хопея Ардуел много често ѝ разказвала за „Прегръдката на страстта“ и сега, когато Джасмин получила неочакван хонорар, тя била готова да си купи малкото шишенце... и дали продавачката случайно не е виждала наскоро самата Хопея?

Продавачката кимна любезно. Хопея била една от най-добрите ѝ клиентки и притежавала цялата серия на „Прегръдката на страстта“. Наскоро получила голямо наследство и можела да си позволи луксозни покупки. Между другото, само преди няколко дена си поръчала новия лосион и помолила да ѝ го пратят в курорта, където била отседнала.

И кой е този курорт?

Продавачката се замисли, призна, че не помни името, но било някъде в залива и в името имало нещо като „Тайният Палацо“.

Още малко ровене из компютъра доведе до откриването на „Двореца на тайните“. От тук в играта бе включен Гуднайт, който си запази един апартамент в „Двореца“ за следващия ден.

Хопея наистина се оказа там, което бе потвърдено от човека на рецепцията срещу дващест кредита и холография. Чес Гуднайт, елегантен и очевидно богат мъж, който винаги ходеше официално облечен, я постави под лично наблюдение.

В края на първия ден Хопея му отвърна със същото. Още малко пари за друг служител в хотела осигуриха свежи новини. Бедната госпожица Ардуел. Да дойде тук преди сезона — служителят специално го подчерта, — за да скучае съвсем самичка. Жалко, добави мъжът, че една толкова хубава жена си няма партньор.

Жалко наистина, съгласи се Гуднайт. И така, на следващия ден, облечен с халат от истинска земна коприна, Гуднайт излезе да се разходи по брега, когато забеляза Хопея да си разгъва кърпата.

Той почака, докато тя вдигна глава, забеляза го и се усмихна. Отвърна ѝ с усмивка и се приближи към нея.

— Трудно е да се настаниш на един толкова многолюден плаж — подметна шеговито.

— Многолюден? — повтори Хопея и го погледна учудено. След това схвана шегата и се засмя.

Гуднайт разпъна кърпата си на известно разстояние от нейната и приседна.

— А вие сте? — попита Хопея.

— Някой, който прекара доста време да ви търси.

— О, това е много романтично.

— Ни най-малко — възрази Гуднайт. — Точно каквото чухте, е, госпожице Ардуел.

Тя подскочи и седна.

— Кой сте вие? — попита, присвила очи.

— Казвам се Гуднайт, но можете да ми викате Чес. Не ви мисля злото. Работя за един човек, с когото някога сте били колеги.

Устните на Ардуел се изпълнаха в тясна цепка.

— Не разбирам за какво говорите.

— Не се и съмнявам, Хопея — съгласи се спокойно Гуднайт. — Толкова време измина, откакто напуснахте Па, нали?

— Странни неща говорите, господине. А сега си вървете, инак ще извикам охраната на плажа.

— Съмнявам се, че ще го сторите.

— И защо?

— Първо, защото няма кой да ви покани на вечеря, а още по-малко да ви отведе на един малък обяд на онзи сал там.

Ардуел се поотпусна.

— Вие ченге ли сте?

— Мисля, че не — отвърна Гуднайт. — Просто човек, който обича да си бърби. И ако чуе интересни неща, да си плати за това.

— Да си плати? — В очите на Ардуел се появи блясък.

— И то щедро — обеща Гуднайт. — А ако наистина ми помогнете, ще си осигурите благодарността на един човек, чийто живот сте спасили.

Хопея го изгледа напрегнато, сетне поклати глава.

— Не. Не и не. Приех споразумението и им обещах да не говоря с никого по въпроса, не искам да си навлека неприятности. Или нещо по-лошо. Вижте какво стана с бедния Балкис Фаади.

— Ваша воля — въздъхна Гуднайт. — Ще кажа на шефа, че съм се опитал. — Той се изтегна по гръб.

Ардуел го погледна учудено, поколеба се и също се излегна.

Без да обръща глава, тя попита:

— Колко сте готов да платите? Животът, който вода от известно време, се оказва по-скъп, отколкото предполагах.

— Да речем, десет хиляди кредита на ден за едно обстойно събеседване.

Ардуел трепна.

— Десет хиляди са много пари. И то само за да поприказваме.

— Така е — съгласи се Гуднайт.

— И къде ще е това събеседване? В някой затвор?

— Не, освен ако не наречете това място затвор.

— Ох, знам ли? — въздъхна неуверено Хопея.

— Да не забравяме обещаната покана за обяд и вечеря — продължи Гуднайт. — Джобни пари за залагане. И кавалер, с когото да танцувате.

— Вие не сте полицаи! — заяви уверено Ардуел. — Ченгетата не говорят така.

— Вече ви казах, че не съм. Споменах ли, че ще платим и престоя ви тук?

— Живея на това място от два месеца.

— Зная — кимна Гуднайт.

— За какво искате да говорим?

— Бих искал да ми разкажете за вашата работа в Па. Не ме интересуват подробности за секретните дела. По-скоро бих искал да разбера каква е била обстановката, когато сте се появили... какво сте правили от сутрин до вечер.

— Ще трябва ли да давам показания? В съда например?

— Не мисля — успокои я Гуднайт. — Ако някой поиска да станете свидетел, ще трябва да се разбере с мен, а аз няма да допусна никого до вас.

Ардуел се замисли, подръпвайки долната си устна.

— Винаги съм харесвала Маен — рече тя. — Не зная защо, но го харесвах. Може би защото не вярвах, че някой може да е толкова упорит. Искам да кажа, знаех, че е джилан, и бях чела статии в жълтите вестници за това какво правят на техните служби. Дори го помолих да ме заведе на една от тях веднъж, а той ми отвърна, че жена му щяла да се радва да дойде с нас. Нямах това предвид, ако разбирате за какво намеквам.

— Напълно — кимна Гуднайт, докато отвърташе капачката на шишенцето с лосион против изгаряне. — Поне така си мисля. Искате ли да ви намажа?

Ардуел го погледна закачливо.

— Ще го направите ли наистина? По гърба и по краката също?

— С най-голямо удоволствие — измърка Гуднайт и Ардуел се обърна по корем. Чес се залови за работа.

— Не е ли смешно — подхвърли тя, — как харесваме едни хора, а когато с нас опитат да се сблизят други, им казваме да си гледат работата.

— Други?

— О, няма значение — махна с ръка тя. — Нищо интересно.

— Други хора — повтори отново Гуднайт. — Да не е някой на име Каранис?

— Какво ви накара да го споменете?

— Суфиерд веднъж каза, че неговият шеф не бил най-почтеният човек — обясни Гуднайт и добави тактично: — От думите му останах с впечатлението, че Каранис хранил романтични чувства към някои свои подчинени.

— Романтични? — изсмя се Ардуел. — Ако мислите, че е романтично да сритате някого между краката, задето ви е натиснал в асансьора, само защото преди това сте му позволили да ви почерпи няколко питиета... За каква ме вземаше той?

— Богат ли е?

— Как ли пък не! — изсмя се Ардуел. — Преструва се на такъв, с онази негова лимузина, дрехите и нафуканото държание. Но когато се отпусне, използва език като всеки работник, както правех и аз, преди да се науча...

— Интересно — промърмори Гуднайт. — Странно как човек, който се прикрива зад толкова много лъжи, ще се изкатери нагоре в служба като Стратегическо разузнаване.

— Онези идиоти! — не се сдържа тя. — Мислят си, че могат да узнаят всичко с техните детектори и глутници от агенти. Но са кръгли глупаци и Маен ще си отиде невинен заради тях.

— Не смятате ли, че е виновен?

— Зная много добре, че не е.

Гуднайт се постара да прикрие интереса си.

— Мога ли да ви попитам защо?

— Просто зная... познавам хората.

Надеждите на Гуднайт помръкнаха.

— И кой според вас е предателят?

— Със сигурност не е човек от нашия отдел — заяви твърдо Ардуел.

— Каранис?

Ардуел се поколеба.

— Не зная — каза с преднамерено безразличен глас.

— Но не бихте имали нищо против, ако го обвинят?

— Жадна съм — смени темата тя. — Ще ми вземете ли нещо за пиене?

— С удоволствие.

Гуднайт се надигна, подаде ѝ ръка да се изправи.

— Каква е тази малка подутина отзад под банските? — попита го тя. — Да не е оръжие?

Беше малката батерия, имплантирана в гърба му, от която се захранваше в ускорен режим.

— Имате набито око — рече Чес.

— Може би. Или защото се заглеждам по мъжки дупета.

— Малка безсрамница! — засмя се Гуднайт.

Ардуел се изкиска.

— А сега, разкажете ми как минаваше един ваш ден.

— След като ми покажеш парите си, Чес.

— Е, добре — въздъхна Гуднайт. — Да идем до бара, аз ще се кача горе и ще донеса първата вноска.

— Ще трябва ли да се подписвам за това?

— Не е необходимо нищо друго... освен да говориш.

— Това ще е най-лесното нещо, което съм правила за десет хиляди кредита — рече Ардуел, като подчерта последните думи.

Веднъж започнала, Гуднайт откри, че е малко трудно да я накара да млъкне.

През целия този ден — по време на освежаващите напитки, вечерята, танците, Гуднайт научи всичко, което можеше да се знае за поста младши анализатор, малко повече от обикновена секретарка, в дампиерското Стратегическо разузнаване.

Беше точно толкова скучно, колкото и всяка друга канцеларска работа, дори когато е свързана с разузнаването.

Въпреки натренираната си памет Гуднайт беше доволен за миниатюрния микрофон в часовника, който предаваше разговора до рекордера в неговата стая и оттам в щаба на „Звезден риск“ в Тюлетия.

Поне Хопея Ардуел не говореше в леглото. Или ако го правеше, използваше нечленоразделна реч.

Хопея беше щастлива не само че се намира в компанията на най-хубавия мъж в курорта, но и че Гуднайт ѝ удължи договора с три дена, карайки я да повтаря отново и отново вече споделени неща.

Освен това се поинтересува от начина, по който е била разпуснатата групата, и узна, че станало по заповед на Каранис, под предлог, че всеки, който не е забъркан в историята със Суфиерд, трябва да получи възможност да започне на чисто.

— Да започне на чисто — повтори тя троснато. — С тази власт! Ха! Сякаш никой няма да знае къде си работил и няма да те гледа с нескрито подозрение. А ти им разправяй после, че Маен Суфиерд е невинен!

На третия ден, докато обясняваше как ставало снабдяването на отдела, тя изведнъж млъкна наскре изречението.

— Какво? — Лежаха голи на терасата пред неговия апартамент. — Продължавай, мила. Нали разказваше за доставчика.

— Ах, за него ли? Не си заслужава да го споменаваме. Пристигна при нас от някаква правителствена програма. Ако мозъкът е сила, той не би могъл дори да си издуха носа.

— И кой беше той?

— Един нещастен дребосък, който все се оглеждаше в огледалото сякаш е кой знае какъв красавец... като теб например. Макар че от всички пощальони и доставчици, този бе най-свестен. Затова пък хич не го биваше в работата, все объркваше пощата на Маен и забравяше да предаде на бедния Балкис Фаади разпорежданията от началството. Дребна безполезна гадинка.

— Как се казваше?

— Руно Кисмаю.

— Какво стана с него, когато разпуснаха отдела?

— Не зная — отвърна Хопея. — Нищо, предполагам, тъй като не беше част от нашата група. Като знам как работят властите, не бих се изненадала, ако са го повишили. — Тя се прозя. — Мисля да отида да подремна. Но първо да пийнем нещо, че устата ми пресъхна.

— Ах, ето го и героя завоевател — подметна Рис. — Задоволи ли поне за момента своята нескончаема похот?

— В интерес на истината — отвърна Гуднайт, — само до известна степен. Божичко, не е никак лесно да си примамка.

— Е, не се оплаквай, нали си доброволец?

— Глупава постъпка. Защо някои хора имат толкова дразнещи гласове? — повдигна рамене Гуднайт.

— Вярно е, прав си — потвърди Кинг. — Слава на Бога за автоматичните транскриптори. Макар че ми беше интересно да слушам в пикантните моменти.

— Отсега нататък преминавам на пълно въздържание — оплака се натъжено Гуднайт. — Спре ли да говори, тя иска да правим любов. Ще удавя мъката си в чаша или отново ще стана крадец. Имам една идея, която ми се ще да обмисля.

37.

Чес Гуднайт се провря през полуотворената врата на малкото магазинче и се усмихна на мършавия, олисял възрастен мъж зад тезгяха.

— Какво ще обичате? — попита мъжът, без да отвърне на усмивката.

— Трябват ми някои инструменти — отвърна Гуднайт.

— Като например?

— Слушалки, записващо устройство, пинсети, шперц, лост и повдигач и ако случайно ви се намират очила за нощно виждане, ще ги взема — изброи Гуднайт, превключвайки с лекота на апашки жаргон.

— Ключар ли сте? — попита мъжът, без да се церемони.

— Мисля, че познахте — каза Гуднайт, докато се чудеше дали препоръките, които му бяха дали за този магазин, отговарят на истината.

— Случайно да си носите разрешителното?

— Боя се, че го забравих в другия панталон.

— Не мога да ви продам нищо без разрешително.

— Виж, това е проблем — въздъхна Гуднайт. — Защото панталоните ми останаха на Капела Седем. — Той бръкна в джоба, извади смачкана банкнота от сто кредита и я приглади върху тезгяха.

Мъжът взе банкнотата.

— Нали си давате сметка, че на Монтроа е незаконно да се продават инструменти, които могат да се използват при кражба с взлом? — попита той. — Всъщност това е незаконно навсякъде из системата Дампиер.

— Опитайте се да си представите каква беда е за някой, посветил се на тази професия — рече Гуднайт и постави между тях втора банкнота.

Мъжът се оказа неочаквано чевръст. В ръката му се появи малък, но смъртоносен на вид пистолет.

— А сега ще ви помоля да не правите резки движения — нареди.
— Едни мои приятели биха искали да си поговорят с вас.

— Надявам се, че не са полицаи.

Старецът намери забележката му за забавна.

— О, не са — засмя се той.

Гуднайт приседна в изтърбушеното кресло, като се стараеше да държи ръцете си така, че старецът да ги вижда. Докато набираше номера и говореше в микрофона, продавачът не откъсваше от него поглед... и оръжие.

Гуднайт чакаше търпеливо. Беше напълно сигурен, че ако премине в ускорен режим, ще успее да прекоси стаята и да изтръгне оръжието от ръцете на продавача, преди той да натисне спусъка.

Почти сигурен.

Но пък му беше интересно какво ще стане нататък.

Нещата не се развиваха точно така, както бе планирал, но ако старецът играеше с корумпирани ченгета, би могъл да ги корумпира още малко, за да го пуснат.

За миг се ядоса, че бе оставил касоразбиваческите си принадлежности на Трималхио. Знаеше, че ще действат на градска територия, а какво можеш да направиш в града, ако нямаш подходящи инструменти за взлом и кражба?

Час и половина по-късно в магазина влезе едър мъж с вид на боксьор. От другата страна на улицата тип с подобни размери и външност се оглеждаше известно време за помощник на Гуднайт, увери се, че такъв няма, и също влезе вътре.

Надеждите на Гуднайт помръкнаха. Имаше известна представа що за стока са тези двамата, но със сигурност не му вършеха работа.

Те обискираха Гуднайт и откриха един от малките пистолети, които носеше.

— Кой си ти? — изсумтя единият. — И защо си мислиш, че можеш да работиш без разрешението на гилдията на крадците?

— Доведете вашия шеф и ще му обясня всичко — отвърна уморено Гуднайт.

Боксьорът изсумтя, но все пак излезе. Малко след това се върна с невероятно дебел мъж.

— Казвам се Гуаякурус — представи се дебелият. — Аз управлявам гилдията на Тюлетия. А ти сигурно си от друга планета,

щом не дойде при мен за разрешение?

Гуднайт поклати тъжно глава.

— Аз съм Чес Гуднайт и наистина съм чужденец. Но не съм послушно момченце, което ще изпълнява каквото му наредят.

— Я внимавай... — поде един от телохранителите и посегна да го цапардоса.

Но Чес вече бе задействал ускорения режим. По-близкият от двамата боксьори отхвърча, удари се в прозореца и излетя навън. Старецът натисна спусъка, но Чес вече не беше на мястото, накъдето бе насочено оръжието. Вместо него куршумът проби малка, но смъртоносна рана в гърдите на втория телохранител.

Гуднайт се пресегна през тезгяха като размазано видение, докато затворът на пистолета бавно превърташе. Той издърпа оръжието от ръката на стареца, строши китката му и го тласна назад към един сандък с всякакви чаркове. Устата на стареца започна да се разтваря в безшумен вик, но Гуднайт вече се бе извъртял и тъкмо навреме, за да види как дебелакът пъха пръсти под ревера на самото си.

Гуднайт извади ръката му навън, като междувреме му скърши няколко пръста, освободи го от оръжието и излезе от ускорен режим.

Дебеланкото хленчеше, старецът пищеше, а двамата главорези лежаха неподвижно. Навън неколцина минавачи, дочули шума, побързаха да ускорят крачка. Съвсем типично за този квартал.

— Трябваше да те убия — рече Гуднайт. — Да не мислиш, че не знам, че във всяко миризливо градче на всяка миризлива планета има по един като теб, който се изживява като цар на крадците и ги сритва по задниците, за да живее на техен гръб?

Дебелакът избухна в сълзи.

— Спри да цивриш — скастри го Гуднайт. — Надявах се да си имам работа с някой по-печен, но май ще трябва да се примиря и с теб. Нуждая се от някои инструменти за работата, която съм намислил. Също така ме интересува при кого осребряваш стоката и внимавай да не ме изиграеш с адресите и имената, защото ако го направиш, ще те открия в която и дупка да си се заврял и ще те пратя в следващия ти живот.

Мъжът започна да рецитира с треперещ глас.

Гуднайт го претършува, намери нож, после още един, миниатюрен пистолет, дебела пачка кредити и прибра всичко това в

джобовете си.

— А сега ще взема нещата, за които доход, и си тръгвам. Вие почистете след мен. Мисля, че съм заплатил годишната си вноска в жалката ви гилдия.

38.

— Да — призна старейшината Бракен. — Зная къде е семейството на Суфиерд. Ние ги пазим, при нас са на сигурно място. Преместихме ги от техния дом, след като някакви хулигани замеряха къщата им с камъни и заплашиха децата. Там нямаше да можем да ги охраняваме.

— Не бих искала да изразявам съмнение в способностите ви — каза Рис. — Но хората, които са твърдо решени Маен Суфиерд да страда, са доста опитни в боравенето с оръжие.

— А ние не сме — съгласи се Бракен. — Дори тези от нас, които са служили в армията, преди да открият нашето учение, предпочитат да не прибегват до насилие. Кое то може да ги забави, ако се стигне до неприятности.

— Именно — потвърди сухо Рис.

— И какво ще правите с тях, в случай че госпожа Суфиерд се съгласи да ви придружи?

— Ще я отведем заедно с децата на безопасно място — отвърна Рис.

— Това повдига един друг въпрос — рече Бракен. — А именно, дали вие и хората, които работят с вас, включително и този доста страховит господин, който сега ви придружава... не бихте искали на свой ред да сторите зло на Суфиердови. Преди да ви помогна, боя се, че ще поискам някакво доказателство за вашите добри намерения.

Грок изпръхтя. Рис не можа да определи дали е поласкан, или обиден от думите на Бракен. Седеше със скръстени крака на пода на спартански обзаведеното жилище на старейшината и крепеше в лапите си миниатюрна чаша за чай.

От време на време някое от децата на Бракен надзърташе през вратата, оглеждайки ококорено чуждоземеца.

Рис се засмя.

— Не се обиждаме, само че досега не са искали от мен подобни доказателства и не зная как да го направя.

— Аз имам една идея — обади се Грок. — Ще свърши ли работа лично обаждане на бившия премиер Рейнард?

Бракен трепна, но се овладя.

— Нещо против да запиша този разговор?

— Ни най-малко — рече Рис. Дано само онзи плешив копелдак се съгласи да ни сътрудничи, помисли тя.

— Честно казано, не съм привикнал да общувам на подобно ниво — призна Бракен.

— На свой ред аз също ще прослушам разговора ви, за да се уверя, че няма опасност от двойна игра — добави Рис.

— Божичко! — възкликна Бракен. — Вашият свят е пълен с мошеници, нали?

— Боя се, че да — потвърди Рис.

— Аз пък се боя — обади се Грок, — че намирам за доста забавна една толкова измамна вселена.

Бракен поклати глава и поведе Рис към компютъра.

Рис беше любопитна как изглежда госпожа Суфиерд, представяше си я висока, мършава и аскетична като своя съпруг.

Противно на очакванията ѝ Кахамла Суфиерд се оказа нисичка, с дълга коса и живо, дори весело лице, макар засенчено от последните тревоги. Десетгодишната ѝ дъщеря Абику и шестгодишният Хасли бяха малко по-сериозни, отколкото можеше да се очаква за деца на тяхната възраст.

— Старейшина — заговори Кахамла. — Не зная дали трябва да се вслушам в съветите ви.

— Вие, разбира се, имате право на избор — отвърна Бракен — и ние ще продължим да ви предоставяме подслон сред нашите членове. Но думите на тази жена са разумни.

— Вие и децата все още сте извадени на показ — намеси се Рис. — Нещо като заложници на съдбата сте, ако мога така да се изразя.

— В какъв смисъл? — попита Кахамла. — Нямам представа за какво говорите, но държа нещата да се изяснят.

— Заради децата ли? — попита Мшел.

— Никога не сме се опитвали да крием каквото и да било от тях — заяви твърдо Кахамла. — И няма да го направим и сега.

— Ами първо, докато сте на открито, могат да ви отвлекат.

— И какво ще постигнат с това?

Рис затвори за миг очи.

— Докато сте в ръцете им, ще могат да затворят устата на Маен — обясни тя.

— Не — поклати глава Кахамла. — Маен винаги е бил... и ще бъде човек на думата си, служещ на истината докрай.

— В такъв случай биха могли чрез вас да упражняват натиск върху други хора, за да не свидетелстват в полза на Маен — намеси се Грок.

Двете деца не сваляха очаровани погледи от едрия космат чуждоземец.

— Той говори — прошепна Хасли на сестра си.

— Разбира се, че говори — отвърна Абиху. — Не дрънкай небивалици.

— Нищо толкова не съм казал — тросна се момчето.

— Само че го поставяш в неловко положение — укори го със сериозен тон Абиху и го сръга в ребрата.

— Не е така, нали? — обърна се Хасли към Грок.

— Не е лесно да бъде поставен в неловко положение — изтъкна Грок.

— Видя ли? — рече Хасли на сестра си. — Аз-печеля-аз-печеля-аз-печеля.

— Тихо — сгълча го Кахамла. — Оставете ме да помисля. — Тя се приближи до прозореца на малката, приветлива стая на къщата, която джиланите им бяха предоставили. — При нормални обстоятелства — продължи, без да се обръща — бих поискала няколко дена отсрочка, за да обмисля предложението ви, и бих се посъветвала със съпруга си.

— Не мисля, че това ще е разумно — възрази Рис. — Имам предвид да споделяте с Маен. Всички негови разговори се подслушват и честно казано, сред управляващите има хора, на които ние от „Звезден риск“ не бихме се доверили, а информацията за нашите намерения може да предизвика ответна реакция.

— „Звезден риск“, готино име — обади се Абиху. — Ще ме вземете ли на работа при вас, когато порасна?

Рис повдигна вежди.

— Ами... ние винаги търсим подходящи хора... но се съмнявам, че семейството ти и вашите приятели ще го одобрят.

— Могат да си гледат работата — обяви безстрашно Абиху. — Когато порасна, ще правя каквото ми харесва... стига, разбира се, да не причинявам зло на хората.

— Ще имаме още възможности да го обсъдим — рече уклончиво Мшел.

— Веднага си личи, че нямате деца — засмя се Кахамла.

— Така е — потвърди Мшел. — Също и съпруг. И по какво си личи?

— Децата могат да смутят всеки, освен родителите си — обясни Кахамла.

Грок изръмжа, което при него означаваше, че се забавлява.

— Как го направи? — попита Хасли и се помъчи да имитира ръмженето.

— Деца, пречите ми да взема решение — размаха ръце Кахамла.

Двете деца се спогледаха, направиха кисели физиономии, но премълчаха.

— Ако наистина държите да останете тук няколко дена, за да премислите предложението ми, ваша воля — отбеляза Рис. — С ваше разрешение ще разположа постове отвън, за да се предпазим от неприятни последствия.

— Смятате ли, че тук сме в опасност? — попита Кахамла и за пръв път в гласа ѝ се долови безпокойство.

— Не зная — отвърна Рис. — Но си спомних думите на старейшината Бракен, че на сбирките на джиланите често идвали непознати хора. Едно от възможните обяснения е да ви държат под наблюдение.

Бракен кимна.

— Готов съм да се съглася с вас.

Кахамла си пое въздух.

— Добре, тогава. Тръгваме с вас. Ще ни дадете ли един час, за да си съберем багажа?

— Ще ви почакаме — обеща Рис. — И без това не бързаме особено.

— Няма да ни отнеме повече. Откакто онази банда ни нападна в предишната къща, държим всичко по куфарите. — Тя се усмихна сухо.

— Предполагам, че ще трябва да продължим да живеем така, докато освободят Маен. — По тона ѝ пролича, че е уверена в това.

Суфиердови тъкмо си бяха натоварили багажа в антиграва, когато Рис забеляза някакво раздвижване пред пустеещата къща от другата страна на улицата.

— При татко ли отиваме? — попита Хасли.

— И това ще стане — отвърна замислено Рис. — Грок... ще бъдеш ли...

— Вече го засякох — съобщи чуждоземецът. — Мъж с бинокъл и предавател.

— Това не ми харесва — промърмори Рис и включи двигателя.

— Нито на мен — заяви Грок. — Погледни.

— Какво има? — попита Кахамла.

Двама мъже тъкмо слизаха от малък антиграв с надпис „Комуникации Филбрик“, паркиран в долния край на улицата. Бяха въоръжени.

— Какво са намислили тези? — попита Рис, докато вдигаше рязко антиграва и го завърташе на 180 градуса.

— И защо не го направиха по-рано, каквото и да е? — зачуди се Грок.

Единият от мъжете размахваше нещо, което приличаше на значка.

— Ако си мисли, че това ще ме спре... — изръмжа Рис. — Не разговарям с хора, които ме заплашват с оръжие.

Тя включи на пълна мощност и подкара антиграва право към мъжете. Те заковаха на място, после изведнъж си дадоха сметка, че Рис е готова да ги прегази, и се проснаха на пътя. Рис профуча само на метър над тях.

Единият от мъжете се претърколи и пусна кратък откос по антиграва, но не уцели.

— Ухаа! — извика възхитено Абуху, а Хасли се засмя.

— Не ми харесва това, което направихте — рече навъсено Кахамла. — Ние сме спазващи закона граждани.

— Така е — присъедини се към нея Бракен. — Може би трябва...

— Всеки може да си намери значка — прекъсна ги Рис. — Ще изясним въпроса, когато стигнем до нашата щабквартира.

— Какво пък — промърмори с нескрито съмнение Кахамла. — Щом смятате, че трябва да го направим...

— Не зная дали трябва да направим точно това — прекъсна я Мшел. — Просто не виждам друга възможност. Погледнете.

Тя посочи вляво, където шест антиграва излитаха едновременно от малка индустриална зона.

— Не разбирам — обърна се Мшел към Грок.

— Имам една идея — рече чуждоземецът. — Вероятно тези хора... които и да са... са имали заповеди да държат Суфиердови под наблюдение и да предприемат определени действия само ако ние... или някой друг се свърже със семейството и се опита да му помогне да избяга.

— Тоест ние сме задействали капана?

— Вероятно — кимна Грок.

— След като си толкова гениален — озъби се Рис, — защо не включиш радиостанцията? Трябва да се свържем с нашите. Пък и кои според теб може да са тези типове?

— Биха могли да са и най-обикновени полицейски части, но аз лично се съмнявам. По-скоро хора на Л'Пелерин от ДИБ. Но това също е в кръга на желаното. Може да са и маскираните.

— Направо чудесно — въздъхна Рис. — Вече не ми стигат пръстите да изброя лошите момчета.

— Ама че е вълнуващо! — възкликна Абиху.

— Така ли? — попита Хасли.

— Така де — тросна се момичето.

— Ох — въздъхна малчуганът. — Е, тогава няма да се плаша.

— Какво пък, да се прибираме у дома — предложи Рис и в този момент радиостанцията изпука и премина на аварийна вълна:

— До неидентифицирания антиграв, тук тюлетиянските власти. Приземете се незабавно. Повтарям, приземете се незабавно.

Рис изруга и Абиху се разсмя отново.

— Господине — обърна се един от мъжете при контролния пулт към Балдур. — Засякохме нещо на аварийната авиационна честота.

Фон Балдур се намръщи и се доближи до таблото тъкмо когато от говорителите се чу:

— Неидентифициран антиграв, тук тюлетиянските власти. Имаме вашия номер, НИЗ478... приземете се незабавно, в противен случай не отговаряме за последствията.

— Това е антигравът на Рис — обясни дежурният.

— Можеш ли да се свържеш с нея на кодирана честота?

— Вече опитахме. Засега без резултат. — В този момент говорителите изпукаха. — Изглежда, че заглушават връзката.

— Вдигни всички под тревога — нареди Балдур. — И продължавай с опитите да се свържеш с Рис.

Радиостанцията в кабината припукваше безпомощно. Грок поклати глава и остави микрофона.

— Нищо — съобщи той на Рис. — Сега поне знаем, че не са представители на властта.

— Защо смяташ така? — попита Рис.

— Нито полицията, нито хората на Л'Пелерин биха заглушавали връзката — обясни той. — Просто щяха да ни преследват.

— Което правят и тези, при това доста успешно. — Тя посочи четири антиграва, които преди миг се бяха появили вдясно.

Войниците на „Звезден риск“ напуснаха тичешком къщата и се отправиха към антигравите под строгите погледи на Балдур, Гуднайт и Кинг, които стояха на стълбите, облечени с бойни униформи.

— Предлагам да действаме по следния начин — заговори Балдур. — Вдигаме се във въздуха и се отправяме към мястото, където заглушават сигнала. Нашата Мшел трябва да е някъде там.

— И това, ако е план! — изпръхтя Гуднайт. — Е, по-добре е от нищо.

Вой на форсирани двигатели изпълни улицата и зад оградата се приземиха шест тежкотоварни антиграва. Два от тях бяха със спуснати люкове, които се отвориха и отвътре се подадоха едрокалибрени бластери с надвесени над мерниците стрелци. От останалите

наизскачаха въоръжени мъже, които заеха позиция от другата страна на улицата.

После всички застинаха.

— Това никак не ми харесва — рече Гуднайт.

— Съгласен — потвърди Балдур и се втурна към портата.

Един от бластерите издаде остър метален звън и ослепителен заряд попадна в земята, само на два метра пред краката на Балдур. Той спря, разпери ръце, за да покаже, че има мирни намерения, и продължи бавно напред.

Втори изстрел разтроши паважа пред него и го обсипа с дъжд от ситни камъчета.

Фон Балдур отстъпи назад към стълбището.

— Очевидно не искат да разговаряме — подхвърли Гуднайт.

— Ясно е защо — добави Кинг. — Не желаят да се притичваме никому на помощ.

— Предполагам, че си права — кимна Фон Балдур. — Ще проверя резервния изход, макар че все още нямам идея какви са намеренията им тук. — Той изтича в къщата.

— Цивилни са. — Гуднайт присви очи, докато разглеждаше противника. — Всички да се приберат вътре и да чакат нови заповеди!

— Щом нямат униформи — рече Кинг, — значи или са хора на „Цербер“, или на маскираните. А може и на ДИБ.

Фон Балдур се появи задъхан.

— Чух шум от двигатели на задната улица, което означава, че сме обградени. Опитах се да повикам полицията, но охранването в къщата е спряно. След минута ще включат резервния генератор.

— Кучи синове — изруга Гуднайт. — Ако посмеят да влязат...

— Те не помръдват — посочи Кинг. — Най-вероятно заповедите им са да ни задържат тук.

— Хубаво е да видиш поне един свят, където законът се спазва — отбеляза спокойно Балдур. Само здраво стиснатите му устни показваха, че е ядосан. — Не можем дори да съобщим на пътната полиция, че са паркирали неправилно.

— Седим тук безпомощни, а те правят каквото си искат с Грок и Рис — изръмжа Гуднайт. — Кучи синове на квадрат!

— Покриха ни отгоре. — Рис вдигна глава. — Погледнете. — Високо над тях се виждаха няколко черни точки. — Ще променя посоката, за да проверим дали следят нас. Макар че това едва ли е необходимо.

— Поне имаме известна преднина спрямо антигравите зад нас — похвали се Грок.

— Освен ако те не са ни оставили нарочно — възрази Рис. — Ужасно ми се иска да се приберем час по-скоро и да си сипя едно питие. Грок, опитай пак да се свържеш по радиостанцията.

— Тук щабквартирата — произнесе с ясен глас в микрофона Балдур. — Преминавам на Р-три-четири. Повтарям, преминавам на Р-три-четири.

Мъжът при пулта кимна, за да подсказе на Фон Балдур, че сигналът е кодиран.

— Мшел — продължи Балдур. — Обкръжени сме от неизвестен противник. Не се опитвайте, повтарям, не се опитвайте да се върнете при нас, докато не се свържем с вас. Повтарям...

В кабината на антиграва цареше тишина, с изключение на тъничкия вой на двигателя и свистенето на въздуха зад прозорците. Рис и останалите слушаха мълчаливо повтарящото се съобщение на Фон Балдур, прекъсвано от радиосмущения.

Рис надраска няколко цифри по памет на гърба на книжката на антиграва. Намръщи се и прочете на глас разшифрованото послание.

— Това никак не ме радва — обяви Грок. — Поне едно е сигурно. Искат да ни заловят живи.

— Не — възрази Бракен. — Искат да заловят живи децата и Кахамла. Не мисля, че ги интересуват останалите.

— Аз пък смятах, че религията изпълва човек с радост и спокойствие — подметна Рис.

Абиху щеше да се разплаче, но брат ѝ я прегърна.

— Страхотно — промърмори Рис.

— Къде ще идем сега? — попита Грок.

— Ако ставаше въпрос само за нас — отвърна Мшел, — щях да ти предложа да отлетим до най-близкия град и да се приземим там. Но с всички тези хора... идеята не е никак добра.

— Права си — потвърди Грок.

Рис дъвчеше замислено долната си устна.

— Имам една идея — обяви тя. — Дали да не отидем при Фра Дяволо? При него има достатъчно място... пък и той разполага с верни хора. Можем да се скрием там.

— Далече ли е?

— На около час път. Или два. Ой-ой.

Антигравите се приближаваха към тях като гигантска примка.

— Май няма да ни се удаде тази възможност — прецени Грок. — Пред нас има още три.

Мшел огледа земята под тях.

— Никакви селища долу. Само тази проклета джунгла.

— Ние не се боим от джунглата — обади се Абиху. — С Хасли сме следотърсачи.

— Това е младежка организация към нашата църква — обясни старейшината Бракен.

Рис погледна двете деца, после и Кахамла, която се усмихваше да прикрие тревогата си.

— Е, добре — взе решение тя. — Омръзна ми да ме притискат до стената.

Нахлузи жилетката и по навик я провери. Бластер... резервни пълнители... боен нож... шест гранати — две шокови, две нападателни и две газови. А някои се подиграваха, че ходела навсякъде — дори на любовна среща — с бойната жилетка.

После превключи двигателя на авариен режим и насочи антиграва към земята в стремително пикиране.

И този път Хасли бе първият, който реагира:

— Ухааа... като на скоростно влакче!

— Когато се приземим — нареди Мшел, — искам всички да ме последват навън. Трябва да се отдалечим максимално бързо от антиграва и да се скрием.

— На криеница ли ще играем? — попита колебливо Абиху.

— На криеница — кимна Рис и миг по-късно антигравът се заби в клоните на дърветата. Тя даде максимална мощност и машината

увисна на няколко метра над земята. Рис я насочи напред под прикритието на дърветата и малко след това се приземи доста рязко.

— Жалко, че не можем да поставим мина със сензорен детонатор, в случай че открият машината — рече тя, докато отваряше вратата.

Останалите петима я последваха, и закриволичиха из гъстите храсталаци. Рис беше готова да премине в равномерен бяг, но се сети за децата и намали до леко подтичване. Вече чуваше шума на застигащите ги антиграви.

Рис надърна иззад едно дърво към редицата от мъже и жени, които претърсваха храсталаците пред тях. Не носеха униформите на дампиерската полиция, а тъмносиви комбинезони. Но изпълняваха подадените с рязък глас команди и бяха въоръжени със стандартни бластери.

Най-лошото е, че нямам никаква представа за кого работят, помисли си тя. После се промъкна при другите в скривалището.

— Ето какво ще направим — рече шепнешком. — Ще пропълим през най-гъстия храсталак до онова място там и никой да не гъква, дори ако вратът му се напълни с мравки. Мога само да се надявам, че преследвачите ни не са чак толкова опитни и ще ни пропуснат. Когато отминат, поемаме назад, към града, над който прелетяхме, преди да се приземим. Разбрано?

Всички кимнаха със сериозни изражения и запълзяха към гъсталака.

Преследвачите се приближаваха бавно в редица и Мшел зарови глава в шумата, стиснала пистолета в ръка и преизпълнена с неспокойни мисли.

За малко да успеят.

Тя чу шум от разтворени клони, почти над тях, сетне стъпките бавно се отдалечиха. Рис преброи до осем и вдигна глава. Преследвачите бяха на десетина метра от тях, почти скрити от шубрака.

Но в този момент Хасли се надигна и настъпи един клон, който изпращя.

Един мъж се извърна, видя момчето и вдигна бластер.

Старейшина Бракен скочи и дръпна Хасли долу в мига, когато мъжът натисна спусъка.

Изстрелът попадна в корема на Бракен и го запокити назад.

Мшел пусна два куршума в гърдите на стрелеца, повали мъжете от двете му страни, после викна на останалите и те побягнаха. След броени секунди преследвачите забелязаха, че плячката им се измъква, и хукнаха след тях.

Здрачаваше се. Мшел бе отвела малкия си отряд в плитка пещера, неподходяща за скривалище, но достатъчно укритие, за да си поемат дъх, докато тя си събере мислите.

— Мъртъв ли е старейшината Бракен? — попита шепнешком Абиху.

— Да — отвърна също с шепот Рис. Тя забеляза, че Кахамла мърда устни в беззвучна молитва.

— Ще бъде възнаграден, че спаси Хасли, нали?

— Да — повтори Рис.

— Но аз не исках да... — поде момчето.

— Тихо — сгълча го Мшел. — Стана случайно.

— Когато порасна — заяви Абиху, — ще стана старейшина като старейшината Бракен.

— Дано успееш, малката — промърмори Рис, преглъщайки яда си. — Дано успееш... — После се обърна към Грок. — Писна ми да ме преследват.

— На мен също — каза извънземният. — А и видяхме колко държат да ни заловят живи.

— Освен ако не попаднем на някого, който не обича да изпълнява заповеди. Във всяко подразделение има поне по един такъв.

— Готова ли си да заложиш на това? — погледна я Грок.

— Не, за бога! Ето какво ще направим — продължи Рис. — Ще изчакаме тук, докато се стъмни. После ще решаваме как да действаме. Може дотогава да си тръгнат.

— А ако не си тръгнат? — попита скептично Грок.

— Тогава гората ще се напълни с трупове в сиви комбинезони — заяви Рис, оголила белите си зъби като някакъв хищник.

Без да се чуват произнесени на глас заповеди, мъжете, обкръжили щабквартирата на „Звезден риск“, наскачаха, натовариха се в антигравите и отлетяха.

— Какво ли е предизвикало отстъплението? — зачуди се Гуднайт.

Кинг и Балдур само поклатиха глави.

Никой от тях не изказа гласно опасенията си, че най-вероятно Грок и Мшел са били заловени.

По здрач в гората се разгоряха лагерни огньове. В небето над тях кръжаха бойни вертолети. Високо горе три космически кораба описваха лениви кръгове. Навсякъде бяха разположени постове.

Рис издаде кратки нареждания, сетне потъна в мрака на нощта. Премина през заграждението на часовете като нагорещена тел през бучка масло. Никак не е зле за застаряващо момиче като мен, рече си доволно. Уроците от морската пехота си казваха думата.

Веднага щом се отдалечи от постовете, тя се насочи към един от бойните вертолети. Стандартна военна изработка и оборудване, отбеляза мислено. Броня, картечници от двете страни и бластерно оръдие на носа.

И тук имаше въоръжен пост. Мъжът издаде хъркащ звук, когато ножът на Рис потъна в корема му и прокара дълбока бразда нагоре към сърцето, сетне издъхна.

Рис изтика трупа под корпуса на вертолета, дръпна страничния люк и влезе вътре.

До една от картечниците клечеше отегчен стрелец, втренчил поглед към отсрещния прозорец, зад който неговите другари готвеха вечеря на огън.

Рис изви главата му назад, заби ножа в гърлото му и го остави да се свлече зад картечницата.

Вертолетът се оказа с модифицирани системи за управление, но картечницата си е картечница и нищо повече. Беше поставена на минимален режим. Тя включи пълно захранване и провери дали са се заредили и шестте пълнителя.

След това зачака.

Противно на онова, което вероятно си бе мислил убитият стрелец, другарчетата му отвън не бяха спокойни. Те непрестанно хвърляха тревожни погледи към мрака и се притискаха към огъня.

— Ама че шантава работа — оплака се един от тях. — И кои може да са тия типове, които преследваме?

— Млъквай! — сгълча го командирът.

— Няма да млъкна, Л'рон. Може да имаш една нашивка повече от мен, но това не ти дава право да се държиш така. Глупаво е да търчим из гората и да преследваме жени и деца.

— Виж какво, нещастнико — обади се една жена. — Да си чувал някога за маскираните?

— Чувал съм. Не са ли някакви терористи?

— Не ги наричай така! — просъска ядосано командирът.

— А ти престани да се заяждаш. Ще ги наричам както искам, щом са цивилна паплач. И ще ти кажа още, че не разбирам по чия заповед ни прекратиха учението и ни накараха да се довлечем в тази проклета гора.

— Причината, поради която заговорих за маскираните — рече жената, — е, че тези копелдаци са хладнокръвни убийци. Ще ти прережат гърлото, докато се превиват от смях. Зная го, защото съм от Тюлетия, а не от някоя затънтена дупка като теб. Виждала съм ги да действат и не бих искала отново да стане пред очите ми. — Тя потрепери. — В нашия квартал те заклаха две семейства, заедно с децата, само защото мъжете и жените членували в някакъв работнически профсъюз. Пък и очевидно имат достатъчно власт, за да ни пратят тук, сред хълмовете. А това означава, че са в състояние да те накарат да съжеляваш за всяка думичка, която си изрекъл срещу тях. Просто ще захвърлят трупа ти сред храсталците и никой няма да те потърси. Затова млъкни и се съсредоточи върху вечерята.

Подухна студен ветрец, командирът на групата потрепери и зарея поглед към мрака.

Беше почти непрогледен.

Сигурно нещо се спотайваше там.

Сигурно.

Нещо по-тъмно от нощта се спусна върху войниците. Само един от тях успя да извика, друг побягна, а командирът посегна към пушката.

Грок го застреля в главата, повали и мъжа до него, превключи на автоматична стрелба и покоси останалите членове на екипа.

Изправи се и нададе победоносен рев, какъвто според него би трябвало да издава един хищен горски обитател. Тази игра очевидно му харесваше.

Изведнъж гората се изпълни с писъци, войници се разбягаха на всички страни, стреляйки безпорядъчно.

Грок метна няколко гранати към тях. Хаосът и шумотевещата бързо нарастваха.

Мшел Рис натисна спусъка на картечницата и ярките линии на трасиращите откоси разцепиха нощта. От съседните машини стрелците също откриха огън, без да знаят по кого стрелят.

Сега вече цареше необузdana паника. Полуобучените войници събаряха и стъпкваха своите офицери и маскираните, които ги бяха довели тук. Бягаха, без да знаят накъде и от кого трябва да се скрият, само и само да се отърват от този кошмар.

— Насам! — провикна се Грок и Суфиердови изтичаха при него.

Рис бе отворила люка на вертолета.

— Отиваме на гости — обяви тя, докато семейството се качваше на борда. Други вертолети и антиграви излитаха слепешката към нощното небе. — Някой да знае как се лети с това чудо? — провикна се Рис.

— Май само аз — отвърна Грок.

— Чудесно. Защото аз още не съм си заситила апетита да трепя негодници.

— Мшел — обади се Кахамла. — Не е хубаво да се убива, а и с това не ще върнеш старейшината Бракен.

— Не се обиждай, сестрице Суфиерд — озъби се Рис, — но ти можеш да оплакваш Бракен по твоя начин, а аз ще го оплаквам по моя.

Тя се намести зад пулта на картечницата, откри поредната цел и прати дълъг откос по нея. Цяла тълпа изплашени войници залегнаха в мрака.

— Разбира се, че сме готови да се погрижим за семейството на Суфиерд — заяви Фра Дяволо. — При нас те ще бъдат в безопасност. Нека да са спокойни... е, доколкото могат да бъдат спокойни, докато знаят, че Маен Суфиерд е в беда. Тъкмо ще понауча от тях някои неща за религията на джиланите. Винаги ми е била интересно за какво става въпрос.

— Чудесно — каза Рис. — Ние с Грок също бихме искали да останем за известно време под ваша закрила. Точно в този момент вероятно страшно много хора ни издирват. Може би ще се наложи да повикаме нашия кораб на орбита, за да ни прибере.

— Би било жалко да си тръгнете толкова скоро — погледна я Дяволо. — Особено след като сте на първо място в листата на издирваните.

— Вярно е — съгласи се Грок. — Напоследък тук взе да става все по-интересно.

Но нямаше никаква шумотевица около тях. Мъртвите бяха погребани, никой не спомена престрелката в гората, нито беше издадена заповед за арестуването на Рис и Грок.

Двамата се сбогуваха със Суфиердови, а Мшел не пропусна да припомни на Абику за обещанието ѝ да следва пътя на старейшината Бракен.

— Много възхитителни отрочета — подметна в типичния си стил Грок, докато летяха обратно към столицата.

— И да, и не — отвърна Мшел, донякъде доволна, че няма свои деца. — Знаеш ли, докато бях с тях, се чувствах някак... неспокойна.

— Интересно — погледна я Грок. — Никога не съм имал потомство и нямам представа как бих се чувствал.

Когато най-сетне стигнаха къщата, чакаше ги ентузиазизирана тълпа посрещачи, начело с Балдур.

— Сега, след като сте при нас и в безопасност, преминаваме към следващия етап от операцията — заяви той. — Който ще започне с посещение на маскен бал от страна на нашия Чес.

39.

Чес Гуднайт спря на горната площадка на стълбището и се огледа в панорамния прозорец. Той отдели няколко секунди, за да се полюбува на външния си вид — безупречен във вечерното си облекло: късо сако, черен пояс, тесни панталони и шалче в съответстващ цвят.

По нищо не си личеше, че отдолу носи пълен набор касоразбивачески инструменти. Нито че е пъхнал в панталона си миниатюрната, донякъде безвредна бомба, и затъкнал в пояса малкия пистолет.

Той освен на себе си се възхищаваше и на плана си.

Гуднайт отчаяно жадуваше да прочете любовните писма между универсалисткия премиер Ладриер и неговата любовница Хила Адрианополи, чийто съдебен процес за убийство бе започнал предишния ден, тъй като се предполагаше, че в тях ще намерят полезна информация за Суфиерд.

Проблемът беше къде са те?

„Тюлетиянски пацифист“ бе обещал да ги публикува, така че, освен ако това не беше опашата лъжа, някой ги притежаваше. Или по-скоро, поправи се Гуднайт, някои, тъй като Кинг бе научила, че са направени няколко копия.

Въпросът сега беше къде е стоката?

Гуднайт предполагаше, че едно от копията трябва да е у собственика на „Пацифист“ — някой си Бернт Шипрайт. Съдейки по сведенията за него, той бе арогантен кучи син, наследствен богаташ, който, изглежда, живееше с измамната илюзия, че всички го харесват.

Гуднайт имаше известна представа за миогледа на подобни типове.

Шипрайт щеше да е предан универсалист, докато това му е изгодно. Задуха ли вятърът в друга посока, нищо чудно да се озове в една лодка с независимите на Рейнард и отредите на Фра Дяволо. Той се промъкваше предпазливо из политическата джунгла, мятайки стрелички в една или друга посока. Може би се надяваше, че един ден

универсалистите ще го издигнат на висок пост, макар че публикациите срещу настоящия премиер едва ли щяха да му помогнат за това.

Шипрайт притежаваше десетина холоиздания. Повечето бяха привидно свободни всекидневници, разхвърляни на различни места из системата Дампиер. Сред тях имаше както забавни, така и сериозни, публикуващи политически анализи вестници, а най-отгоре стоеше „Пацифист“ който допреди две години се наричаше „Тюлетиянски консерватор“. След като универсалистите бяха анатемосали Шипрайт, той бе прогонил целия редакционен състав, за да го замени с шепа радикални журналисти начело с починалия наскоро Мет Фол.

Гуднайт бе измислил план да се промъкне в обширното имение на Шипрайт, за да потърси злополучните писма.

За целта той се опита да събере колкото се може повече информация за издателя и установи, че хобито му е да събира стари състезателни антиграви, да вдига тежести, да се обзавежда с млади и привлекателни съпруги и да организира партита.

Гуднайт се свърза с Рейнард и го помоли да му уреди покана под друго име за следващото парти.

— Предполагам, пак сте намислили някоя щуротия — бе коментарът на Рейнард. — Какво пък, този път нямам нищо против. Онзи тип е предсказуем... колкото и Торгут. Не ме посвещавайте в подробностите. Ще уредя всичко.

И така, с покана в ръка, издокарацията във взет под наем костюм Чес Гуднайт, или иначе казано Чаранга Гесендо, пристигна с лимузина в имението на Шипрайт.

Паркингът отвън бе ослепителна изложба на богатството. Въоръжени телохранители и шофьори обикаляха откритото пространство, антиграви пристигаха и отлитаха. Зад осветения район се виждаха подсилени патрули с кучета.

На вратата го посрещна с лъчезарна усмивка жена на около трийсет с дълбоко деколте и прическа, която изглеждаше, сякаш току-що са изгнали от нея гнездящите птици.

— Ново лице! А вие сте...?

— Чаранга Гесендо — представи се Гуднайт. Обичаше да използва трудни за произнасяне имена, защото така шансът да го заподозрат в измама бе по-малък.

— Да — отвърна жената неопределено. — Приятно ми е да се запозная с вас. Хм... господин мъмммм... аз съм Дороти Шипрайт. Можете да ми викате Бъфи.

— Удоволствието е изцяло мое, Бъфи.

Очите ѝ се плъзнаха по тялото му. Той изведнъж се почувства съвсем гол и си обеща да се постарее друг път да не оглежда така безцеремонно жените.

— Да — повтори жената замислено. — Много ми е приятно. Надявам се с вас да станем близки приятели. И — добави тя — с моя съпруг, разбира се.

Гуднайт бе предупреден от един от хората на Рейнард да не позволява на Бъфи да го притисне в някой ъгъл. Той се озърна трескаво и спря поглед на едно младо и невинно момиче.

— Разбира се, разбира се — побърза да се съгласи. — Ще ме извините ли, там е жената, която търсех. — Отдалечи се забързано, улови момичето за ръка и се провикна полугласно: — Ето къде си била!

— Ами да... тук съм — смути се момичето.

— Отиваме да танцуваме — заяви решително Гуднайт.

— Но да... разбира се... щом настоявате...

Гуднайт я поведе към дансинга.

Пътюм момичето се пресегна и взе две чаши с шампанско от един поднос. Подаде едната на Гуднайт. Той се престори, че пие, после остави чашата и притисна момичето в обятията си. Чес Гуднайт не одобряваше пиенето по време на работа. Оркестърът изглеждаше като причудлива смесица от пътуващи музиканти, които синхронизираха мелодията, която изпълняваха, чрез миниатюрни предаватели, монтирани в инструментите. Не бяха кой знае колко добри, но навярно основната им цел бе да не позволяват на танцуващите да се препъват по време на не особено сложния танц.

Но да танцува под техния ритъм бе по-добре, отколкото да бъде преследван от Бъфи.

След известно време, или по-точно, след като прецени, че храната е доста добра, а жените и дъщерите на богатшите са по-досадни, отколкото приятни, и след като се запозна с човека, когото му

бяха показали, той се „зарей“ из тълпата и се срещна „случайно“ с Бернт Шипрайт.

Шипрайт бе прехвърлил шейсетте, висок, със спортна фигура и трансплантирана коса, ако се съдеше по младежкия вид, който му придаваше.

Гуднайт се представи, каза, че е нов в Монтроа, че е писател, специализиран в пътеписи.

Шипрайт отвърна машинално, без да влага смисъл в думите си, че Гесендо би могъл да напише статия за „Пацифист“, в която да опише впечатленията си от Тюлетия, сетне огледа Гуднайт по доста интересен начин. Погледът му напомни на Чес за този на Бъфи.

— По стойката ви личи, че се поддържате.

— Когато ме споходи желанието — отвърна Гуднайт. — Но напоследък като че ли леността надвива.

— И при мен е така — сподели Шипрайт. — Ако нещо може да ме вдъхнови, това е партньор, с когото да си правя компания.

И отново този странен поглед, който накара Гуднайт да се запита дали го бяха осведомили за всички интереси на Шипрайт.

— Ако желаете, можете да ми дойдете на гости някой ден и ще ви покажа моя гимнастически салон.

Както и будоара, помисли си Гуднайт. Той смотолеви нещо в смисъл, че е съгласен, след което подхвърли:

— Знаете ли, господин Шипрайт, питам се кога възнамерявате да започнете публикуването на писмата между злощастната госпожица Адрианополи и премиера Ладиер?

— Злощастна, как ли пък не! — изръмжа Шипрайт. — Тя уби един от най-добрите журналисти в системата Дампиер!

— Простете, ако съм се изразил неправилно.

— Аз... или по-скоро „Пацифист“, смятаме да пуснем извадки от тези писма по време на процеса — продължи Шипрайт.

— Ах! — възкликна неволно Гуднайт. — Извадки ли казахте?

— Разбира се — рече Шипрайт. — Само неща, които са любопитни за читателите.

— Още нещо ме интересува — продължи Гуднайт. — Говоря за случая „Суфиерд“. Подразбрах, че в писмата се съдържало нещо, свързано с обвиненията срещу този човек.

— Може би — сви рамене Шипрайт. — Честно казано, не съм чел и думичка от писмата. Но и да има нещо подобно, не виждам защо трябва да публикувам информация, която само ще хвърли сянка на съмнение над присъдата, произнесена срещу този предател.

Гуднайт се усмихна любезно и дори се зарадва, когато някой друг заговори Шипрайт. Беше изгубил интереса си към него.

Той се смеси с тълпата.

Половин час по-късно, малко след полунощ, Гуднайт неусетно се озова на горния етаж, в пуст коридор, водещ, както му бяха казали, към личните покои и кабинета на Шипрайт. Той натисна дръжката на една от вратите, която се оказа отключена. Зад нея имаше неголям килер. Гуднайт извади бомбата от панталона си, нагласи часовника на петнайсет минути, остави я в килера и се спусна долу.

Взе поредната алкохолна напитка, която не възнамеряваше да опита, и зачака.

Точно след петнайсет минути от горния етаж се разнесе приглушен гръм. Последваха писъци. Някой изкрещя, че е избухнал пожар.

Гуднайт не сваляше поглед от Шипрайт. Издателят се огледа изплашено, втурна се нагоре по стълбите и Гуднайт го последва. Шипрайт прекоси коридора и хлътна в една от вратите в дъното — тази на неговия кабинет.

Дотук всичко вървеше според плана.

В този момент избухна и димната бомба.

Къщата се изпълни с пушек, после, както бе обещал в инструкцията производителят, димът се смеси с въздуха и се разсея. Кутията на димната бомба би трябвало да е погълната от самия дим, така че в края на краищата устройството не оставяше никакви следи. Гуднайт не се притесняваше особено от този факт — в къщата имаше толкова много килери, че едва ли щяха да се натъкнат точно на този.

Приклекнал до вратата, Гуднайт следеше внимателно действията на Шипрайт. Издателят премести една доста грозновата картина на стената и се зае да въвежда числата от комбинацията на вградения сейф.

Чес реши, че това е повече от достатъчно.

Всичко бе минало като по мед и масло. От опита, натрупан през годините, Гуднайт знаеше, че когато избухне пожар, хората или грабват

панически аквариума и изхвърчат навън, оставяйки децата си да се изпържат, или се насочват инстинктивно към мястото, където държат ценностите си.

Тъй като писмата между Ладьер и Адрианополи несъмнено представляваха някаква ценност, Чес вече беше наясно къде е скривалището на Шипрайт. Той слезе долу, за да се присъедини към изплашената тълпа, която показваше първите признаци на успокоение.

Веселбата започна да се изчерпва към три. По това време Гуднайт се бе спотаил в един малък склад зад тоалетната и си бе направил удобна седалка от купчина кърпи. За всеки случай бе залостил вратата отвътре.

На лицето му трепкаше доволна усмивка. Всичко това му напомняше добрите стари времена, когато действаше съвсем самичък срещу цялата вселена. Спазващата закона вселена, припомни си той.

Чес почака още около час да се възцари тишина и да угасят осветлението.

След това нахлузи свръхтънките ръкавици, отключи вратата, измъкна се безшумно от тоалетната и се качи по стълбите. На няколко пъти трябваше да прескача заспали на пода двойки, което го накара да се ухили доволно.

Ето нещо, което щеше да му осигури алиби.

Гуднайт прекоси коридора и стигна вратата на кабинета. Беше заключена. Две минути игра с архаичните шперцове и ключалката се предаде.

Гуднайт затвори вратата, залости я, извади миниатюрно фенерче и го нагласи така, че да осветява картината на стената. Откачи я, огледа сейфа и се засмя. Най-обикновен двайсетгодишен модел на „Уилиг 12“.

Една от причините — освен любовта му към семейните съкровища — да обира богаташите, бе необяснимата им склонност да крият скъпоценностите си зад преграда от наперени пазачи, работи, обучени животни и тънки листове стомана.

Той прикрепил малка слушалка към вратичката на сейфа и допря от другата страна свръхчувствителен шперц.

След това започна да натиска копчетата на ключалката.

Не чуваше нищо, нито щракване, нито приглушен тропот, което и следваше да се очаква от един „Уилиг“ — машина стара, безкрайно опростена и сравнително сигурна.

Но съвсем скоро шперцът вече разполагаше с първото число.

Гуднайт повтори процедурата отново, получи втора цифра, после трета и четвърта. Това беше всичко, необходимо за един „Уилиг“

Той въведе комбинацията.

Вратичката не помръдваше.

Опита отново, после трети, четвърти път, променяйки всеки път реда на числата. Възможностите не бяха толкова много.

На петия опит последва едва доловимо изщракване.

Сега вече разполагаше с цялото време на света — петнайсет секунди, — за да повдигне резето и да отвори вратичката.

Гуднайт приближи фенерчето и огледа вътрешността на сейфа.

Вътре имаше документи. Той ги прерови бързо, но не откри нищо интересно. Зад тях се натъкна на малка кутийка с доста лъскави бижута, вероятно теони, прецени той. Прибра ги, те щяха да отидат при продавача на крадени вещи, чието име бе измъкнал от „царя на крадците“. Нямаше особена нужда да разказва на „Звезден риск“ за тях.

Освен това изчезналите камъни щяха да осигурят алиби за другата кражба — тази на миниатюрното съхраняващо устройство, единственото, където можеха да са копирани писмата. Него Чес скри в тайното джобче под пеша на сакото си.

В сейфа също така бе паспортът на Шипрайт, електронен бележник с номера и дребнокалибрен инкрустиран пистолет. Бележникът щеше да представлява интерес за Грок и Кинг, а пистолетът можеше да потрябва на него самия.

Гуднайт затвори и заключи сейфа и се върна по следите си, като разчистваше след себе си. Той спря на площадката преди първия етаж.

Беше време да поработи над собственото си алиби, колкото и да бе неприятно. Той завря пръст дълбоко в гърлото си и повърна върху дрехите си. Миризмата беше отблъскваща. Чес се отправи, поклащайки се, към входната врата, където имаше двама пазачи.

— Прибирам се... — рече той, като преглъщаше мъчително. — Лошо ми е... трябва да си ида... у дома... — Напъна се да повърне отново.

— Имате ли кола, сър? — попита единият от пазачите, като се мъчеше да прикрие отвращението си.

— Лимузина... казах на копелето да ме чака... ще го уволня, ако не е навън... трябва да се прибера...

Пазачите му помогнаха да се качи в лимузината, която стоеше заедно с още десетина други, чиито пилоти очакваха пияните им собственици да се пробудят.

Гуднайт продължи с пиянската игра, докато лимузината го остави през три пресечки от щабквартирата.

Улиците бяха пуссти, ако не се брояха чистачите. Гуднайт се притаи зад една паркирана кола, докато отминат, после се отправи тичешком към къщата.

Чувстваше се отлично, въпреки вонята. Мисията бе протекла гладко, без проблеми и жертви, и скандалните любовни писма вероятно бяха в джоба му.

Гуднайт обожаваше подобни солови операции. Чувстваше се толкова добре, че дори бе готов да сподели със „Звезден риск“ печалбата от теоните.

При тази мисъл се сепна. Май не се чувстваше чак толкова добре.

40.

— Намерих едно място, където се споменава Суфиерд — обади се Джасмин Кинг от своя компютър.

Преглеждаше писмата между Хила Адрианополи и премиера Ладриер, които Гуднайт бе откраднал от сейфа на Шипрайт. Останалите бяха надвесени над своите компютри в щабквартирата.

— Споменава се? — повтори Гуднайт. — И това ли е всичко?

— Именно — споменава се — потвърди Кинг. — Прегледах писмата пет-шест пъти, използвайки всякакви програми.

— И какво получихме? — попита Балдур.

— Цитирам — поде Кинг. — „Скъпа, гризеше ме любопитство дали онзи предател Суфиерд наистина е виновен, тъй като се появиха разни глупаци, подлагащи на съмнение решението на трибунала. От Л'Пелерин получих уверения за неговата абсолютна вина, така че няма да се безпокоя повече за нещо, което е истинска дреболия в сравнение с отвратителния скандал за договора с минералите...“, край на цитата и това е всичко.

— По дяволите! — не се сдържа Гуднайт. — И за това рискувах живота си... както и безукорната си репутация и съсипах една отлично изработена легенда?

— Така изглежда — отвърна Кинг.

— Е, а как стои въпросът с нецензурните пасажии? — попита Гуднайт. — Трябва да има нещо подобаващо, след като онази смахната жена застреля журналиста.

— Щом се интересуваш... — Джасмин натисна няколко сензора. — Прехвърлих го при теб.

Гуднайт се надвеси над екрана.

— И това според теб е скандално и нецензурно? Бях далеч по-добър още на петнайсет.

— Включително и когато се намеси змията? — попита Рис.

— Змия? Каква змия? — Гуднайт се зачерви. — Не виждам нищо за някаква змия. — Едва сега забеляза, че Мшел се смее. — По

дяволите, Рис!

— Има още една интересна част — обади се Джасмин. — Аз също се питах дали тази Адрианополи е кръгла глупачка, или води някаква друга игра.

— Защо смяташ, че Адрианополи е същество с ниска интелигентност? — попита Грок.

— Заради действията ѝ най-вече — обясни Джасмин. — Да застреля главния редактор Фол не беше никак умно, особено след като не можа да се сдобие с писмата, нито пък знаеше дали вече не са направени копия.

— Джасмин, отклоняваш се от темата — прекъсна я Балдур. — Нали каза, че си се натъкнала на нещо интересно.

— Така е и след като продължих издирването, открих още любопитни неща от същата категория. За съжаление, не помагат за намерението ни да освободим Суфиерд. Но тъй като представляват сериозен интерес, позволете ми да ви цитирам следния пасаж: „След като прекарах два часа с посланика на Т., почувствах облекчение, че те не възнамеряват да предприемат враждебни действия спрямо Белфортските светове и че цялото това дрънкане на оръжия е само оправдание за флота на Т. да осъществи поредното превъоръжаване...“. Ето още един интересен цитат: „След доста откровен разговор възникна идеята, че единственият начин да се избегне конфликт между нашата система и Т. е провеждането на конференция... и това бяха думи на самия посланик... с цел намиране мирно решение за проблема с Б. чрез поделяне на властта“. Край на цитата.

В стаята се възцари стреснато мълчание.

— Кучи син — изруга Гуднайт. — Излиза, че не съм си губил времето напразно.

— Т. вероятно е Торгут — кимна Рис. — Брей!

— Нищо не разбирам — призна Грок.

— Съвсем ясно е — изтъкна Балдур. — Ладиер и партията му са се придържали към мирна позиция, твърдейки, че Белфортските светове ще останат под контрола на Дампиер и че Торгут няма намерение да започва трета война. Ако анализираме тези два цитата, ще получим смесени сигнали. Единият е, че торгутският флот има апетити за започване на война и че посланикът лицемерничи пред

Ладьер, а вторият, че Ладьер няма нищо против да предаде Белфортските светове на Торгут. Всеки, който предлага споделяне на управлението на трети свят, и всеки, който приема подобно предложение, е готов на отстъпки. И макар това да не допринася с нищо за нашата пряка задача, със сигурност може да се окаже полезно за господин Рейнард. Ето заради такива неща падат правителства. Сега вече разбирам защо Адрианополи е застреляла Фол и е рискувала всичко, за да сложи ръка на писмата.

— Джасмин, ти беше права. Има поне един глупак в тази объркана история. Но не е жената, а по-скоро премиерът Ладьер, който е бил така непредпазлив да разкрива подобни тайни, при това в писмена форма, на своята любовница. Да — продължи замислено Балдур, — мисля, че господин Рейнард ще престане да се оплаква от разходите ни, когато научи за това. Ще си уговоря среща с него и ще му покажа някои по-интересни цитати от тези писма, ако Джасмин бъде така добра да ми ги подготви.

— Какво пък — обади се Рис, — докато вие се занимавате с политика, аз смятам да потърся онова пощальонче, за което разказваше приятелката на Чес. Мисля, че е време за някои директни действия.

41.

Само три дена бяха нужни на Мшел Рис, за да открие Руно Кисмаю, пощальона на Стратегическото разузнаване. И тъй като Па и бюрото на Л'Пелерин не сътрудничеха по никакъв начин със „Звезден риск“, това й отне ден повече, отколкото беше необходимо. В края на краищата помоли един от хората на Рейнарда да потърси адресната регистрация на Кисмаю и това свърши работа.

За срещата с него Рис имаше нужда от човек с опит в незаконните действия и затова се обърна към Гуднайт.

Тя се свърза с Па и попита за Кисмаю. Ако в момента беше на работа, това щеше да разчисти терена за нейните проучвания. Но операторът я осведоми, че не е идвал на работа от три дни и вероятно бил болен.

Рис изключи връзката и изруга полугласно.

— Проклетата да съм...

— Какво има? — попита Гуднайт.

— Няма значение. Никога не можеш да си сигурен къде те дебне злото. Да идем на едно малко посещение. Готов ли си?

— Мадам — отвърна Гуднайт, — не отивам дори до тоалетната без пистолет подръка. Особено на този свят.

Приземиха антиграва през две улици от жилището на Кисмаю. Беше по пладне, когато повечето обитатели на Монтроа се занимаваха с поредния вкусен и здравословен обяд, и улиците бяха пусти.

Намираха се в квартал със стари, но отлично поддържани къщи и малки жилищни блокове.

— Приятно е тук — отбеляза Рис.

— Може би нашето пощальонче живее с родителите си — подхвърли Гуднайт. — Или също като своя началник поддържа стил на живот, който не съответства на доходите му... само че никой не го пита за това.

— Не ставай зъл, Чес. Рано или късно ще разберем как Каранис успява да лети толкова нависоко без помощта на мотор. Ето че

стигнахме. Ще ида да позвъня.

Тя се изкачи на третия етаж, намери звънеца с надпис „Кисмаю“ и го натисна. Почака, но нямаше отговор.

— Остави на мен — предложи Гуднайт.

Докато се приближаваше, той извади от джоба си няколко шперца.

— Ей, Киси — подвикна Гуднайт в домофона, сякаш някой отгатак ги бе повикал. — Ние сме, отваряй. — Докато приказваше, той отключи бравата, прибра шперцовете и се поклони на Рис.

Озоваха се на неголяма площадка, украсена с неугледна бронзова статуя на неизвестен герой. Те се приближиха до последния апартамент.

Рис бе пъхнала ръка под ревера си. Гуднайт държеше в своята малък, инкрустиран пистолет, който Мшел не бе виждала досега.

Без да се уговарят, те заеха позиции от двете страни на вратата. Рис почука.

Отново никакъв отговор.

Имаше три доста модерни брави на вратата.

Гуднайт помисли, извади шперц и напъха краищата му, които наподобяваха пипала, в един от отворите. След секунда се чу изщракване. Той се наведе над втората ключалка.

Рис подуши въздуха, сбърчи нос и го доближи до вратата. Гуднайт направи кисела физиономия и кимна. Беше доловил същата миризма. Втората ключалка изщрака, третата се съпротивлява само няколко секунди.

Двамата се промъкнаха вътре бързо и безшумно, с готови за стрелба оръжия.

Нищо.

Рис вече се досещаше за източника на миризмата. Тя посочи стърчащия от входа на столовата крак с пантоф.

Двамата се изправиха и претърсиха апартамента, готови да открият стрелба. Беше празен, освен тях и трупа в столовата. Тялото бе започнало да се подува и почернява.

Рис неведнъж бе виждала трупове в напреднал стадий на разложение, но въпреки това стомахът ѝ се сви мъчително. Миризмата, изглежда, не правеше никакво впечатление на Гуднайт.

Трупът лижеше ничком и беше облечен в старомоден и скъп халат. До него върху лакирания под се въргалиеше празна чаша от вино.

Гуднайт преобърна трупа с крак. Лицето бе изкривено, но все още се виждаше, че е на млад мъж с изтънчени черти и стилна прическа — твърде млад, за да носи подобен халат.

— Кисмаю — промърмори Гуднайт и посочи холограмите по стените, на които същият този младеж бе в компанията на млади момичета в различни стадии на разсъбличане.

На масата имаше остатъци от храна. Рис отскочи до кухнята и откри нови хранителни запаси, далеч повече, отколкото бяха необходими за сам човек.

Тя отвори един шкаф, в който бяха подредени чаши за вино. Отвори следващия, но той заяде. Никой от останалите не ѝ създаде затруднения.

Тя провери шкафовете за съдове. Отново само най-горният заяждаше.

Рис кимна замислено, взе кърпа, върна се в столовата, вдигна чашата и я подуши.

Сбърчи нос и я подаде на Гуднайт. Той също подуши и сви рамене.

— Отрова — прошепна Рис. — Съмнявам се някой да пие вино, което смърди толкова гадно.

На масата имаше полупразна бутилка.

Гуднайт се завъртя и посочи мълчаливо скъпата холографска уредба и мебелите, тапицирани с материя, която наподобяваше истинска кожа. Влязоха в спалнята, обзаведена като истинско малко гнездо на сладта. Върху шкафчето беше оставен натъпкан с едри банкноти портфейл.

Рис кимна към вратата. Двамата се измъкнаха безшумно, като заключиха след себе си. През цялото време държаха пистолетите в ръка.

Едва на следващата пряка Рис реши, че вече е безопасно да разговарят.

— Вътре е имало още един човек — рече тя. — Мисля, че е бил мъж.

— Не искам да споря, но защо смяташ така? — попита Гуднайт.

— Този, който е бил там, най-вероятно е правил компания на Кисмаю. А след като Руно е пийнал достатъчно, за да не може да различава миризмите, му е сипал отрова. С което е видял сметката на малкото пощальонче, невидимия шпионин на Торгут в Па, човека, откраднал плановете, за които е обвинен Суфиерд. Никой не забелязва пощальоните и военните.

— Това е само твое мнение — отвърна Гуднайт. — Аз обаче искам да попитам друго. Защо смяташ, че убиецът е бил мъж?

— Убиецът е хитър и предпазлив. След като Кисмаю паднал и издъхнал, той е отнесъл своята чаша в кухнята и я е измил. После я е прибрал.

— Пак ще попитам, защо смяташ, че е бил мъж?

— Ако беше жена, след измиването щеше да я подсуши, вместо да я прибере мокра, така има опасност да залепне за рафта.

— Голяма си умница — засмя се Гуднайт, но в гласа му се долови възхищение.

— Опитах се да насоча мисълта си в друга посока, преди да съм повърнала — обясни тя.

— Е, добре — съгласи се Гуднайт. — Не видях семейни снимки, което подсказва, че не е свързан с някого, от когото да получава редовно чекове. Но пачката с пари на шкафчето бе достатъчно тлъста, за да задави дори Грок. Ако за Кисмаю парите са нещо естествено, едва ли би държал подобна сума у дома. Богаташите предпочитат банкови сметки.

— Значи, някой му е плащал на ръка — кимна Рис. — Някой, който му е осигурил този луксозен живот.

— И който се е изплашил — продължи Гуднайт. — Може би когато ние започнахме да душим наоколо.

— Някой, който се е интересувал от плановете за отбрана. Но не е знаел нито как да се добере до тях, нито как да ги разтълкува. Лошото е, че сега разполагаме само с един труп и нищо повече. А истинският виновник продължава да се спотайва някъде там. И винаги е на крачка пред нас.

— Така е — кимна Гуднайт. — Но не е толкова далече. Когато започнат да прикриват следите с убийства, изводът е, че сме близо до тях и това ги плаши.

— Надявам се да си прав — рече Рис.

— Че някога грешил ли съм?

И двамата избухнаха в смях.

— А сега да се разкараме от това спаружено кварталче и да пийнем някъде нещо — предложи Гуднайт. — Нещо, което ще помогне на стомаха ми да забрави видяното.

— И на теб ли ти беше неприятно?

— Толкова ли безчовечен ти изглеждам? — попита нацупено Гуднайт.

42.

Никой не се съмняваше, че Рейнард ще приеме за чиста монета информацията, според която премиерът Ладьер и вероятно цялата универсалистка партия са в съюз с Торгут. По-неочаквани им се сториха заключенията му.

— Ето защо — обясняваше Рейнард, — вие сте войници, а аз политик. Не ви ли се стори странен фактът, че макар Фол и онзи издател Шипрайт да са разполагали с писмата от известно време, те не бързаха да ги публикуват. Вероятно Шипрайт се е опитвал да сключи сделка с универсалистите и да си върне благоразположението им в замяна на тези писма. А може би не. Не съм човекът, който ще го съди. Но аз изпитвам вродено недоверие към медиите. Техните репортери могат да бъдат както честни, така и корумпирани. Но виж, шефовете им са мошеници до мозъка на костите. Ето какво ще ви кажа — имам съвсем други планове за използването на тази информация.

Когато Рис научи как Рейнард възнамерява да изиграе козовете си, тя се съгласи, че наистина нямат талант за сложни политически машинации.

Рейнард смяташе да се срещне с човек на име Фараон. Висш функционер на универсалистите и по-важното, човек, който мечтаеше да управлява партията, но бе загубил борбата с Ладьер, заради, както се говореше, шантажи и измами.

Необходима им бе цяла седмица, за да уредят среща с Фараон, който очевидно не се доверяваше на Рейнард.

В края на краищата се уговориха да вечерят в едно сепаре в „Турнел“. Припомняйки си бръмбарите, които откриха предишния път, Рейнард предложи да прегледат помещението преди срещата. Фараон се съгласи, но каза, че заедно с хората от „Звезден риск“ ще работи и екип от негови специалисти.

Рейнард изрази опасения към това, но Балдур го увери, че няма да допусне универсалистите да монтират свои подслушвателни устройства.

— А пък за вас ще осигурим един запис на срещата — добави той.

Универсалистите бяха изплашени от вида на Грок и доста впечатлени от експедитивността на Кинг, особено след като им обърна внимание върху двата прозореца в помещението.

— Предполагам, знаете, че прозорците предават отлично вибрациите, които могат лесно да бъдат уловени с параболични микрофони — обясни тя.

— Разбира се — потвърди Фараон. — Това е много старо устройство. Ние, дампиерци, може да сме в покрайнините на цивилизацията, но въпреки това не сме съвсем изолирани.

— Приемете извиненията ми — побърза да отвърне Джасмин. — Никого не съм искала да обидя. Ето какво ще направим. И двата прозореца ще бъдат покрити с тънък, прозрачен филм. Тази изолация създава миниатюрно въздушно пространство върху стъклото и каквото и да кажем сега, ще си остане в стаята.

Двамата с Грок се постараха да действат открито, докато претърсваха стаята заедно с универсалистите. Намериха два бръмбара.

Единият беше много стар, нищо чудно да бе монтиран тук преди повече от столетие. Другият бе относително по-съвременен, скрит в кухня зад портрета на основателя на заведението, който имаше изражение на човек, комуто току-що са съобщили, че хладилниците в кухнята са се повредили.

— Ваши ли са? — попита Кинг.

Другите поклатиха глави.

Тя извади батерията на едно от подслушвателните устройства и промърмори:

— Вероятно тогава са на Л'Пелерин.

Грок взе микрофончето, пусна го на пода и го смачка с ток.

От този момент до началото на срещата универсалистите и двамата представители на „Звезден риск“ останаха в помещението. Имаше опит в последния момент един от келнерите да постави ваза с цветя на масата. Във вазата, разбира се, откриха микрофон.

Вместо да го чуупи, Кинг го използва, за да пусне няколко записа на речи на двамата политици, произнесени в парламента.

Противниците се появиха, всеки със своя охрана, и бяха претърсени за записващи устройства. Никой от тях не носеше, нито

възрази на обиска.

Извадиха копието от писмата на Ладиер от куфарчето на Рейнард и то също бе изнесено от стаята.

Грок почака, докато мъжете разменят хладни любезности, и задейства захранването на изолиращия филм върху прозорците. Получените вибрации трябваше да смутят работата и на най-мощния микрофон и същевременно да предадат разговора на миниатюрния приемник в портрета на създателя на „Турнел“. „Бръмбарът“, който Кинг бе „открила“ там по-рано, бе само прах в очите, за прикриване на истинското устройство.

След това Грок включи рекордера и започна да си прави записки за това, което ставаше в съседното помещение.

РЕЙНАРД: И така, приятелю, да се захващаме за работа. Тъй като вероятно ще ожаднеем, на съседната масичка има великолепно „Хико“, отворено и оставено да подиша. Надявам се, ще ми окажете честа да го опитате? Има, разбира се, и отлежал коняк, ако е повече по вкуса ви. В случай, че желаете нещо друго, ще трябва да повикаме бармана.

ФАРАОН: Господин Рейнард, вие не сте мой приятел. Освен това не пия, когато ме очаква важна работа. Не искам да замъглявам сетивата си.

РЕЙНАРД: Ваша ВОЛЯ.

*Звук от дрънкане на чаша и разливане на течност.
След това шум от разлистване на хартия.*

РЕЙНАРД: Имам съвсем простичко предложение. Ще ви предоставя, без да искам нищо в замяна, извадки от писмата между Хила Адрианополи и премиера Ладиер. Същите, заради които Адрианополи застреля главния редактор Фол. Чух, че пледирала невинност поради правото на една опозорена жена да защитава името си. Тези извадки доказват, че мотивите ѝ са били малко по-различни.

ФАРАОН: Как се сдобихте с тях?

РЕЙНАРД: Не съм се интересувал от това, нито смятам, че интересува вас. Както знаете, тези писма вероятно ще бъдат използвани по време на процеса срещу госпожица Адрианополи. Мисля, че сам ще разберете причината, поради която ви ги предлагам, след като се запознаете с тях. Писмата съдържат поверителна информация от премиера Ладиер и тълкуването им води несъмнено до мисълта, че премиерът е бил готов да извърши предателство.

ФАРАОН: Рейнард, според мен изявленията ви както винаги надхвърлят истинското положение на нещата.

РЕЙНАРД (който очевидно се забавляваше): Ами прочетете ги сам. Ако все още се съмнявате в тяхната автентичност, опитайте се да получите копия от съда. Между другото, съмнявам се, че ще ги предоставят на обществеността.

Ново шумолене на хартия и продължително мълчание, нарушено от учестеното дишане на Фараон и възклицанието „Мили боже!“.

РЕЙНАРД: Интересно, нали?

ФАРАОН (с пресипнал глас): Знаех си... Ладиер неведнъж е заявявал пред хората си, че би искал да поддържа постоянни връзки с Торгут. В името на мира! Но...

Нова продължителна пауза.

ФАРАОН: Бих пийнал чаша коняк, ако не възразявате.

РЕЙНАРД: Разбира се.

Звън на стъкло.

ФАРАОН: Ако предположим, че информацията е вярна... наистина не зная какво да кажа.

РЕЙНАРД: Не е необходимо да казвате каквото и да било. Познавам ви достатъчно и вярвам, че както вие, така и други неподкупни членове на вашата партия ще направят каквото е нужно.

ФАРАОН (с отпаднал глас): Ако тези писма са автентични...

РЕЙНАРД: Можете да ми имате доверие. Ако желаете, направете нужните проверки.

ФАРАОН: И каква е вашата цена за това?

РЕЙНАРД: Давам ви ги безплатно, тъй като искам моя любим Дампиер и гражданите на Белфортските светове да живеят в мир, а правителството — независимо дали е от моята или от вашата партия — да си дава ясна сметка за заплахите на Торгут. Искам правителство, което ще се изправи твърдо и решително срещу тези заплахи и ще предприеме необходимите мерки не само да опази мира, но и да не къса връзката си с торгутското управление.

ФАРАОН: Да... да. Трябва да помисля за това... да се посъветвам с колегите. Ще ме извините ли... наистина трябва да си вървя.

РЕЙНАРД: Желая ви всичко хубаво.

Отново шумолене на хартия, отваряне и затваряне на врата. После тихият смях на Рейнард, докато си налива поредното питие.

РЕЙНАРД: Не е зле. Никак не е зле.

След две седмици беше свикано извънредно заседание на парламента по настояване на многоуважаемия Фараон. Присъстваха и петимата членове на „Звезден риск“, макар Гуднайт да мърмореше, че политиката му навявала досада.

Премиерът Ладьер, нисък, обикновено енергичен мъж, сега изглеждаше тъжен и объркан. След като откри заседанието, той даде думата на Фараон.

Речта на Фараон бе сбита, но през това време неговите помощници преминаха между банките и раздадоха печатни копия не само на универсалистите, но на всички членове.

— Ще помоля многоуважаемите членове на парламента да прочетат документите, които им бяха раздадени — обяви Фараон. — Там ще намерите обяснения за причината, поради която ви повиках.

Имаме предложение да се гласува вот на недоверие на настоящето правителство.

Ладиер избухна:

— Това е опасна игра с властта в един несигурен момент от нашата история. Подобен политически курс може да ни изведе върху подводни скали!

Гласуването, което се състоя след час, беше 358 на 16, като според Рис шестнайсетте против бяха или фанатични последователи на Ладиер, или бавночетящи.

Същата нощ в „Турнел“ се състоя бурна веселба под строгата охрана на наемниците на „Звезден риск“.

Служителите на „Звезден риск“ избраха за себе си една малка зала на втория етаж, докато независимите се веселяха шумно на първия. Рейнард се присъедини към тях за няколко минути.

— Добре се получи — заяви той. — Ладиер е от хората, шито обичат да забиват нож в гърба. Така се справи с Фараон преди три години. А ето че сега дойде и неговият ред. За всички нас това е една нова възможност.

— И какво следва? — попита Грок.

— Универсалистите без съмнение ще свикат свой партиен конгрес — каза Рейнард. — И за премиера Ладиер ще настъпят дни на тъжни размишления. Готов съм да се обзаложа, че новият партиен водач ще бъде Фараон. Мога да се справя с него без проблеми. Така че на следващите общи избори властта на независимите е осигурена. Помалките партии ще ме подкрепят. Това означава, че Маен Суфиерд ще бъде върнат в Монтроа и аз ще взема мерки чрез парламента за неговото пълно оневиняване и възстановяване. След една година той ще е свободен човек. Справихте се отлично, дами и господа. Вдигам тост за вашите забележителни способности.

Фон Балдур се изправи.

— Ще ви помоля да задържите за малко наздравецата. Имам един въпрос. Вие казахте, че Суфиерд ще бъде свободен човек. Но до изборите има поне три месеца. Какво пречи на Ладиер — и на човека, когото търсим, предполагаемия високопоставен агент на Торгут — да уредят незабавната екзекуция на Суфиерд?

Рейнард видимо помръкна.

— Нищо — произнесе тихо той. — Освен обществената съпротива.

— Което не означава твърде много за един мъртвец — подхвърли Гуднайт.

— Нито за семейството му — добави Рис.

— Вярно е — съгласи се Рейнард, чиято радост се бе изпарила напълно.

— Джасмин, уреди ли въпроса с доставките, за които говорихме днес следобед?

— Да — кимна Кинг. — Вече пътуват насам. Ще пристигнат до ден, най-много до два.

Служителите на „Звезден риск“ се спогледаха.

— Чудесно — захили се Рис. — Да отидем да измъкнем Маен.

43.

Извадки от холограмата, разпространена от торгутското Министерство на истината:

ВИДЕО: Далечни кадри от бойни кораби, преминаващи покрай орбитална станция.

В близък план: Мъж с покрито с бръчки лице и обсипан с ордени и медали мундир, който седи зад бюро. Зад него се виждат дебели томове с официални документи, две знаменца, холографски изображения и модели на звездни кораби.

ГЛАС НА ДИКТОРА: Представяме ви адмирал Гарад.

ГАРАД: За мен е огромно удоволствие да покажа на хората от Торгут огромната мощ на техния Имперски флот и да докажа за пореден път, че Торгут няма причини да се страхува от своите врагове — от потенциалните си врагове.

Нашият флот охранява всички граници и не само защитава торгутските светове, но и нашите имигранти на други системи, сред които Белфорт и прилежащите планети, където те са под постоянната дискриминация на дампиерските окупатори. Тълпи от дампиерски дегенерати непрестанно атакуват нашите имигранти и дампиерските власти отказват да предприемат каквито и да било мерки.

Това е открито предупреждение към Дампиер! В случай че нападките срещу наши граждани продължат, флотът е готов да се изправи в защита на нашите жени и деца. Каквото и да се е случило в миналото, бъдещето е наше. Не можем да ви покажем някои от нашите тайни оръжия, защото така ще информираме врага за силата ни. Но ще видите достатъчно, за да могат сърцата ви да

затуптят и така по-лесно да забравите годините, преживени в страх и омерзение.

Първо ще спрем вниманието ви на ескортиращите кораби, тези малки, но подвижни съдове, които патрулират по границите ни и първи ще пресрещнат изненадващата атака на врага...

44.

Два дена преди да бъде извършен опитът за спасяване на Суфиерд, в щабквартирата на „Звезден риск“ се появиха Фра Дяволо и жена с навъсено, сериозно лице.

Мшел ги посрещна и Дяволо не пропусна да я информира, че тя несъмнено е най-красивото създание в цялата околност и че с радост би си побъбрил с нея, но той, или по-скоро неговата спътница трябва да се срещне с Фон Балдур.

— Дължите ми пари — заяви жената без предисловие, когато се озоваха в приемната.

— Така ли? — попита Балдур, който нямаше никаква представа коя може да е посетителката. После изведнъж се досети. Тя беше вторият агент, с когото се бе свързал на Торгут — от нея бе поискал сведения за предстоящите торгутски маневри в околностите на Белфорт. — О, да.

— Чаках ви в „Кафенето на утринните удоволствия“, както се бяхме уговорили — продължи жената. — Но вие не дойдохте. Носех... и сега имам... информацията, която искахте.

— За съжаление, се забърках в неприятности, които наложиха да напусна планетата — обясни той. — Но съм съгласен, че ви дължа пари. — Балдур все още не знаеше какво ще прави с плановете.

— Моята спътница — намеси се Фра Дяволо — е получила покана за посещение на един от съюзническите светове, откъдето идват родителите ѝ, и най-сетне са ѝ разрешили да замине — по необясними причини.

— Е, чак пък необясними — възрази жената. — След като някакъв неизвестен дампиерски агент извърши убийство и се скри, положението в бюрото, в което работех, взе да се усложнява. Вероятно съм била под подозрение, тъй като бях единствената, която не беше четвърто поколение торгутски гражданин. И така някой в торгутското контраразузнаване е решил да провери накъде ще се отправя, ако ми позволят да пътувам. Вероятно е трябвало да ме проследят и дори да

се намесят, в случай че не се насоча незабавно към родните светове. Но аз успях да се измъкна от преследвачите си, смених три различни рейса и накрая... но това едва ли ви интересува. — Жената извади малък диск. — Смятам да се заселя тук, в Монтроа, но както разбрах, животът е скъп. Освен това бих искала да остана невидима за обществото, а това също изисква средства.

Балдур взе диска.

— Ще видите, че умеем да се отплащаме щедро.

— За което ще получите безкрайната ми благодарност.

45.

Охраната на крепостта „Пиньол“ бе привикнала до такава степен с посещенията на Джасмин при Маен Суфиерд, че вече не ги караха да се срещат в специалната стая за гости, тъй като тя все носеше някакви документи за подписване. Но въпреки това продължаваха да я претърсват.

Суфиерд, човек безкрайно педантичен, настояваше да прочете всеки документ и нерядко се оплакваше на Кинг, че повечето са напълно безполезни. Което беше съвсем вярно, тъй като предназначението им бе да ѝ осигурят достъп до Суфиерд. Въпреки това тя посрещаше протестите му с хладно изражение и заявяваше, че така той само сътрудничи на собствените си палачи.

Този път Кинг носеше само няколко листа, при това на действателни документи, тъй като в тях „Звезден риск“ се упълномощаваше да издири изчезналите жена и деца на Суфиерд и да им окаже цялата необходима подкрепа. При предишно посещение Кинг бе успяла да предаде бележка на легата, в която се съобщаваше, че семейството му е в безопасност и няма за какво да се тревожи.

Този път той подписа документите без никакви възражения. Кинг посегна да ги вземе и без да иска, го одраска с писалката, достатъчно силно, за да се появи капчица кръв. Суфиерд трепна и тя започна да му се извинява.

— Знаете ли — сподели той, докато Кинг си събираше багажа, — понякога почти се изпълвам с увереност, че ще се спася, че накрая ще се явя на процес, на който ще ме оневинят напълно.

— Разбира се — съгласи се тя. — Нали затова е цялата тази работа?

— Ще ми се само правосъдието... — Суфиерд млъкна.

— Правосъдието какво?

— Да не е толкова... тиранично.

— По-добре тиранично правосъдие, отколкото тиранични управници — отвърна философски Кинг.

Суфиерд се усмихна пресилено.

— Права сте. Не исках да изглежда, сякаш губя вяра.

Веднага след като се върна на патрулния кораб, тя изчисти окървавения връх на химикалката.

Патрулният кораб, който очевидно нямаше намерение да се връща в Монтроа, направи скок в N-пространството, оставяйки след себе си малък комуникационен сателит.

Шест часа по-късно от крепостта се свързаха с Монтроа по спешност. Затворникът Маен Суфиерд се беше разболял. Бил тежко болен, затворническите лекари не можели да поставят диагноза, имал висока температура, треска, гадене и непрестанно повръщане.

Кодът за връзка със станцията, прехванат от спътника, бе препратен в N-пространството, където бе разкодиран от специалистите от „Звезден риск“.

— Надявам се да не успеят да поставят диагноза — подхвърли Балдур. — Не зная да има денебиански зайци в зоологическите градини в тази част на галактиката, нито някой да е чувал за отровата им.

— Време е да навличаме скафандрите — заяви Рис. — И после да почакаме още малко.

От Монтроа най-сетне отговориха. Праццали специален кораб на станцията, за да откара Суфиерд за лечение на планетата.

— Разбира се — заяви горчиво Гуднайт. — Тези негодници не биха позволили жертвата им да издъхне от естествена смърт в килията. Мамка му!

— Най-точната дума е „лицемерие“ — посочи спокойно Грок — и всеки на този свят, дори моите сънародници го практикуват.

След около час миниатюрният предавател, оставен от „Звезден риск“, съобщи за приближаването на медицинския кораб и за скачването му със станцията. След като натовариха на борда Суфиерд, корабът напусна дока и полетя назад към Монтроа.

— Сега ли? — попита пилотът на патрулния кораб.

— Почакай още мъничко — нареди му Балдур. — Искам да съм сигурен, че няма да се наложи да прибъгваме до подкреплението.

— Мисля, че ставаш прекалено параноичен — укори го Гуднайт. — Да не говорим, че прахосваш париците на Рейнард, с които бихме могли да си осигурим пиячка и секс.

Фон Балдур не си направи труда да отговори, надвесен над пулта.

Медицинският кораб бе само на няколко минути полет от станцията, когато пред него от хиперпространството изникна друг кораб.

— До медицински транспорт И423 — излъчи корабът на аварийна честота. — Изчакайте прекачването на наша команда.

В ефира от медицинския кораб полетяха възражения, но новопоявеният се повтори съобщението си и добави:

— Останете на стационарна орбита! В противен случай ще открием по вас стрелба.

Медицинският кораб се свърза с орбиталната станция, която на свой ред потърси помощ от Монтроа, но не можеха да направят нищо, освен да отвърнат единствено с празни заплахи.

— Този е от клас „Джейн“ — отбеляза пилотът на „Звезден риск“, загледан в екрана, където до медицинския кораб бавно плуваше малък патрулен съд. — Стандартен ескортен съд за придружаване на конвой, леко въоръжен.

— Така е — потвърди уверено Балдур.

— Какво пък, време е и ние да се намесим.

Фон Балдур се усмихна и посегна към микрофона, след това превключи на друга, предварително зададена хипервръзка.

— Фридрих Първи и Втори, тук Фридрих Контрол. Обадете се.

— Фридрих Първи — чу се глас. — Започвам според плана.

Рис и останалите познаваха този глас. Той принадлежеше на един наемен пилот на име Редон Спада, смятан за най-добрия пилот на космически кораб, предлагащ уменията си на пазара. „Звезден риск“ бе прибъгвал до услугите му и преди и Гуднайт намираще за забавно неувяхващото увлечение, почти обожание, което Спада хранеше към Мшел Рис. От своя страна, поне досега, Рис нито го окуражаваше, нито обезкуражаваше.

Внезапно пространството около Монтроа започна да става все по-тясно, тъй като още два разрушителя бяха изникнали от N-пространството. Макар малко овехтели, все пак те бяха далеч по-добре въоръжени от ескортния кораб.

Фон Балдур нареди на пилота да се доближи до кораба.

— Фридрих Контрол, предполагам, че очаквате от нас да предприемем уговорените действия? — попита Спада.

— Тук Контрол — отвърна Балдур. — Познахте.

— Тъпото копеле дори не ни вижда — продължи емисията Спада. — Целта е прехваната. Втори, огън по моя команда. Четири... три... две... едно... огън!

Две тежки ракети изхвърчаха от разрушителите и се събраха в пространството, заемано от ескортния кораб. Избухна огромно огнено кълбо, което го погълна в миг. От орбиталната станция последваха нови истерични заплахи.

— Обичам, когато нещата се решават еднозначно — подметна Гуднайт.

— Тук Първи — обади се Спада. — Какво следва?

— Прибирай се у дома да осребриш чековете — каза Балдур в микрофона.

— Тук Втори. Най-лесните пари, които някога съм изкарвал.

— Говори Контрол. Виждате ли защо всички искат да работят за нас?

Двата разрушителя изчезнаха, полетели към базата, откъдето Балдур ги бе повикал.

— Сега вече можем ли да измъкнем Маен? — попита Рис.

— Естествено.

Екипажът на медицинския кораб се пръсна уплашено, когато въоръжени войници с тъмни лицеви стъкла нахлуха през шлюза. Никой не направи опит да се съпротивлява, включително двамата пазачи край изпадналия в несвяст Суфиерд.

Грок, който лесно можеше да бъде разпознат, бе останал на кораба.

Отнесоха Суфиерд с носилката през шлюза до патрулния кораб, разкачиха се от медицинския съд и след секунди вече бяха в

хиперпространството. Междувременно Рис инжектира на болния противоотрова.

— Знаете ли какво можем да направим? — попита Гуднайт. — Да откараме Суфиерд право при Рейнард, да си получим парите и да се приберем у дома.

— Само че забравяш обещаната премия. Ако постъпим така, няма как да разчитаме на нея — изтъкна Балдур.

— Хм — изсумтя Гуднайт. — Май си прав.

— Така е — обади се Грок. — Защото в такъв случай ще се откажем от поетото задължение да докажем невинността на Маен. Пък и все още не сме открили истинския торгутски агент, а това е въпрос, който не дава покой на вроденото ми любопитство.

— Като стана дума за това — намеси се Рис. — Сигурна съм, че веднага щом дойде на себе си, Суфиерд ще възрази, че не сме оставили на местното правосъдие да разреши проблемите му. Само че какви са шансовете това да стане в негова полза? Петдесет на петдесет? Шест на пет? Две към едно? Десет към едно? — последните думи Рис произнесе с леко отчаяние в гласа.

Изглежда, никой не искаше да се обзалага с нея.

Два часа по-късно, след като се възстанови напълно, Суфиерд се нахвърли върху Балдур с обвинението, че сега, когато е беглец, няма никакъв начин да изчисти името си.

— О, я млъквайте! — скастри го Гуднайт. — Поне ще си запазите главата.

Това поусмири легата. Но само за час-два. Той не спря да мърмори, докато корабът не се приземи на една рядко използвана площадка край Монтроа, откъдето го поеа пилотите на Фра Дяволо, за да го откарат на тайно дори за „Звезден риск“ място. Там най-сетне щеше да се събере с Кахамла и своите деца.

46.

Рис разрови с пръст купчината нешлифовани скъпоценни камъни, наречени теони, които с известна неохота Гуднайт бе предал „за каузата“. Той не си направи труда да обясни, че е имал затруднения с местния „цар на крадците“ и че адресът, който му бе дал — на човек, занимаващ се с укриване и препродаване на крадени вещи, — се оказа фалшив.

Тъй като си даваше сметка, че са под постоянно наблюдение, Гуднайт знаеше, че няма никакъв друг начин да се отърве от скъпоценните камъни, затова реши да се вслуша в гласа на добрата воля.

Рис се размърда и премести поглед върху холограмното заглавие, плаващо във въздуха пред нея. Водещата новина, естествено, беше: ПРЕДАТЕЛЯТ ИЗБЯГА. Отдолу имаше подзаглавие — агенти на Торгут освобождават свой осъден на смърт шпионин.

От пулта долетя сигнал и тъй като Рис беше дежурен офицер, тя се пресегна към копчето.

— „Звезден риск“ — произнесе с бодър глас.

На екрана се появи Л'Пелерин от ДИБ. Лицето му беше намръщено и сурово.

— Искам да говоря с Фон Балдур — изръмжа той.

— След минутка, господине — отвърна тя, заглуши линията и се свърза с Балдур, който подготвяше малко празненство в кухнята. — Фреди, търси те шефът на тайната полиция.

Балдур прие повикването.

— Предполагам — започна без предисловие Л'Пелерин, — че имате алиби за вчера?

— Моля?

— Сигурно не сте били в околностите на станцията, където държаха затворен Маен Суфиерд?

— Боже мили, човече — искрено се учуди Балдур. — Разбира се, че не. Нито който и да било от хората ми след посещението на

госпожица Кинг предния ден.

— Така си и помислих — каза сухо Л'Пелерин. — Настоявам всички да се явите в нашето учреждение за разпит. Вземете си паспортите, защото ако ви бъдат предявени обвинения — което смятам за напълно възможно, — вие и хората ви ще бъдете осъдени на незабавно депортиране.

Когато пристигнаха в сградата на ДИБ, петимата служители на „Звезден риск“ бяха посрещнати от въоръжена охрана, която ги въведе през един страничен вход в неголяма и неуютна зала с петна по стените и една олющена скамейка.

Зад бюрото седяха двама цивилни агенти на ДИБ. Други двама, също толкова мрачни, стояха от двете страни на бюрото.

— Предайте си документите — нареди един от седящите агенти. Петимата се подчиниха. — Извикахме ви на разпит във връзка с изчезването на легат Маен Суфиерд, затворник с влязла в сила осъдителна присъда в нашата система. Тъй като сте чужденци, за освобождаването ви трябва да бъде заплатена гаранция. Съветвам ви да оказвате пълно съдействие, за да избегнете някои нежелани последствия.

— Какви са нашите права? — попита Гуднайт.

— Такива, каквито ние определим — заяви цивилният.

Той изгледа Рис и Кинг и на устните му затрептя неприятна усмивка.

— Ченгетата са еднакви по целия свят — подхвърли Гуднайт и неговата усмивка беше не по-малко застрашителна.

— Чес — обади се с тих глас Балдур, — няма нужда да проявяваме враждебност. Сигурен съм, че има простичко решение на проблема.

— Има — потвърди полицаят. — Пълно съдействие.

— Дори ако не знаем нищо?

— Предупредиха ме, че ще се заинатите.

Гуднайт погледна Грок и кимна едва забележимо. Мъжете зад бюрото забелязаха, че се споглеждат. Един от тях не сваляше изплашен поглед от едрия чуждоземец. Ръката му се криеше под ревера.

Гуднайт тъкмо се готвеше да натисне един малък участък в долната част на брадичката си и да премине в ускорен режим, когато вратата, през която ги бяха въвели, се отвори и вътре влезе висок, плешив, червендалест мъж. Зад него се бяха подредили десетина полицаи, всичките облечени в специални униформи за борба с уличните безредици и с тежкокалибрени бластери в ръце.

— Добър ден — поздрави мъжът. — Аз съм депутат Ги Глен от горната камара на парламента. Освен това съм адвокат с разрешително за практика в съдилищата на Монтроа — от военните до Върховния съд.

— Зная кой сте — изръмжа мъжът зад бюрото. — Проклет независим, една от гадинките на Рейнард.

— Чудесно — каза Глен, без да обръща внимание на обидата. — В такъв случай няма никакъв проблем да приемете този документ, с който петимата се освобождават. А също и този, подписан от Тюлетиянския върховен съд, съгласно който ви се забранява да задържате отново когото и да било от тези лица или по какъвто и да било начин да възпрепятствате изпълнението на поетите от тях професионални задължения.

В стаята се възцари пълна тишина.

— Не можете да го направите! — извика вторият седнал полицай и протегна ръка към оръжието си.

— Да, но вече го направих — изтъкна Глен. — И нещо повече... — Той щракна с пръсти и войниците зад него насочиха пушките си. Звукът от вдигането на предпазителите отекна в стаята.

Служителите на „Звезден риск“ неусетно се отместиха наляво, встрани от линията на огъня.

— Аз... трябва да повикам Л'Пелерин — прошепна агентът.

— Ами направете го — усмихна се доволно адвокатът. — Така по-бързо ще разрешим въпроса и ще преустановим тази пародия на правосъдие, която се опитвате да устроите тук.

Л'Пелерин прочете по два пъти всеки от документите, донесени от Глен. След това вдигна глава.

Фон Балдур не можеше да не се възхити на самообладанието му — само лекото потрепване на долната устна издаваше завладелия го

гняв.

— Това е абсолютно незаконно.

— Боя се, че е напълно законно — възрази Глен. — Или може би обвинявате Върховния съд в престъпление?

— Пред свидетели? — попита Л'Пелерин. — Не съм глупак.

— В такъв случай ние си тръгваме — заяви доволно Глен и се обърна към служителите на „Звезден риск“. — Ще бъдете ли така добри да ме придружите?

Петимата се подчиниха охотно.

Л'Пелерин почака да стигнат до вратата.

— Предайте на Рейнард, че ще съжалява горчиво за това, което направи днес.

Глен се усмихна, кимна и цялата група си тръгна. Навън Рис протегна ръка на Глен.

— Благодаря. Вече бях започнала да си мисля, че ще ни подкарат с гумените палки.

— Или нещо по-лошо — добави мрачно Кинг.

— Или нещо по-лошо — съгласи се Мшел. — Фреди, чудех се на кого се обади, преди да напуснем щабквартирата.

— Господин Глен, ще ви бъда вечно задължен.

— Не — възрази Глен. — Правя го заради брат ми. Той беше анархист. Агентите на ДИБ го арестуваха и измъчваха. Все още накуцва и не е никак добре с главата. Така че удоволствието беше изцяло мое. Мечтата ми е да видя един ден Л'Пелерин окован, а тази сграда запалена и разрушена. — Той се сепна и след миг отново бе съдържаният политик.

— Почакай за малко, Чес — рече Балдур. — Мисля, че дойде време да проведем кратко съвещание.

— Традиция ми е да си пийна, когато някой ме освободи от затвора — възрази Гуднайт. — Особено ако е затвор на тайната полиция. — Но въпреки това той остави покорно шишето на масата.

— Искам да чуя мнението на всеки един от вас кой е предателят — продължи Балдур. — Чес?

— Все още нямам идея откъде онзи проклетник Каранис намира пари — отвърна Гуднайт. — Иначе, подтикнат от личната си ненавист,

бих гласувал по-скоро за Л'Пелерин. Но от друга страна, за Каранис не представлява трудност да измъкне плановете за отбрана на Белфорт и да ги продаде чрез онзи нещастен пощальон. Последно, спирам се на Каранис.

— А как ще обясниш убийството на Кисмаю? — попита Кинг. — Вече се съгласихме, че Каранис не е от хората, които биха си омърсили ръцете с едно толкова тежко престъпление.

Гуднайт се намръщи.

— Джасмин е права — намеси се Рис. — Знаем, че сред маскираните има доста агенти на ДИБ... или може би е обратното. А тези кретени не биха се погнусили от някоя мокра поръчка, дори ако е нещо повече от обикновен бунт. Все пак съзирам пробойна в нашата работа — продължи замислено тя. — Не разполагаме с достатъчно информация за маскираните. Може би ще трябва да се заема с тези негодници.

— Само да ви напомня — намеси се Балдур, — че ескортиращият кораб, който вероятно щеше да се опита да отвлече Суфиерд, знаеше за заболяването му и познаваше добре позивните и протоколите за връзка с медицинския транспорт.

— Каранис? — повдигна вежди Кинг. — Но може да е и Л'Пелерин. Или някой друг високопоставен служител, когото все още не сме разкрили?

— Ще видим — поклати глава Балдур. — Благодаря ви за изказаните мнения. А сега, позволете да посипя всичко с още малко подправки, които вероятно сте забравили. Л'Пелерин ми съобщи на вечерята, на която ме покани, че след осъждането на Суфиерд всички негови подчинени са били отстранени от работа. Въпреки че мнозина от тях нито са членували в сектата на джиланите, нито са били близки със Суфиерд. Когато Мшел се опита да спаси семейството на легата, военните се намесиха, за да я спрат и вероятно да отвлечат и дори убият жена му и децата. Така че Каранис все още остава заподозрян номер едно, но се питам дали има необходимата тежест да задейства една толкова мащабна операция? Нещо повече, възможно ли е след провала на операцията Каранис да прикрие всички доклади за случилото се, включително и за жертвите, които не бяха малко?

— Л'Пелерин със сигурност би могъл да го стори — заяви Грок. — Както и някой друг, на много висок пост. Не мисля, че бившият

премиер е нашият предател, макар да докажахме, че е бил в тесни връзки с Торгут. Много рядко изтъкнат политик се забърква в подобни престъпни машинации.

— И все пак има един много интересен детайл — рече Балдур. — Става въпрос за писмата на Ладиер. Когато у него се събужда съмнение за вината на Суфиерд, кой го убеждава? Л'Пелерин. Това изостри любопитството ми. Или шефът на ДИБ е наперен глупак, или... нещо друго.

— Аз гласувам за Л'Пелерин — обади се Рис. — Сигурно защото не обичам типове, които са готови да ми изтръгнат ноктите за едното нищо.

— Имам въпрос — намеси се Кинг. — Добре, да предположим, че Л'Пелерин е нашият предател. Пита се защо? Той има повече власт от всеки друг в системата Дампиер, крие се зад кулисите, откъдето може спокойно да дърпа конците, дори да организира убийства. Защо му е да рискува всичко?

— Веднъж четох разказ за някакъв тип, който бил шеф на тайната полиция на прочут диктатор — заговори Рис. — Единственото, което искаше, беше да го направят... маршал или благородник, не помня точно, но да получи обществено признание и слава. Диктаторът му отказа и заяви, че шефовете на тайни полиции никога не стават благородници, нито в тяхна част се организират паради. Всичко това така ядоса нашия герой, че той предаде диктатора при първата удаля му се възможност. Може би нещо подобно се случва и с Л'Пелерин.

— А може би — подхвърли замислено Кинг — просто става дума за човек, който иска повече власт. Но какво повече може да му предложи Торгут?

— Не зная — поклати глава Рис.

— Да продължим с гласуването — каза Фон Балдур. — Аз също избирам Л'Пелерин. Макар че не бива да забравяме и Каранис. Чес, ще посветиш ли част от времето си да се позанимаеш с него?

— С най-голяма радост — ухили се Гуднайт. — А сега, мога ли вече да си сипя едно?

— Можеш — погледна го усмихнато Балдур.

— Проблемът — обади се Кинг, — ако приемем, че теорията ни е вярна и Л'Пелерин е предател, е как да докажем, че шефът на тайната полиция е двоен агент. И, между другото, аз засега няма да гласувам.

— Да, задачата ще е доста трудна — призна Балдур. — Гуднайт, ще ми сипеш ли една чаша? Може би алкохолът ще смаже малкото ми останали мозъчни клетки?

47.

— Всичко се развива наистина чудесно — заговори Фра Дяволо. — Първо, Мшел, съжалявам, че обсъждам така безчувствено проблема на нашия беден Суфиерд — но успяхме да свалим Ладиер и универсалистите. Или по-точно Ладиер извърши политическо самоубийство. Единствените хора, които трябва да пазят писмата си, са невинните. Ако изобщо има такива. Второ, има предател в Па, който е бил разкрит и убит от собствените си хора. И накрая, най-важното. Маен Суфиерд е свободен и се намира при семейството си. Когато обстоятелствата позволят, ще организираме нов процес — този път справедлив. Единственото, което ме дразни, са торгутските тълпи на Белфортските светове. Те очевидно се опитват да мътят водата. А самият Торгут показва мускули и явно се готви за нова война. Но май все още нищо не можем да направим по въпроса. Най-много ме радва фактът, че универсалистите скоро няма да си върнат управлението, макар че не съм убеден в преимуществата на Рейнард и неговите независими. Е, те поне не са в едно легло с Торгут. „Звезден риск“ едва ли може да е пряко отговорен за всичко това, но вие със сигурност изиграхте ролята на катализатор.

— Благодаря ви, господине. — Рис повдигна чашата с вино. Тя все още не вярваше напълно на Дяволо, но поне бе сменила категорията му от мошеник в благороден мошеник. — Вие... и вашите хора ни оказахте неоценима помощ.

— Предполагам — погледна я усмихнато Дяволо, — че не сте дошли в имението ми само за да опитате моето вино.

— Правилно.

— Добре тогава. Нека ви попитам от какво се нуждаете, преди да започнат да поднасят храната. Тази вечер имаме морска салата, домашни сладкиши, торта и подобрани сирена. Предпочитам първо да свършим работата, за да мога изцяло да се отдам на кулинарните удоволствия.

— Необходим ми е някой бивш маскиран — рече Рис. — Човек, който е готов да говори... или да проговори. За предпочитане да е сърдит на организацията, защото са го изгонили.

— О, боже — поклати глава Дяволо. — Никога не искате нещо лесно, нали?

— Ако ми трябваше нещо толкова лесно — заяви Рис, — нямаше да дойда при вас.

— Ласкателка.

Когато влезе в командната зала на щабквартирата, Чес имаше безкрайно самодоволен вид.

— Да не би да си открил най-сетне някоя, готова да задоволи всички твои извратени прищевки? — попита го Джасмин Кинг.

— Не — поклати глава Гуднайт. — Днес върших само добри дела.

— Като например?

— Навестих нашата съседка — чудесна възрастна женица. Цял следобед слушах спомените ѝ за отдавна отминали времена, когато не е имало и помен от тези корумпирани политици и хлябът е бил десет пъти по-евтин. Честно казано, не ѝ повярвах дори за миг. Едва ли някога през живота си е купувала хляб, имала е прислуга за тази работа.

— Но въпреки това не си тръгна? — попита Грок, който тъкмо влизаше. — Да не би да си открил, че все още не си е написала завещанието?

— Прекарваш твърде много време в компанията на циници, приятелю — подсмихна се Гуднайт. — Извиних ѝ се за шумотевицата около нашата къща, макар да нямаме вина за това. Тя каза, че нямала нищо против. Така животът ѝ станал малко по-интересен, какво повече може да иска човек на нейната възраст?

— И това ли беше единствената причина да разговаряш с нея? — попита подозрително Кинг.

— Разбира се — отвърна нехайно Гуднайт. — Е, може би преминахме накратко през още няколко теми, но нищо, което да си заслужава обсъждането.

Грок и Кинг се спогледаха с недоумение.

Изминаха близо две седмици, преди да им намерят подходящ маскиран — факт, който не изненада Рис. Човек, изхвърлен от подобна организация, вероятно щеше да живее инкогнито, опазвайки се от възмездие не само от обществеността, но и от бившите си колеги.

Въпросният субект, открит от хората на Дяволо, държеше малко магазинче на един от островите на Монтроа и се съгласи неохотно да разговаря с човека, изпратен от Дяволо. Рис взе Грок за подкрепа.

Беше студен и мъглив ден и сградите покрай брега изглеждаха изоставени, сиви и неприветливи.

Магазинерът беше дребен, жилест мъж. Представи се като Гивой и постави табелката „Затворено“ на вратата. След това ги отведе в задната стаичка, като хвърляше изплашени погледи на Грок.

Мшел не знаеше какво бе убедило мъжа да разговаря с нея, но съдейки по поведението му, по-скоро ставаше дума за изнудване или подкуп, отколкото за желание да облекчи гузната си съвест. Досега Рис не беше виждала много хора в системата Дампиер, измъчвани от гузна съвест.

— Наистина не бих могъл да ви кажа много — поде Гивой. — Бях съвсем редови член... от тези, които наричат „вярващи“.

— Седнете. — Мшел посочи единия от двата стола в помещението. Гивой се подчини.

— Защо станяхте член на маскираните? — попита го Грок от чисто любопитство.

Гивой помълча, сетне заговори неохотно:

— Винаги съм бил патриот, вярваш в системата. Хората по природа са слаби и се нуждаят от твърда ръка.

— И коя ще е тази твърда ръка? — попита Рис. — На някой маскиран?

Той поклати глава.

— Никой не ни е обяснявал такива неща. Не и на нивото, на което бях. Заповедите идваха от Съвета, но не се срещаме с никого от тях. Само водачите на групи имаха право да ходят „горе“.

— Възможно ли е този Съвет да се състои от един мъж... или жена?

— Не — поклати глава Гивой. След това се замисли. — Всъщност не зная със сигурност, но не ми се вярва да е така.

— И все пак не знаете — погледна го изпитателно Рис. — И така, вие постъпихте при маскираните заради своите идеали?

Тя се наведе и се вторачи право в очите му. Мъжът понечи да отвърне, после сви устни.

— Не — произнесе тихо той, без да вдига очи. — Или, по-скоро, това беше една от причините.

Рис чакаше търпеливо.

— Когато си никой... какъвто бях аз... предполагам... ти се иска да притежаваш известна власт. Бях само дребен служител в голям магазин и когато приятелите ми започнаха да ми разказват за маскираните, помислих си, че е тъкмо нещо за мен. Да имаш своя тайна, да знаеш, че ти и другарите ти могат да излязат на улицата, да променят нещо, да създадат едно по-добро общество... никога преди не бях чувствал подобни неща.

— Имахте ли жена, или партньорка? — попита Грок.

Гивой поклати глава.

— Никога не ми е оставало време за жени.

— Разкажете ни за структурата на маскираните.

Гивой заговори припряно и объркано. Маскираните били организирани на групи. Някои от тези групи имали свои щабове, но членовете на една група не познавали тези на друга.

— Казваха, че е добре за бойния дух да се съберем непосредствено преди операция, за да не се чувстваме изолирани. Прави бяха, разбира се.

Членовете получавали инструкции на срещи непосредствено преди поредната акция или на място при възникването на спешен случай. Обяснявали им какво точно да правят и доколко да упражняват насилие.

— След година — заяви гордо Гивой — ми повериха оръжие. Макар че — в гласа му се долови разочарование — нито веднъж не ми позволиха да го използвам. Но го носех при няколко операции, за всеки случай.

— Винаги сте подкрепяли универсалистите — прекъсна го Рис.

— Почти винаги.

— Казахте, че сте патриот. Защо тогава поддържахте универсалистите, след като премиерът Ладьер говореше за мир и едва ли не за съюз с Торгут?

— Това е лъжа! Измишльотини на журналистите!

— Успокойте се — спря го Мшел. — Какви задачи получаваха маскираните? Едва ли сте смятали през целия си живот да биете хора по улиците.

— Разбира се, че не — възрази Гивой. — След време щяхме да получим истинска власт. Не ни обясниха как точно ще стане това. Предполагам, че щяхме да превземем универсалистите отвътре, да свалим правителството. Но...

— Но какво? — подкани го Рис.

— През петте години, докато бях член, всичко си остана същото. Арестуваха ме два пъти, втория път си изгубих работата и живеех от помощите, които получавах от водача на нашата група. После една моя леля почина и ми остави това магазинче и апартамент надолу по улицата, та тогава си помислих, че може би е време да напусна Тюлетия. Честно казано, не знаех какво друго да очаквам от живота.

— Ще ни кажете ли имената на вашия водач на група? Или на някого, който може да знае повече от вас? — попита Рис.

— Не мога да ги предам! Това ще е... — Той млъкна, втренчил поглед в Грок. — Какво правите?

Извънземният бе извадил от чантата си пакет, съдържащ спринцовка, ампула и дезинфекцираща марля. Отвори ампулата и изтегли съдържанието ѝ със спринцовката.

— Това — обясни той — е нещо, което ще ви помогне да разговаряте с нас.

— Не! — Гивой завъртя глава. — Не мога да търпя инжекции.

— Никой не ви пита за мнението.

— Не можете да ми поставите насила серума на истината!

— Всъщност — обади се Рис, усещайки леки скрупули — това не е серум на истината. Наречете го по-скоро серум на дърдоренето. С него ще си кажете и майчиното мляко. И ако се окаже, че междуременно сте спали със собствената си майка — какво пък, ваша работа. В края на краищата ще узнаем каквото ни е нужно.

— Нали нямате някакво сърдечно заболяване? — попита загрижено Грок. — Или склонност към нервни припадъци?

Гивой се оглеждаше трескаво, търсейки спасение.

— А сега — каза Рис с успокояващ глас — ще бъдете ли така добър да си навиеете ръкава?

— Не! Не! Не мога! — Гласът на Гивой изтъня до писък. — Спомних си един човек. Беше едър. И много важен.

— Така ли?

— Името му е Джуда Абиезер. Започна като вярващ, какъвто бях и аз. Но го биваше в схватките, лесно налиташе на бой и скоро го направиха групов командир, а после и старши.

— Откъде знаете всичко това? — попита Рис. — Нали не е трябвало да познавате началниците си?

— Така е... — призна Гивой. — Но Абиезер обичаше да разговаря с простите вярващи, черпеше ни вино и никога не се държеше сякаш е нещо повече от нас. Той беше истински водач, винаги на предната линия и човек беше готов да го последва навсякъде. Той беше... най-храбрият от всички нас. Едър мъж, с белези по лицето, получени от някакъв анархист. Но това не го възпираше. Той имаше власт. Познаваше нашите началници. Можеше да ни помогне с каквото поискаме.

— И защо се съгласи да го издадеш?

— Защото... защото той сега вече не е маскиран. Омръзна му, както и на някои други, да бие хора на улицата или да хвърля запалителни бомби по магазини, и реши да си опита късмета за депутат в парламента. Целта му беше да привлича други депутати на наша страна или да ги неутрализира. Чух, че Съветът го порицал два или три пъти, но той отказал да се промени. Мисля, че те се страхуваха от него. И един ден той изчезна. Казаха ни, че го пратили на специална мисия, където ще може да разгърне способностите си. Всъщност го изпратиха на Белфорт да се бие с проклетите торгутски поддръжници. Дадох му да ръководи една легална организация на име Лига на патриотите. Видях го на няколко пъти по холоновините. Та сега той е там.

48.

— Изглежда, ще се наложи да направим едно кратко посещение на Белфортските светове — заяви Грок. — За да разговаряме с този Абиезер.

— Да, едва ли ще се сдобием с нещо полезно, ако се опитаме да разговаряме по междупланетна връзка — съгласи се Рис. — Пък и със сигурност тя се подслушва за ключови думи като „Маскирани“, „Торгут“ или „Съвет“.

— Не бих имал нищо против една разходка до Белфортските светове — обади се Фридрих. — Още повече, че тук сега не се случва нищо интересно.

— Аз също — присъедини се Кинг. — Така ще определим от първа ръка чия пропаганда е по-близо до истината — дали торгутската, според която техните имигранти са преследвани и избивани, или дампиерската, която е на точно обратното мнение.

— Значи предлагате да се разходим до Белфортските светове, да открием споменатия Джуда Абиезер, да оставим на Мшел да го омае с хубавите си зелени очички и да изслушаме песента му? — попита Чес Гуднайт. — Какво пък.

— Звучи малко невероятно — подхвърли Кинг.

— Има и друга възможност — обади се Грок. — Можем да го отвлечем и да изтръгнем с бой от него това, което ни интересува.

— Боят не е проблем — каза Балдур. — Виж, отвличането на човек, който ръководи полувоенна организация, ми се струва малко рисковано. А и вероятно ще е трудно.

— Още малко и ще кажеш невъзможно? — подсмихна се Гуднайт.

— Можем да отидем при него и да го помолим за помощ.

— Още по-невероятно — отрязва Гуднайт. — Този човек е обвързан с маскираните. Ако Л'Пелерин е техният предводител и наистина е двоен агент, опитващ се да продаде Дампиер — или най-

малкото Белфортските светове, — това едва ли ще се понрави на Абиезер. Мечтите умират трудно. Особено мечтите на някой фанатик.

— Тоест приятелското убеждаване няма да помогне — съгласи се Балдур.

Докато ги слушаше, Рис клатеше тъжно глава.

— А аз си мислех, че работя с група мошеници — рече тя. — Трябва да започнете да проповядвате в някоя църква.

— Което означава, че имаш друга идея — отбеляза Балдур.

— Именно — кимна Рис. — В една стара книга четох, че навремето лекували хората с омекотен вариант на това, от което страдат. Правели кръвопускане, ако имаш вътрешен кръвоизлив, или ги ваксинирали с вариант на болестта, от която страдат.

— Какво варварство — въздъхна Грок.

— Такива сме си — призна Рис. — Истински варвари. Джасмин, как мислиш, твоята приятелка Асамия ще може ли да прати тук няколко товарни контейнера?

— Зависи какво ти трябва — отвърна Джасмин. — Ако не е нещо специално и платим за спешна доставка — до една земна седмица.

Мшел обясни своя план. Кинг я изгледа малко стреснато, Грок кимаше в знак на съгласие, а Балдур се чешеше замислено по брадичката.

— Проклет да съм — обади се Гуднайт. — Не мислех, че си способна на подобна изобретателност.

— Ей — погледна го Рис. — Когато трябва да свършиш нещо, свърши го както трябва.

49.

— Журито стигна ли до решение?

— Да, ваша чест.

— Хила Адрианополи, ако обичате, станете. Какво е решението на журито по обвинението на Хила Адрианополи в предумишлено убийство?

— Невинна, ваша чест.

Отговорът на съдията потъна в шумотевницата, изпълнила съдебната зала.

— Това никак не ми харесва — изръмжа Рейнард.

— Защо? — попита Балдур. — Не мислех, че ви интересува какво ще стане с тази Адрианополи.

— Така е — потвърди Рейнард. — Но сега, когато е на свобода, „Пацифист“ няма да публикува писмата ѝ, а аз разчитах на тяхната подкрепа за предстоящите избори. А ето че надеждите ми са излъгани. Бернт Шипрайт очевидно е използвал писмата като средство за шантаж, за да си осигури благоразположението на универсалистите. Не се планира публикуването им другаде. Проклятие!

Балдур се засмя съчувствено, извини се и изключи връзката. След което веднага набра друг номер.

— Фра Дяволо, ако обичате.

Секретарят го позна.

— Един момент.

На екрана изплува лицето на Фра Дяволо.

— Да, господин Фон Балдур?

— Какво ще кажете, ако ви предоставя един интересен материал за вашите памфлети?

— Какъв е този неписан закон, според който, ако може да се вярва на медиите, Адрианополи е била освободена? — попита Грок.

— По принцип — обясни Мшел Рис — право на мъжа или любовника е да убие жена си, ако я завари с друг в леглото. Важи само за мъжете. Но изглежда, тук, на Монтроа, съществуват известни разлики.

— Поредният варваризъм. Никога не бива да има закони над законите — изръмжа Грок. Той се пресегна през масата, придърпа поредната пържола, надвеси се над нея и я подуши. Гуднайт, който поглъщаше втората си сурова пържола, трепна.

— Не знам — рече замислено Рис. — Приятно е да откриеш местенце, където жените имат някои допълнителни права.

Грок изръмжа.

— Е, това урежда един въпрос. Сега вече мога да отпътувам с вас за Белфортските светове, без да се боя, че ще правя впечатление. Ще оставя Джасмин тук да пази крепостта. Идвам с вас, но ще гледам да не се мотая по улиците. Затова пък ако възникне нужда от намеса, винаги можете да разчитате на мен. Чувствам се малко объркан, а няма нищо по-хубаво от едно леко кръвопролитие, за да ми прочисти душата.

50.

Не беше никак трудно да се обясни причината, поради която Белфортските светове бяха толкова напред в междупланетния списък на най-желаните места — те бяха четири необитаеми планети. Едната бе идеална за добив на леки минерали, другите две — на тежки.

Втората планета спрямо слънцето бе с най-близки до Земята условия и най-гъсто заселена, с население от над четири милиона. Имаше едва няколко града, най-големият от тях, Лавре, където имаше космопорт, бе с население един милион. Останалата част от местните обитатели бяха в разпръснати по повърхността имения, където се занимаваха предимно с доста изостанало земеделие.

Четиримата служители на „Звезден риск“ бяха отлетели със собствена яхта до Белфорт II, след като Гуднайт изказа предположението, че не е изключено да се наложи бърза евакуация, а не би искал да разчита на редовен транспорт.

Фон Балдур разглеждаше екраните, докато пилотите снижиха кораба до орбита, позволяваща им да се полюбуват на този свят.

— Много приятно — отбеляза той. — Изглежда толкова спокойно и тихо.

— И толкова аграрно — съгласи се Грок.

— Не бих издържал повече от седмица — въздъхна Балдур.

— Не бива така, Фридрих — укори го Рис. — Забравяш приятните дълги разходки по залез-слънце, спокойния риболов край някой ручей и може би игра с топка на зелена морава.

— Направо ще изгния — продължи все така мрачно Балдур. — Или ще се самоубия, за да се случи нещо интересно.

— Стига вайкане — срязва ги Гуднайт. — По-добре да обсъдим как да открием Джуда Абиезер.

— Нещо ми подсказва — рече Рис, — че няма да е трудно да го намерим, ако членува в Лигата на патриотите.

Така и се оказа.

Те оставиха яхтата в далечния край на космодрума, в съседство с товарния кораб от Асамия, и съобщиха на екипажа да направи кратка разходка из околните барове, но да бъде в постоянна готовност.

Фон Балдур, Грок и Гуднайт почакаха, докато Рис нае един антиграв, след което отлетя за Лавре.

Гуднайт също искаше да дойде с нея за охрана, но Мшел го отрязва с хладен поглед и подхвърли, че досега не е имало случай, при който морски пехотинец да се нуждае от помощта на редови войник, пък бил той и подобрен. Все пак тя се съгласи неохотно да поддържат постоянна връзка между кораба и антиграва.

През града минаваше река, която се извиваше на широки завои и бе пресечена от просторни булеварди като тези на Монтроа. Бизнес кварталът бе построен на симетрични квадрати, разделени от жилищни райони.

— Всичко тук е толкова приятно, чаровно — коментираше Гуднайт от радиоуредбата. — Ей, това там не е ли полицай? Защо не отидеш да го попиташ?

Но полицаят само повдигна рамене на въпроса ѝ. Рис продължи нататък.

— Трябваше да се досетя — не спираше да дърдори Гуднайт. — Разбира се, че няма да знае. Забеляза ли слюнката, която се стичаше от единия ъгъл на устата му?

— Млъквай, Чес! — срязва го Мшел. — Остави ме да управлявам това нещо. Чакай малко. Ще питам онези две ченгета.

Тя приземи антиграва, отдалечи се за миг и когато се върна, на лицето ѝ грееше усмивка.

— Ударихме къравото — рече. — Единият се оказа член на Лигата и дори ме убеждаваше да постъпя, за да запазя Белфорт дампиерски, ако ценя живота си и този на моите деца. — Тя се намръщи. — Какво си въобразяват тези типове? Че жената не става за друго, освен да ражда деца?

Носът на Джуда Абиезер бе чупен и поправян толкова много пъти, че при последната операция хирурзите, изглежда, бяха вдигнали ръце и бяха оставили нещата такива, каквито са. Едната му вежда бе

увиснала леко, през набразденото с тъмновиолетови вени лице преминаваше издължен белег, който се скриваше под косата. Джуда бе около четиридесетгодишен мъж, макар че със същия успех можеше да е и на шейсет. Имаше масивно телосложение и накуцваше. Очевидно Гивой не пресилваше, когато спомена, че е от онези, които винаги са готови да се сбият.

Рис скри усмивката си, припомняйки си думите на един от някогашните ѝ учители по бойно изкуство по повод възхищението ѝ пред подобно нашарено от белези лице. „Грешите, лейтенант. Трябва да уважавате повече онзи, който му е направил тези белези.“

Към Лигата на патриотите не водеха никакви знаци, но въпреки това не се оказа трудно да я открие — беше ниска тухлена постройка, боядисана в националните цветове на Дампиер и с двама часовои, пристъпващи отпред. От трите ѝ страни теренът бе незастроен, което правеше мястото по-лесно за отбрана. Паркираните антиграви бяха все пътнически, оборудвани с максимален брой места. Изключения правеше старичка, петнайсетгодишна лимузина.

Секретарят, който я посрещна, прояви далеч по-малък интерес към фалшивата лична карта на Рис и обяснението ѝ, че е репортер, готвещ материал, отколкото към деколтето ѝ. Претърсиха я, доста непрофесионално. За целта секретарят повика една възрастна женица, която не намери нито малкия арсенал, нито двата скрити микрофона.

Джуда Абиезер я прие с навъсено изражение, но все пак избоботи, че се радва на интереса на други светове към неговата Лига и така нататък, и така нататък.

Кабинетът му се оказа просторен — имаше достатъчно място, за да може Рис да се засили и да го изрита в слабините, в случай че реши да се прави на интересен. Но въпреки че Абиезер я разглеждаше с нездрав интерес, той остана от другата страна на огромното бюро и не направи опит да скъси дистанцията.

— Не е никак лесно — заговори, — да си толкова далече от Съюза и да се опитваш да поддържаш борбата за свободата на Белфорт. Това е дълга борба и торгутските нашественици непрестанно се множат. Може би репортажът за нас ще помогне да получим известно финансиране, което винаги ще ни е от полза.

— Всъщност — поля го със студена вода Мшел, — това, което казах на вашия секретар, е пълна измислица.

Абиезер реагира с кратко закъснение и ръката му се стрелна към чекмеджето.

— Не — спря го тя. — Нямам лоши намерения. Идвам чук за размяна на информация.

Абиезер се отпусна и на устните му отново заигра сластолюбивата усмивка.

— И какво можете да ми предложите?

— Четири контейнера със стрелково оръжие плюс мунициите — заговори направо Рис. — Които да използвате във вашата борба.

Абиезер премигна, овладя се и отново премигна.

— Нали си давате... въз... сметка, че записвам този разговор и ако ми предлагате нещо незаконно, ще бъда задължен да докладвам за това на съответните органи.

— Да. Разбира се. Предлагам ви оръжие срещу думи. Не зная какви са законите за притежание и използване на оръжие на Белфорт, нито ме интересува. Предполагам, че и вас също.

— Това не е изключено — поде той предпазливо. — Но очаквам да поискате от мен наистина сериозна информация.

— Така е — потвърди Рис. — Искам да знам всичко за маскираните.

Абиезер стисна устни.

— Нямам представа за какво говорите.

— Глупости — сряза го тя. — Вие сте били доста нависоко в тяхната йерархия и вероятно постоянните ви настоявания за по-крути мерки са принудили началниците ви да ви пратят в изгнание.

Настъпи продължителна тишина.

— Не — поклати глава Абиезер. — Това не е изгнание. Това е място, където делата на един човек се ценят.

— Наречете го както искате — засмя се Мшел.

— И за какво ви е тази информация?

— Аз не ви питам какво ще правите с оръжието.

Абиезер се захили, показвайки едрите си бели зъби.

— Така е. Въпросът е кой на кого ще се довери? Искам да кажа — кой ще направи първия ход?

— Ето какво ще ви предложи — поде Рис. — Обещаният товар е на моя кораб, на космодрума. Но имайте предвид, че корабът ми разполага със солидна охрана. Можете да пратите трима или четирима

души, за да се уверят, че оръжието е тук и не ви готвим клопка. Когато хората ви се върнат, ще си побъбрим за разни неща. Ако интересът ми бъде задоволен, товарете на камионите.

Абиезер помисли малко и кимна.

— Веднага се връщам.

— Четирима непознати пристигнаха тук — отекна гласът на Балдур в слушалката на Рис. — Грок ще ги поеме и ще ги разведе. Останалите чакаме в пълна готовност.

— Значи дотук всичко е наред — въздъхна Рис и насочи вниманието си към седящия пред нея Джуда Абиезер. — Поддържам постоянна връзка с кораба си — обясни тя. — Не искам да пропусна нищо.

— Чудесно — кимна Абиезер. — В наши дни никой не вярва само на думите.

— И така, да се захващаме за работа — продължи Рис. — Какво е положението на Белфорт?

— Имате предвид, отношението ни с Торгут? Мястото гъмжи от техни агенти, прехвърлят ги повече от десет години. Някои са честни имигранти, но има и специално подготвени диверсанти, и съвсем обикновени подстрекатели.

— Приблизителен брой?

— Вероятно четири, до пет хиляди — отвърна Абиезер. — Добре обучени, което означава, че са в състояние да парализират обществения живот. Тъкмо затова е създадена и Лигата на патриотите — ние разгонваме всички демонстрации и потушаваме бунтовете в зародиш.

— А полицията какво прави?

— Нищо — навъси се Абиезер. — Някои от тях не искат да си имат неприятности, други подкрепят Торгут, трети са на наша страна. Така поне си мисля. Още една причина да се зарадваме на тези оръжия. Мисля, че с тяхна помощ ще можем да наклоним везните в наша полза.

— Вие с какви сили разполагате?

— Съжالياвам. Не мога да кажа на никого.

— Е, предполагам, че това няма особено значение — рече Рис. — Добре, да предположим, че успеете да спрете нашествениците. Какво ще получите?

— Ще спасим една важна за Дампиер система, ще осигурим свобода на нашите граждани и ще победим тиранията — изрецитира Абиезер.

Съдейки по заучените фрази, произнасяше тези думи не за първи път. Очевидно имаше опит.

— А сега — предложи тя, — да си поговорим за маскираните. — Предаде му накратко това, което бе узнала от Гивой.

— Аха, виждам, че разполагате с вътрешен човек — бе неговият коментар.

— И да е така, не го признавам пред никого — отвърна тя и той се засмя.

— Добре де, какво искате от мен?

— Били сте доста високо в йерархията.

— Така е. За добро или лошо.

— От колко души се състои Съветът?

Абиезер поклати глава.

— Не зная... честно ви казвам. Имах връзка само с един човек.

— Възможно ли е изобщо да не съществува Съвет? И този човек да управлява сам маскираните?

— Разбира се, че не! — подскочи ядно Абиезер, но се сепна и се овладя. — Всъщност, няма как да го зная със сигурност, нали?

Рис кимна, извади листче и написа нещо върху него. После каза:

— След малко ще ви покажа името на човека, за когото предполагам, че говорите.

— Не съм сигурен, че ще мога да го потвърдя.

— Добре де — склони тя. — Достатъчно е да ми кажете, ако греша. Но преди това нещо друго. Доколкото знам, действията на маскираните по правило са в подкрепа на универсалистите, нали?

— Така е. Тези проклети независими са прекалено либерални за моя вкус, както и за всеки друг, който носи маска. И тъй като крайната ни цел е вземането на властта, универсалистите изглеждат неподходящата кандидатура.

— Сигурно знаете за наскорошния съдебен процес срещу любовницата на Ладиер?

— Разбира се. Радвам се, че се измъкна. Не бих живял в общество, където доброто име на една жена може да се омърси от всеки драскач.

— На този процес бе прикрита една подробност. А именно необичайната близост на Ладиер с някои представители на Торгут.

— Какво? — Абиезер бе искрено изненадан. Рис чакаше търпеливо. — И защо е било потулено това?

— Не за дълго. Предполагам, съвсем скоро ще излезе новият памфлет на Фра Дяволо... освен ако вече не е в обръщение.

— Не бих повярвал и на думичка, произнесена от този лъжлив копелдак! — изръмжа Абиезер.

— Може би — отвърна уклончиво Рис. — Но за ваше сведение, този път той не лъже.

— И защо трябва да ви вярвам? До вчера не знаех коя сте.

— Спомнете си за оръжието. Ако ви лъжа, то нямаше да съществува, нали?

Абиезер се изцъкли.

— Не зная. Струва ми се, че тези неща надхвърлят моята компетенция.

— Сега вече можете да прочетете името на листчето.

Абиезер се подчини. Очите му се разшириха... малко повече от необходимото, помисли си тя.

Рис чакаше.

— Няма да поклатя глава — рече Абиезер. — Но и не бих казал твърдо „да“

Мшел се изправи.

— Благодаря ви за отделеното време, Джуда. Хората ви могат да откарат товара.

Абиезер я изгледа внимателно, посегна към интеркома, но се спря.

— За да не стане някоя грешка — каза той, — защо не почакате тук, докато приключат с разтоварването?

— Защо не? — съгласи се тя, макар предложението да не ѝ се понрави. — И двамата сме граждани на света, нали?

Изминаха три часа. Рис започна да нервничи. Събитията се развиваха твърде мудно.

Абиезер ѝ се бе извинил и бе напуснал кабинета. Тя успя да се свърже с помощта на втория микрофон, закрепен на шията ѝ, та не се налагаше да говори високо. Предполагаше, че кабинетът се подслушва.

Скоро след това се върна Абиезер.

— Последният сандък току-що напусна кораба — обяви той. — Признавам, че изпълнихте вашата част от сделката. — Той се приближи към бюрото. — За съжаление, някои обстоятелства ще ми попречат да изпълня моята. — Ръката му се плъзна към горното чекмедже. Преди да успее да го отвори, Рис измъкна от ръкава си обсидианов метателен нож и го хвърли със завъртане на ръката към шията на Абиезер.

Острието се праметна във въздуха, тъй като Рис едва ли можеше да се похвали с уменията на някой цирков ножохвъргач, и удари Абиезер с тъпата си част по носа.

Мъжът изкрещя от болка и отстъпи назад.

Вторият нож обаче не пропусна целта и се заби дълбоко в шията. Абиезер изхърка, олюля се и падна възнак.

Рис извади изпод сакото си малък бластер, приближи се до прозореца и изрита решетката. Точно в този момент на вратата се появи секретарят, с оръжие в ръка.

Тя задейства една от малките бластерни гранати, които бе скрила зад токата на колана, и му я подхвърли. Гранатата избухна и мъжът подскочи стреснато. Преди да успее да се съвземе, тя го простреля два пъти в сърцето и скочи през прозореца.

— Изтеглям се — успя да произнесе в микрофона и се завъртя, когато иззад ъгъла се появиха двама часови. Мшел приклепна зад едно дръвче и стреля два пъти.

— А ние вече сме тук, след като бяхме повикани от прословутите морски пехотинци — чу се глас в слушалката.

Над главата ѝ се разнесе рев и от небето се спусна яхтата, под наклон от четирийсет и пет градуса, с двигатели в спирачен режим. Приземи се на откритата площадка до сградата.

Рис дочу някакъв шум зад гърба си и се обърна. Покривът на щабквартирата на Лигата на патриотите се разтвори и отдолу се показа

многостволна картечница. Трима мъже бяха приклекли отзад, целите опасани с патрондаши.

Чу се свистене, после тътнеж, какъвто издава ракетомет, и Мшел се просна по очи и се претърколи. Изстреляната от яхтата ракета попадна право в сградата на Лигата и тя избухна в пламъци, а картечницата и тричленният ѝ екипаж бяха погълнати от гъбовидния облак.

Яхтата се приземи и отвори шлюза. Рис се надигна и скочи вътре. Люкът се хлопна зад нея и корабът излетя вертикално, но компенсиращата корабна гравитация не позволяваше да се почувства натоварване. Рис пое няколко пъти въздух да успокои дишането си, отвори вътрешния люк и влезе в каюткомпанията.

Гуднайт бе нахлузил мерачески шлем и не откъсваше поглед от екрана за долен обзор. Фон Балдур бе при пулта на малкото оръдие. Грок седеше ухилен в единственото кресло на борда, което го побираше.

— Ако имаме късмет — заяви Балдур, — ще напуснем пределите на тази планета, преди тукашните глупаци да разберат какво сме направили.

— Чудесно — кимна Рис. Тя се приближи до барчето, сипа си двойна доза бренди и я гаврътна. — Алкохолът винаги се услажда повече, когато си бил съвсем близо до възможността никога повече да не го опитваш.

Гуднайт свали шлема си.

— Излязохме в космоса и... — Светът се завъртя за миг и зад единствения илюминатор трепнаха разноцветни светлини. — ... направихме първия си скок. Право към вкъщи и прочее. — Той погледна Мшел. — Да знаеш, че си ми длъжница. Ако не бях там, точно на мястото и в момента, онази картечница щеше да те направи на решето. Длъжница си ми.

— Така е — потвърди тя с пресипнал глас.

— Повтаряй след мен... понякога дори печен морски пехотинец може да се оплете като пиле в кълчища и има нужда от помощ.

Тя го изгледа ядно, но се подчини.

Гуднайт се захили.

— И за да приключим с благодеянията, налей и на мен от същото. — Той забеляза навъсеното изражение на Грок и се обърна

към него. — Теб пък какво те яде?

— Пристигнах тук с вас — отвърна огромният чуждоземец, — зарязвайки важна аналитична работа, с надеждата, че ще ми се удаде възможност да извия вратовете на неколцина. Вместо това не съм мръднал от мястото си, а всички освен мен се позабавляваха. Никак не съм доволен.

— Добре де — рече Рис. — Щом ти трябва храна за размисъл, какво, по дяволите, му стана на Абиезер? Разбирахме се толкова добре, а той изведнъж ми обърна гръб.

— Няма какво толкова да се мисли — отвърна Грок. — Ти го шашардиса с изявлението, че универсалистите са се прегърнали с Торгут. И е попитал господаря си.

— Л'Пелерин — просъска Рис. — По дяволите! Като се има предвид оскъдната информация, с която разполагаме... нищо повече от непотвърдени догадки, навярно съм вдигнала някоя малка лайняна буря. Истината е, че човек не трябва да се прави на по-умен, отколкото е необходимо. След като получи оръжията, вече нямаше нужда да държи на своята част от уговорката. Трябваше да измисля нещо по-добро. Да го халосам по тиквата с чорап, пълен с пясък, а после да оставя на Чес да му изтръгне ноктите, докато той запее в ми минор всичко, което ни интересува.

Грок кимна в знак, че е напълно съгласен, после рече:

— Това, че Л'Пелерин е предател и предводител на маскираните, е повече от ясно. Абиезер го е обвинил открито и е получил сделка за теб... а ние, останалите, е трябвало да умрем.

— Каква сделка? — попита Балдур.

— О, мога само да предполагам — отвърна Грок. — Да си представим, че преди време Торгут е направил предложение на Л'Пелерин. Примерно, че ще го издигнат за марионетен управник на системата Дампиер. Нещо като маршалския жезъл, за който ни разказа по-рано Рис, и за шефа на разузнаването, комуто било отказано признание. Тъй като Абиезер в момента е на служба при него и без съмнение му е обещан висок пост, за да приеме изгнанието на Белфорт, за Л'Пелерин не е било трудно да го убеди, че сделката им остава в сила. Само дето се сменят големите шефове. Абиезер е трябвало да премахне нас четиримата, за да си остане положението както преди, само уличните стълкновения между торгутските

главорези и неговите патриоти внезапно са щели да утихнат. Торгут превзема Бефорт и назначава Абиезер за свой васал. Сделката с Л'Пелерин остава в сила и когато Торгут завземе целия Дампиер, чрез инвазия или с раздухване на анархията и подклаждане на вътрешната съпротива, Л'Пелерин се възкачва на трона. Едно, две, три... Мисля, че трябва час по-скоро да се приберем на Монтроа. Л'Пелерин сигурно вече е известен за смъртта на Абиезер и предполагам, че се готви да ни нападне. Без да подценявам способностите й, сега Джасмин е съвсем сама срещу него.

51.

Голямата изненада в щабквартирата бе, че не ги очакваха никакви изненади. Всичко изглеждаше прекалено спокойно.

Служителите на „Звезден риск“ обмислиха идеята да организират малко празненство по случай успешното изпълнение на задачата, но после решиха, че махмурлукът едва ли е най-подходящият спътник, в случай че ги сполетят някакви неприятности.

Кое то и стана малко след зазоряване на следващия ден. Очевидно Л'Пелерин бе решил да изчака, докато всички негови противници от „Звезден риск“ се съберат на едно място, преди да нанесе своя удар.

Атаката бе започната от тежък пасажерски антиграв, който се спусна с оглушителен грохот и главозамайваща скорост над улицата, направи остър завой и се разби в портата, като уби двама от часовете.

Маскираните се бяха отказали от идеята да нападнат от небето, предполагайки, че „Звезден риск“ вероятно е въоръжен с противовъздушни системи. И това беше вярно — общо три ракетни ПВО установки бяха скрити на различни места в къщата.

Следващата смяна часови тъкмо бе станала и закусваше в столовата. Ако бяха нападнали само половин час по-рано, маскираните щяха да разполагат с предимството на изненадата.

Вместо това двата антиграва, които следваха първия — оборудвани с блиндиращи плочи пред купето на шофьора и натъпкани с тежковъоръжени стрелци, — бяха посрещнати от началника на охраната и неговата смяна в мига, когато машините се издигнаха над разбитата врата и оголиха беззащитните си търбуси. Единият антиграв описа остър завой и рухна до първия нападател. Вторият направи опит да се изтегли. Шофьорът бе убит от изстрел с едрокалибрен бластер, антигравът се преобърна във въздуха и се стовари с трясък на алеята.

— Мърдай, мърдай, мърдай! — крещяха един на друг наемниците на „Звезден риск“, докато се разпръскваха из двора на

къщата, заемайки позиции зад паркираните антиграви, дървета и статуи. — Сега ни паднаха... сегичка ни паднаха!

Очевидно бойният дух бе доста висок.

По това време петимата служители на „Звезден риск“ вече се бяха събудили и нахлузваха дрехи и бойни жилетки.

Последва кратко и яростно сражение, при което бяха убити петима маскирани и един наемник. Останалите отстъпиха, търсейки ново прикритие.

— Имаме огнево преимущество! — извика Балдур.

— Не — възрази Рис. — Тези мръсници чакат нещо.

— Е, да не ги оставяме да скучаят — обади се Гуднайт и пусна един дълъг откос с тежкия си бластер.

— Забелязахте ли нещо интересно? — попита Кинг и Рис бе впечатлена от спокойствието ѝ. — Не се чуват сирени.

— Тоест съдбата ни е оставена в наши ръце — кимна Грок. — Л'Пелерин е взел мерки неговите главорези да не се месят. Нямам нищо против, тъй като и без това от известно време ме сърбят ръцете за тупаник.

Войникът до Гуднайт нададе тих изплашен вик.

Рис първо чу, сетне видя какво става — към къщата се приближаваше масивно верижно самоходно оръдие. То спря, огромните му заострени стабилизатори се забиха в земята, дулото се издигна и се насочи към сградата.

— Всички долу! — изкрещя Гуднайт и се подчини на собствената си команда миг преди оръдието да гръмне.

Снарядът разби високата входна порта и профуча през фойето. За щастие беше бронебоен и не избухна, докато не стигна някъде отзад, където бяха складовите помещения.

Самоходното оръдие отново се раздвижи с оглушителен метален грохот и се вряза в един от паркираните антиграви. После се отдръпна назад, удари го повторно и го заизтиква встрани от пътя си.

Фон Балдур бе разгънал своята противотанкова базука. Подаде се от един разбит прозорец и стреля. Ракетата изфуча и удари самоходното оръдие в основата на дулото. Тя рикошира нагоре и избухна, без да причини каквито и да било щети.

— През задния вход! Трябва да го нападнем отстрани! — извика Балдур.

Той даде знак на двама от войниците и всеки от тях нарами по една базука. Тримата изтичаха при задната врата и Балдур я натисна с рамо. Отвън долетя безпорядъчна стрелба.

— По дяволите! — изруга Фридрих. — Изглежда, са разкрили нашата малка тайна. — Тримата се върнаха по пътя, по който бяха дошли.

Самоходното оръдие все още се бореше с антиграва и постепенно го избутваше настрани. Оръдието избълва отново, този път вдигнато високо, и отнесе немалка част от покрива на къщата.

— Малък козметичен ремонт — обяви Гуднайт, докато заемаше нова позиция.

Една граната описа широка дъга във въздуха, тупна вътре и подскочи. Рис я наблюдаваше как се търкаля на забавен каданс и в този миг гранатата избухна. Ударната вълна покоси Кинг и я запокити към стената, а един шрапнел попадна в крака на Гуднайт. Той извика от болка и се строполи. Джасмин Кинг лежеше неподвижно, но после се преобърна на една страна и бавно се изправи.

Рис беше подпряна на коляно. Тя забеляза зад прозореца двамата маскирани, които бяха успели да се доближат и да метнат гранатата. Единият от тях тъкмо се готвеше да хвърли втора. Откосът ѝ покоси и двамата, гранатата падна от ръката на застреляния мъж и избухна.

— Благодаря — произнесе със стиснати зъби Гуднайт и се опита да седне. — Горе на третия етаж в една от спалните... оставил съм метална стълба... Трябва да се прехвърлите... в съседната къща...

— Значи затова...

— Сега не е време за приказки. Действай, дявол го взел! И прати най-сърдечни поздрави на онази женица. Кажи ѝ, че ще ѝ платим за щетите.

Той се наведе зад подпряния на триножник бластер. Пълначът лежеше и стенеше до него. Гуднайт изпразни един пълнител в двора, обсипвайки с огън самоходното оръдие, което мачкаше антиграва.

Рис забеляза десетина войници, разпръснати пред фасадата, които отвърщаха на огъня на маскираните. Засега, изглежда, противникът изчакваше да види какво ще направи самоходното оръдие. Тя изтича нагоре, нарамила по една базука във всяка ръка. Зад нея безшумно се катереше Грок, прегърнал тежкокалибрен бластер и притиснал два дискови пълнителя под мишницата си.

Мшел изкатери площадката на третия етаж, изтича по коридора и изрита вратата на една от неизползваните спални. Беше празна, с изключение на металната стълба, подпряна от едната страна на двукрилия прозорец. Мшел отвори прозореца с крак.

По-малко от четири метра я делиха от прозореца на съседната къща. Двамата с Грок вдигнаха стълбата, изтикаха я навън и я подпряха на отсрещния перваз.

Долу оръдието на маскираните изригна отново и цялата къща се разтресе.

Рис намести двете базуки на рамото си, претича по тясната стълба и скочи през разбития прозорец. Озова се на под, покрит с дебел слой прах и останки от порцеланови кукли. Грок я последва след минутка, като пристъпваше внимателно по огъващата се под тежестта му стълба.

Мшел му помогна да се промуши през прозореца и двамата се спуснаха надолу по стълбището. Едно изплашено лице надникна от полуоткрехнатата врата, която се хлопна, преди Рис да успее да предаде поздравите на Чес.

Почти подсъзнателно Мшел отбеляза странната миризма на застояло, влага и немито тяло, изпълваща въздуха, докато тичаха към входната врата.

Градината отпред бе занемарена и избуяла, дървета и храсти закриваха небето — перфектно прикритие. Двамата се придвижиха приведени към заключената външна порта. Рис простреля пантите с бластера, но шумът от изстрелите бе заглушен от трясъците в съседния двор.

Двама маскирани, залегнали зад една кола, извърнаха уплашени лица и Рис ги покоси.

Грок подпря своя тежък бластер върху покрива на колата. До входа на тяхната къща имаше трийсетина метра, самоходното оръдие блъскаше антиграва като побеснял робот. Екипажът на машината бе съсредоточил вниманието си върху вратата.

Рис свали предпазителя на базуката и се прицели внимателно. Екипажът зареждаше поредния снаряд в оръдието.

Изведнъж всичко се забави.

В мига, когато натискаше спусъка, един от членовете на екипажа се обърна, видя я и отвори уста да извика. Ракетата изсвистя от дулото,

прекоси в миг пространството до самоходното оръдие, попадна вътре и избухна.

Последва втори взрив от експлозията на снаряда, който разкъса затвора на оръдието и го завъртя с бясна скорост. Екипажът изчезна в огненото кълбо и машината бе обхваната от пламъци.

Маскираните в двора се озърнаха ужасени и в този момент Грок откри огън със своя бластер. Това бе достатъчно да забравят защо са дошли тук и нападателите побягнаха назад към улицата.

Мшел се прицели внимателно и изстреля втората ракета.

Тя попадна право в тялото на жената, в която се целеше, разсече я наполовина и избухна в паркираната зад нея кола.

Грок изпразни последния заряд на пълнителя след отстъпващите.

Улицата бе запречена от обгорени тела и пламтящи антиграви, но не се чуваше почти никакъв звук, освен стенанията на ранените и пукота на пламъците, както и редки единични изстрели.

Едва сега от далечината долетя вой на сирени, огласящи идването на „закона“.

Равносметката бе доста тежка.

От двайсетте наемници шестима бяха убити, осем — ранени достатъчно тежко, за да бъдат евакуирани, а договорите им изплатени според клаузата за телесни повреди при изпълнение на поетите задължения, с необходимите надбавки. Останалите оцелели бяха единопдушни, че работата е твърде опасна и предпочитат да получат обратен билет за дома.

Джасмин Кинг лежеше на една кушетка и край нея се навъртаха двамата доктори, повикани от Балдур. Без да отваря очи, тя произнесе с тъничък, момичешки глас:

— Не ми харесват тези хора.

Рис повдигна вежди.

— Сътресение — обяви единият от лекарите. — Ще бъде замаяна още седмица. Ще идвам всеки ден да я преглеждам.

Чес Гуднайт седеше на втората кушетка и наблюдаваше как докторът шинира счупения му крак.

Къщата бе превърната в руина. Липсваше голяма част от покрива, всички прозорци на фасадата и задната стена, а стаите бяха

изрешетени. Въздухът бе изпълнен с прахоляк.

— Мисля си — отбеляза спокойно Чес Гуднайт, — че е време да ни увеличат застраховките. — Той потръпна от болка. — Нещо против да изпия още една обезболяваща таблетка?

— След малко — каза докторът. — Нека първо завърши шинирането, за да не започнеш да размахваш ръце и да ме халосаш, без да искаш.

Джасмин отвори очи и се надигна мъчително.

— Всичко ми се върти пред очите — оплака се тя с тъничък глас, после: — Струва ми се, че трябва да направим нещо за този господин Л'Пелерин.

52.

Но не се оказа толкова лесно, колкото си мислеха.

Страдата на ДИБ, където се разпореждаше Л'Пелерин, се смяташе за непревземаема освен при широкомащабна атака на космически флот с използване на термоядрено оръжие. Щабът освен това се охраняваше от тайни постове, скрити в съседните сгради. Опитни снайперисти, сменящи се на всеки час, държаха позиции по покривите.

Когато Л'Пелерин излизаше, той бе обкръжен от плътна стена телохранители и пътуваше в бронирана лимузина, заобиколена от още няколко антиграва.

— При това — продължи изложението си Грок, — убийството му няма да разреши нищо, освен че Торгут ще изгуби един от най-важните си канали за добиване на тайна информация. По-скоро ще го превърнем в жертва... в човек, дал живота си за делото... и така нататък. Така че този въпрос изисква щателно обсъждане. И без това в момента нямаме друга работа.

Кинг се бе възстановила напълно, макар че в продължение на две седмици след атаката я спохождаха пристъпи на мъчително главоболие. Гуднайт също показваше белези на оздравяване. Докторите бяха доволни от темпа, с който зарастаха раните от шрапнелите. Гуднайт не спомагаше особено за този процес, тъй като непрестанно обикаляше из къщата и се оплакваше от наложеното му безделие.

Рис го успокояваше.

— В края на краищата — казваше тя, като го потупваше по бузата — задачата на обикновения войник никога не може да се сравни със службата на морския пехотинец. Зная, че си имал проблеми с Каранис, не си сигурен дали и той не е забъркан в шпионската мрежа, или напротив — напълно невинен е. Но остави тази работа на Рис, а ти си почивай.

Но подобни приказки никак не подобряваха настроението на Гуднайт.

Щетите по къщата бяха значителни и агенцията, от която я бяха наели, не скри огромното си недоволство. Но скоро пристигна наета от „Звезден риск“ група работници, които се заеха с ремонта под бдителното наблюдение на хората вътре. Гуднайт настояваше да окачат транспарант с надпис „Добър опит“ и лице на маскиран.

Броят на жертвите сред маскираните беше ужасяващ — полицията бе откарала осемдесет и три трупа в различен стадий на поражение. Властите обясниха на Фон Балдур, че самоходното оръдие било откраднато от оръжейни складове с помощта на внедрени там маскирани. Фон Балдур не си направи труда да коментира действията на полицията.

Имаше една добра новина: компания „Цербер“, очевидно осъзнала, че изостава в развоя на събитията, бе напуснала тихомълком системата Дампиер, заличавайки всички следи от пребиваването си.

— Да ги победим, без дори да се изправим открито срещу тях — ухили се доволно Гуднайт.

— Да се надяваме — добави Грок, — че всички наши врагове ще се стопят като призраци.

— Какво?

— Няма значение. Това е поезия. Древна поезия.

— Брей! Не че имам нещо против де. Сигурно е от онези стихове, дето не се римуват.

Предизборната кампания бързо набираше сила.

Универсалистите се придържаха към обещанията за продължаващ просперитет, запазване на мира, облекчения за бизнеса и както бе предсказал Рейнард, кампанията им се водеше от Фараон. Те омаловажиха инцидента на Белфорт с обяснението, че сградата на Лигата на патриотите там е избухнала вследствие на индустриална авария, но в края на краищата такава е съдбата на негодниците, които решат да престъпят закона.

Независимите на Рейнард бяха избрали съвсем различна тактика. Случилото се на Белфорт бе несъмнена атака на торгутски наемници срещу Лигата на патриотите и въпреки че последните понякога престъпваха закона, идеите им бяха патриотични и заслужаващи уважение.

Промяната в политиката на двете партии сигурно бе изненадала маскираните и Балдур се подсмиваше при мисълта за проблемите, пред които вероятно се изправя сега Л'Пелерин.

Рейнард обеща, че ако независимите си върнат властта, „Дампиер ще трябва да се съобрази с цената на своята свобода и независимост“.

Универсалистите съскаха, че твърде смелите нападки на Рейнард могат да доведат до избухването на война и че първото, което ще сторят той и последователите му, след като влязат в премиерския кабинет, е да обявят всеобща мобилизация и кой знае как ще реагира Торгут?

Интересното бе, че Рейнард не възрази на това обвинение.

Досега маскираните почти не участваха в кампанията, с изключение на някои спорадични атаки срещу независимите, които лесно бяха отбивани от собствената им охрана.

В къщата се говореше друго — че маскираните и агентите на ДИБ са получили такъв удар при атаката, та все още си ближат раните и не могат да преживеят шока.

Холорекламите също показваха различни неща. По правило като по-заможна партия, универсалистите биха могли да заглушават всички честоти. Но след призивите на Рейнард за увеличено военно присъствие неколцина производители на оръжие бяха преминали на другата страна, където шансовете за печалба бяха по-големи.

Пропагандната машина на Фра Дяволо също работеше на пълни обороти и последователите му бяха призовани да подкрепят независимите.

Както и следваше да се очаква, поне засега полицията на Монтроа запазваше неутралитет.

— Като наблюдавам всичко това — коментира Грок, — радвам се, че при нас формата на управление е коренно различна. Не виждам никаква логика в действията и на двете страни, нито предложение за

мирни преговори с Торгут. Или се опитват да ги игнорират, или са готови да започнат война.

— И как по-точно управлявате вие своята държава? — попита Рис.

— Обсъждаме проблемите до най-малки подробности, изчакваме, докато постигнем пълно съгласие, и тогава оставяме на този, който все още иска властта, да я вземе.

Рис неволно потрепери.

— Прилича ми на диктатура. При нас няма как да стане, тъй като едва ли ще намериш и двама души, които да постигнат пълно съгласие за каквото и да било, и така неизменно се стига до най-сигурното средство за убеждение — гумената палка.

— Чувал съм да казват — намеси се Балдур, — че демокрацията е най-лошата форма на управление и единственото ѝ предимство е, че е по-добра от всички останали, които вече са били отхвърлени.

Грок изсумтя.

Гласът попита за Мшел Рис. Нямахше образ. Тя прие обаждането.

Гласът, който очевидно минаваше през устройство за кодиране, продължи:

— Чух, че се интересувате от действията на господин Каранис, шеф на тукашното Стратегическо разузнаване.

— Има нещо вярно.

— На дванайсет километра извън Тюлетия, по Скааския път, в странноприемница „Монпелие“ Довечера в осем. Елате малко по-рано. Връзката бе прекъсната.

— Кой беше това? — попита любопитно Кинг.

— Или е клопка — отвърна Рис, — или някой от малките войници на Фра Дяволо е свършил задачата, която са му поставили.

— Кого ще вземеш за подкрепление?

Рис поклати глава.

— Не зная. Искам един от патрулните кораби на висока орбита, за всеки случай. На повърхността... ако там са хората на Каранис... той вече е виждал Грок и Балдур, а не бих искала да си помисля дори какво може да сполети Чес, ако реши да премине в ускорен режим със счупения си крак. Може би някой от наемниците?

— Аз ще дойда — заяви Кинг.

Рис помисли няколко секунди и отговори:

— Съгласна. Защо не? Двете ще си направим излет из провинцията.

„Монпелие“ беше стара селска къща, превърната от някой предприемчив собственик в странноприемница. С луксозното си обзавеждане тя очевидно бе предназначена за по-заможни гости, което се потвърждаваше и от лъскавите лимузини и антиграви, паркирани в горичката отпред. Нямаше и следа от лимузината на Каранис.

Рис приземи своя антиграв и го паркира така, че да е готов за светкавично излитане. Беше точно 7:30.

— Отлично място за засада — отбеляза тя, докато се катереха по стълбите.

Двете жени бяха облечени официално, но същевременно достатъчно практично. Стара теория на Рис бе, че колкото повече караш мъжете да реагират с половите си органи, толкова по-добри шансове имаш срещу тях. Затова носеше къса черна пола, кремава блуза и черно сако. Кинг бе облякла рокля в зелено и бяло. Обувките им бяха ниски, за да могат да се придвижват бързо, въоръжението им се състоеше от чифт малки пистолети, скрити на различни места.

— Наша или тяхна? — попита Кинг.

— Каквато и да е — отвърна Рис.

— Знаеш ли — подметна Джасмин. — Струва ми се, че си живяла твърде дълго сред военни.

Рис обмисли думите ѝ.

— Така е, но без „струва ми се“. Сигурно наистина ще е приятно да дойдеш тук, без да си кажеш: „Мамка му, зад онези дървета може да се спотайват снайперисти, а отгатак да е поставена минохвъргачка“. Дори не можем да си пийнем като хората.

Кинг я потупа по рамото.

— По-късно ще имаме време за всичко.

Посрещнаха ги на вратата и ги насочиха към бара, тъй като нямаха резервация.

Рис поръча много слаб коктейл, Кинг — чаша вино. И двете не бързаха да отпиват от напитките си и подхванаха лишен от съдържание

разговор. В осем без пет отвън се приземи дълга черна лимузина. От нея излязоха шофьорът и още един мъж. Шофьорът се огледа предпазливо, през това време мъжът влезе в странноприемницата, озърна се и изглежда, не забеляза никакви причини за безпокойство. Той се върна в лимузината и тогава от нея излезе трети човек. Беше възрастен, много висок, със снежнобяла коса. Той влезе в странноприемницата и погледна към бара.

Рис и Кинг му се усмигнаха дружелюбно. Мъжът повдигна заинтригувано вежди, ухили им се широко и продължи към ресторанта.

След две минути се приземи и един сикорски-бентли. Отново първо излязоха двама души, огледаха странноприемницата и се върнаха в колата.

Кинг едва сдържаше смеха си.

— Тези хора са преизпълнени с доверие едни към други — подхвърли тя.

От лимузината се подаде Каранис. Беше издокаран в скъп вечерен костюм. Той влезе в странноприемницата, но не погледна към бара, а се отправи към ресторанта, където седна на масата на белокосия.

Единият телохранител охраняваше ресторанта, вторият застана отзад, третият — при входа.

Кинг и Рис решиха, че е дошло време за вечеря. Ресторантът бе едва наполовина пълен. Настаниха ги на една маса в другия край на залата.

Мъжете вече бяха поръчали аперитиви. Двете жени допиха своите и се потопиха в менюто. Мъжете поръчаха шампанско и белокосият мъж напълни чашите с тържествен жест.

— Колко жалко — произнесе почти беззвучно Кинг, — че нямаме микрофон на онази маса.

Рис кимна, засмя се, сякаш бе чула някаква шега, и кимна на келнера. През цялото време обмисляше внимателно какво да правят.

Някъде по средата на първото ястие възрастният мъж се оригна леко, извини се и се отправи към тоалетната.

Рис реши, че е настъпил моментът. Тя почака една минута, извини се на Джасмин и също се отправи към тоалетната. Влезе вътре и зачака, напрегна слух.

Вече беше преценила телохранителя при вратата. Би трябвало да придружи своя клиент и да го чака отвън. Но може би възрастният мъж не смяташе, че тук го дебне някаква опасност. Тя чу шум на течаща вода, излезе навън и се сблъска с възрастния мъж. Препъна се, подпря се на коляно и мъжът се наведе инстинктивно към нея.

— Всичко наред ли е?

— Да... да... — отвърна замаяно Мшел. — Толкова съм непохватна.

Той ѝ помогна да се изправи и тя го надари с топла, подканяща усмивка.

— Сега ще трябва да ви почерпя — рече засмяно, — заедно ви блъснах.

— Не, не — поклати глава мъжът. — По-скоро аз ще ви почерпя... и вашата приятелка също. Често ли идвате тук?

— От време на време — измърка Рис. — Когато има шанс да попаднем на приятна компания. Понякога идваме сами, друг път с приятели.

— Ах — възкликна мъжът. — Наистина бих желал да пийна нещо с вас на бара, но съм тук по работа.

— Какво пък, ще се срещнем някой друг път — успокои го Рис. Тя бръкна в малката си чантичка, като внимаваше да не се види пистолетът, и му подаде визитка.

На нея пишеше: „Менди Дейвис, специалист рехабилитатор“.

Отдолу имаше телефонен номер на щабквартирата, на който автомат отговаряше само с „Ало?“.

Мъжът огледа Рис, облиза несъзнателно устни, бръкна в самото си и извади визитка, на която бе изписано: „Лесноут Алмахара, заместник-директор, Индустириална компания «Четуинд».

— Непременно ще се чуем — обеща Мшел. — Харесвам по-възрастните мъже... с тях има за какво да си говориш.

Алмахара ѝ се усмихна хищно и двамата се върнаха на масите си.

— Готово — обади се Кинг. — Индустириална компания „Детуинд“, оръжеен производител и доставчик... един от участниците в конкурса за изграждане на Белфортска орбитална защитна система.

— Доволен ли си? — обърна се Рис към Гуднайт.

— Приятна лека вечеря — подметна замечтано Гуднайт.

— И, без съмнение, тлъст плик, предаден незабелязано на шефа на Стратегическото разузнаване, за да го ощастливи преди десерта. Ето че имаме сигурна следа. Шефът на Па няма как да не е в течение на всички разходи на отбрана, както и на предложенията при тайното наддаване за всеки от конкурсите. Включително и този за орбитална защитна инсталация на Белфорт. Нашият Каранис — продължи той с леко разочарован тон — се оказа най-обикновен мошеник и съвсем не изглежда като неуловим шпионин. Човек, с когото изобщо не трябва да се занимаваме. Какво пък, признавам, че сгреших. Ако питате мен, остава само Л'Пелерин.

— Хъм — изръмжа със съмнение Рис.

— Така че, вместо да си блъскаме главите, не е ли време да спипаме онзи негодник?

— Има една причина да не бързаме — спря го Мшел. — Виждам я над рамото на Джасмин, на екрана, където са досието на Алмахара и една обява в „Пацифист“ за предстоящо ежегоден събитие. Мисля, че открих начин да заковем Л'Пелерин. Да го промушим веднъж завинаги право в сърцето. Да разкрием истинския му лик пред обществото. Стига, разбира се, да действаме достатъчно хитро и предпазливо.

53.

Извадка от обява, дискретно поставена под няколко Торгутски холореклами:

Към заинтересованите инвеститори

Включете се в създаването на гигантски и много печеливш проект. За тези, които са заинтересовани от бъдещото развитие на Торгут — търсят се крупни инвеститори за разработване на нова слънчева система, която скоро ще бъде отворена за пълна експлоатация. Отраслите за перспективно развитие включват разработка на леки и тежки минерали, земеделие, леко и тежко машиностроене. Послушна работна ръка, гарантирано добри условия за всеки сериозен предприемач, без опасности за вмешателство. Планове, напълно одобрени от държавните органи. За повече информация, свържете се с...

54.

Клопката за Л'Пелерин трябваше да бъде поставена много внимателно.

Тя включваше едно странно културно събитие, наречено Бал на артистите, което нито беше бал, нито имаше артисти, освен ако не бяха много богати и поканени. Може би е имало в ранните дни на Дампиер, но отдавна вече не. Вместо това балът представляваше петдневен сбор на цялата дампиерска върхушка. Никакви журналисти, никакви външни лица и със сигурност без обществени критици.

Балът на артистите се организираше на далечен остров в Южна Монтроа. Тук имаше големи и малки вили, ресторанти, конферентни зали, плюс всякакви условия за отдих. Персоналът се набираше специално за този петдневен период. Той се състоеше от професионалисти, които същевременно трябваше да бъдат привлекателни на външен вид.

Шепа журналисти и популисти се бяха опитвали да проникнат на събитието през годините, но неизменно биваха залавяни от охраната на острова, за да бъдат ескортирани до материка, нерядко с подпухнали уши.

Вече цял век за бала се носеха какви ли не слухове: че там се планирало бъдещето на Дампиер, че богатите разпределяли интересите си и си обещавали да не се настъпват по палците, че там се създавали и разпускали съюзи.

И повечето от тези неща бяха верни.

Имаше и други истории: че никой не водел със себе си своя партньор в живота, че ако някой се изпуснел пред журналистите за ставащото там, щял да се прости с кариерата, че имало поне две потулени убийства, че някои богати индустриалци изгубили цялото си имущество на комар, че всяка нощ се организирали оргии.

Всяка година либералните движения обявяваха Бала на артистите за забавление на богати дегенерати и също всяка година къщите на богатите и властимащите опустяваха през тези пет дена.

Два дена преди бала Мшел се срещна с Рейнард в щаба на неговата партия, където той разполагаше с огромен, луксозно обзаведен кабинет, какъвто подобаваше на всеки успешен политик.

В началото на разговора тя го запозна с подозренията им относно Л'Пелерин.

Рейнард бе искрено изненадан.

— В ръцете му е концентрирана такава неимоверна власт — бе коментарът му, — и да я използва по този начин! Веднъж вече ви казах, че е корумпиран, но не знаех, че може да стане предател. Нищо чудно, че настояваше да осъдят нещастния Суфиерд. Бях прав, за бога, но каква цена ще платим за всичко това!

Мшел добави, че Л'Пелерин е единственият водач на маскираните. Ръцете на Рейнард започнаха да треперят. Той се отпусна внезапно на стола.

— Да ви донеса ли нещо? — попита разтревожено Рис.

— Да... моля ви. Чаша бренди. Има едно шише в онова шкафче.

Мшел сподави усмивката си. Нещата се развиваха далеч по-добре, отколкото бе планирала. Тя отиде до шкафчето, намери бутилката и наля на Рейнард. Той изпи чашата на един дъх.

— Какво ще правим сега? Какво ще правим? Ако го обвиня публично... Това ще е истински разгром. Бедствие. Говори се, че притежавал деликатна информация за всички политици. Че можел да ги унищожи. Ако му се наложи да си спасява живота, не се и съмнявам, че ще я разпространи. Точно сега, в тези опасни времена, не ни трябва още едно бедствие.

Рис не попита дали Л'Пелерин може да има нещо и за Рейнард.

— Не се безпокойте — успокой го тя. — Във всеки случай още е рано. Нашите хора ще измислят някакъв начин да се справим с трудното положение. Но ще ни трябва помощта ви. — И обясни какво имаше предвид.

Рейнард кимна нервно.

— Не е трудно... сигурен съм, че ще мога да проверя дали Л'Пелерин ще ходи тази година на бала. Колкото до другото, също няма да е проблем, особено в светлината на сегашните ни отношения с Торгут. Но... ако трябва да бъда откровен, моя скъпа Рис, не смятам, че е редно да посещавам тазгодишния бал. Мисля, че имаме значителен

превес за предстоящите избори и не бива да го излагаме по такъв лекомислен начин на ненужен риск.

Личното мнение на Мшел, естествено, бе, че Рейнард е страхливец, но тя се постара да го увери, че присъствието му на бала няма по никакъв начин да доведе до повдигането на неприятни въпроси.

Увери го, че за всичко това е помислено и са взети нужните мерки.

Гуднайт наблюдаваше с възхищение как Грок се справя със сложния и крехък набор от лабораторна стъклария.

— Интересни буламачи приготвяш — отбеляза той.

— Благодаря, Чес — отвърна Грок, вдигнал към светлината една епруветка. — Това е подсилен вариант на тритиопентал и ако всичко мине добре, ще се окаже точно лекарството чудо, от което се нуждаем.

— Чрез химията към по-добър живот — промърмори Гуднайт. — Интересно ми е какво ще се получи накрая... също както бих искал да видя какво ще стане, когато подейства онова лудо биле, което Мшел ще сипе в питието на Рейнард.

55.

Никой, поне в пределите на Дампиер и Белфорт, не разбра какво точно се е случило с дампиерския патрулен кораб „Уеб“. Той бе един от десетината застаряващи военни кораби, дадени от Дампиер на Белфортските светове най-вече за охранителни цели.

Единствената информация бе, че „Уеб“ е пратил кратко съобщение на стандартна честота до патрулното командване на Белфорт II, докладвайки за непознат кораб, изникнал от N-пространството, с който нямало връзка. „Предполагаме, че това е транспортният кораб, който се очакваше да пристигне след един ден в нашата система. Ще се опитаме да го доближим. Изчакайте допълнителна...“

Тук съобщението прекъсваше.

Патрулното командване се опита да се свърже с кораба, в началото с рутинно повикване, сетне все по-настойчиво.

Не получи никакъв отговор.

Бяха пратени няколко други патрулни кораба, които не откриха и следа от „Уеб“.

Предимно универсалистското правителство на Белфорт II реши да запази подозренията за себе си и обяви, че най-вероятно корабът е претърпял някаква сериозна авария, каквито се случват от време на време в космоса. В съобщението се казваше в прав текст, че „няма абсолютно никакви доказателства за намесата на Торгут в тази катастрофа“.

Според служителите на „Звезден риск“ просто торгутският шпионски кораб е стрелял пръв.

Инцидентът бе станал само ден преди началото на Бала на артистите.

Рис не обичаше да присъства на погребения. Но точно този случай бе от полза за „Звезден риск“.

Само след броени часове популярна тюлетиянска банда бе композирала баладата „Смъртта на «Уеб»“.

Тя се разпространи из цялата планета с бързината на горски пожар и бе изпълнена от всички по-известни певци.

56.

Не се очакваше кой знае колко сериозна реч. Всъщност едва няколко холографски емисии посветиха репортажи на съобщението на бившия премиер Рейнард, че на следващия ден ще си позволи кратка почивка от предизборната кампания, за да се срещне с близки поддръжници и съратници.

Което за сетен път потвърждаваше, че Рейнард не иска да посети Бала на артистите. Истината бе, че той не знаеше какво да прави, нещо повече, нямаше представа дали би могъл да се довери на хората от „Звезден риск“. Ами ако зад всичко това се криеше план за неговото убийство? Рейнард си позволи няколко глътки бренди, преди да слезе във фоайето за поредната среща с представителите на медиите. Стомахът му се беше свил и заплашваше да се освободи от нищожното си съдържание. Трябваше да се успокои, не биваше с нищо да издава безпокойството си пред камерите.

Той се усмихна на журналистите и репортерите в малката зала и поздрави онези от тях, които познаваше.

— Няма нищо необичайно — обяви на висок глас. — Както моите помощници вече са ви информирали, просто ще отсъствам няколко дена...

Ала необичайното се случи точно в този момент, защото стомахът му се сви рязко и той повърна на масата. Олюля се, напъна се отново и изведнъж коленичи. Билката на Рис достигна максималния си ефект и конвулсиите му се заредиха една след друга.

Само една от новинарските емисии предаде подробна картина на тази неприятна гледка. Останалите се проклинаха, че не са пратили свои оператори там.

Сега вече никой нямаше да се усъмни в необходимостта Рейнард да изчезне за няколко дена от общественото полезрение.

57.

Помощникът на Л'Пелерин не пропусна да забележи навъсената физиономия на своя началник, докато антигравът се спускаше към безименния остров.

— Какво се е случило, шефе?

— Всичко е наред — отвърна машинално Л'Пелерин. — Не обичам да си губя времето, особено по въпроси, за чието обсъждане бях поканен. „Опасната ситуация с Торгут“. Ба! Какви глупаци са тези политици! Доказваш им, че няма основания за тревоги, а те какво правят? Искат пак да си говорите дали са в безопасност или не.

— Така е, шефе — отвърна мъжът с безизразно лице и погледна към космопорта.

Като принадлежащ на началника на дампиерската секретна служба, антигравът на Л'Пелерин бе ескортиран от два патрулни кораба отпред и два отзад, плюс въоръжени до зъби полицаи в антиграви от двете страни. В добавка към това на висока орбита бяха разположени няколко тежки разрушителя.

Под тях се простираше островът, тропически рай, обрасъл с гора. В първия ден на бала площадката за кацане гъмжеше от трескава активност.

Някои от по-рано пристигналите вече бяха излезли с яхти в залива.

— Ако не друго, поне ще си отдъхнем малко — отбеляза помощникът.

— Ти може би — изръмжа Л'Пелерин. — Но аз съм затрупан с книжа, да не говорим за постоянната кореспонденция в службата.

— Така е. Съжалявам, шефе. Разбира се, ще помогна с каквото мога.

Л'Пелерин кимна.

— Зная, че ще го направиш.

Не беше нищо повече от потвърждение на общоизвестен факт.

Патрулният кораб лежеше на дъното, на трийсет метра дълбочина. Беше се спуснал преди два часа, на няколко километра навътре в морето, доближавайки водната повърхност бавно и внимателно, за да не я разплиска. След като се потопи, той се ориентира за дълбочината и бавно „заплава“ към острова.

— Мшел, извинявай, че не мога да ти обърна внимание — рече първият пилот. — Но нямам голям опит като капитан на подводница.

— Не се притеснявай — успокой го Рис. — Важното е да не се натъкнеш на някоя от онези гигантски сепии, които поглъщат цели космически кораби.

Тя се засмя, но истината беше, че се измъчваше от тягостна клаустрофобия.

— Ще се приземим там, където ти искаш да излезеш — продължи пилотът. — Струва ми се, че това е точният термин.

— Добре, а аз ще подам сигнал, когато свърша, и искам да ме приберете. — Старателно избягна думичката „ако“.

Беше облякла водолазен костюм и шлем с дихателен апарат, имаше плавници и обемиста раница. Тя се промуши през шлюза и се озова в тъмнозелен свят, нагласи плавниците и се оттласна. Наложиха се да спре, за да настрои навигационната система, след това се отправи към острова, като сверяваше данните с компаса.

Не беше особено доволна от формата си. Напоследък не бе имала възможност да потренира, особено плуване.

Дъното се издигаше и като вдигна глава, тя зърна сребристото сияние на повърхността. Дихателният ѝ апарат бе настроен да изпуска въздуха на ситни мехурчета, за да не се забелязват отгоре.

Тя продължи да плува близо до дъното още известно време, след като над нея премина някаква моторница или бързоходна яхта, която остави разпенена диря. Точно отпред според картата трябваше да има дълбок залив.

Така беше.

Мшел навлезе в залива, без да се издига нагоре. На няколко метра над нея вълните се разбиваха в скалистия бряг. Тя изпусна въздуха от раницата и потъна към дъното.

Часовникът на китката ѝ показваше, че остават два часа до залез. На острова вероятно вече пристигаха последните гости, други се

приготвяха за нощния банкет.

Когато горе се стъмни, Рис наду отново раницата и се издигна нагоре.

Това бе най-опасната част.

Морето беше спокойно и топло, подухваше лек ветрец.

Никакви признаци на живот.

Тя се изкатери на брега и свали водолазния костюм.

Извади от раницата си фототропичен комбинезон и останалото снаряжение. Прибра вътре водолазния костюм, пусна раницата във водата и настрои двигателя за еднометрова дълбочина.

След това, докато още беше съвсем гола, се спусна с раницата на плиткото дъно и я затисна с тежък камък. Сега дори да се извие буря, раницата щеше да си остане тук.

Мшел изплува, изкатери се на скалите, навлече комбинезона, обу чифт леки обувки и си закопча бойната жилетка с чувството, че най-сетне е в пълна сигурност.

Сложи си качулката и извади миниатюрен приемник от един от джобовете на жилетката. Огледа се и запълзя към върха на скалите. Малко по-нататък започваше красива пясъчна ивица. Приемникът в ръката ѝ завибрира. Тя си отбеляза къде е границата, следена от детекторите за движение, и се приближи внимателно до нея. Тук извади друго устройство от джоба и „неутрализира“ най-близкия детектор. Прекоси пълзешком зоната и се озова от другата страна. Отлично.

Сега вече разполагаше с цяла нощ, за да направи онова, което възнамеряваше. Почака малко, за да се увери, че никой не я е засякъл, после продължи навътре, като постепенно ускоряваше ход.

На два пъти уредът засичаше други електронни устройства и тя веднага ги „зашеметяваше“, и продължаваше, без да задейства автоматичните аларми.

По някое време дочу стъпките на двама пазачи, но те бяха твърде шумни и невнимателни. Вече можеше да се движи по-бързо. Рис прехвърли хълма и този път до слуха ѝ достигна музика и смях откъм мястото, където се провеждаше балът.

Забавлявайте се, дами и господа, помисли си тя. Пийте на воля. Така ще заспите по-раничко и по-дълбоко.

Долови някакъв шум и се притаи в храстите. На бледата лунна светлина забеляза нови двама пазачи и... куче. Мразеше кучетата — във всеки случай, когато беше някъде по служба и те не бяха на нейна страна. Рис дочу скимтене и си даде сметка, че кучето я е подушило.

— Какво става, момче? — попита единият от пазачите.

Рис извади пакет от жилетката, разкъса го, изпразни съдържанието му на земята и се отдалечи пълзешком.

— Май нещо те тревожи, а?

Пазачите и кучето се приближаваха, скимтенето се усилваше и ставаше все по-настойчиво. После кучето завря нос в изсипания от Рис прах, започна да киха и се задави от вдишания бял пипер.

Пазачът коленичи до въргалящото се на земята куче. Нищо му няма, успокои го мислено Рис, след няколко часа ще бъде на крака.

Тя заобиколи пълзешком малката група и продължила се придвижва към най-близката сграда. За всеки случай извика в спомените си картата. Беше точно там, където трябваше да бъде.

Оставаше ѝ само да измине още стотина метра на север, където според въздушната снимка имаше гъсти храсти. Съвсем наблизко минаваше и пътеката за една от залите на открито.

А сега, ако прогнозата за времето се окаже точна и не завали, за да накара всички да се приберат вътре...

Защото ако това стане, ще трябва да изчака следващата вечер, за да влезе в сградата, а дотогава кой би могъл да каже какво ще се случи?

— Красива утрин, нали, шефе? — попита помощникът.

Л'Пелерин огледа озарената от слънчева светлина пустош.

— Каква загуба на природни дадености — измърмори недоволено той. — Там, откъдето съм аз, тези шубраци отдавна да са изтръгнати, а земята да е превърната в плодородна нива.

Помощникът помисли дали да не възрази, но се отказа и премълча.

Все така навъсено, Л'Пелерин огледа пътеката, по която се спускаха към едно от местата за срещи и разговори, носещо странното название „Зона на истината III“. Нарочно беше закъснял, за да може всички останали да са дошли преди него и да го очакват нетърпеливо.

Изведнъж той подскочи.

— Какво има, шефе?

— Проклетата муха ме ухапа — оплака се Л'Пелерин. — Виждаш ли? Такова нещо не би се случило в култивирана земя.

— Така е, шефе.

Той не забеляза тъничкия, остър връх на ампулата, която бързо се разтваряше на земята. Нито бе чул тихото „пуф“ на въздушния пистолет на Рис.

Свиха зад ъгъла и Л'Пелерин отчете със задоволство, че откритата зала е пълна. Изглеждаше сякаш са се събрали всички посетители на бала.

Присъстващите се изправиха на крака и започнаха да ръкопляскат. Помощникът на Л'Пелерин отстъпи незабелязано встрани и неговият началник се изкачи на ниския подиум.

Той зачака да утихнат аплодисментите.

— Добро утро — бяха първите му думи. Други лектори биха започнали с някоя шега или комплимент. Л'Пелерин нямаше време за подобни глупости. — Предполагам, че всички ме познавате. Аз също ви познавам, и то доста добре. — Думите му бяха прекъснати от смутен смях. Л'Пелерин почака малко, за да подчертае скрития смисъл. — Помолиха ме да дойда тук, за да обсъдим текущите ни взаимоотношения с Торгут. Не съм подготвил реч, нито смятам, че има нужда от такава. Можете да ми задавате въпроси. Питайте каквото ви хрумне. Преди това ще ви кажа, че аз и моите колеги от Дампиерското информационно бюро работим денем и нощем за вашата сигурност. Зная, има някои недобросъвестни граждани, които са на друго мнение. Но няма никакви причини за безпокойство. — Л'Пелерин преглътна мъчително и изведнъж усети, че му прилява. Сигурно е заради закуската, помисли си той. Не биваше да прекалява, трябваше да се придържа към обичайното меню от хляб, сирене и чай. — Нашите две системи са в безопасност и ние сме толкова далече от войната, колкото са били първите колонисти, пристигнали на Монтроа преди близо век. — Л'Пелерин почувства, че по челото му се стичат едри капки, и забеляза разтревожения поглед на своя помощник. Вероятно бе попрекалил вчера със слънцето. — През последния век на два пъти побеждаваме Торгут и смятам, че тези хора са си научили добре урока. Мога да ви уверя, че...

Един мъж, в чието лице Л'Пелерин позна привърженик на Рейнард, се изправи и го прекъсна доста грубо с думите:

— Колко торгутски агенти има на Белфортските светове?

Л'Пелерин понечи да отговори по обичайния начин, но езикът му сякаш се подчиняваше на други команди:

— Най-малко пет хиляди. Вероятно много повече.

Той не можеше да повярва на ушите си. Опита се да отрече казаното, но мъжът продължи с въпросите.

— А колко са тук, на Монтроа?

— Поне двеста.

Залата изригна. Мъжът продължаваше:

— Колко ви плаща Торгут?

Сега вече мнозина започнаха да заплашват открито натрапника.

— Нищо — отвърна съвсем искрено Л'Пелерин.

— В такъв случай, какво са ви обещали?

Отново светът около него се завъртя.

— Власт — призна овчедушно Л'Пелерин. — И пост в тяхното... правителство. След превземането на Монтроа и останалите светове.

Сега вече настъпи истински хаос. Мъжът продължи да вика с цяло гърло.

— Излиза, че вие, шефът на ДИБ, сте предател!

Не беше въпрос и въпреки това Л'Пелерин установи, че кима.

— Да... да...

Думите му се изгубиха сред крясъците.

Отведоха почти изгубилия съзнание Л'Пелерин обратно във вилата.

Помощникът му повика линейка, за да го откара в най-близката болница. Очевидно беше получил някаква нервна криза.

Линейката пристигна съвсем скоро и се приземи в близките шубраци. Охраната на Л'Пелерин бе обкръжила вилата. Помощникът изтича при вратата и почука. Не последва отговор.

— Шефе! Линейката дойде.

Зад вратата се чу глух удар.

— Какво...

— Пази се! — нареди един от пазачите, който бе разпознал звука. Той и още един мъж подпряха с рамене вратата и я изкъртиха от пантите.

Л'Пелерин лежеше на пода. До дясната му ръка имаше малък пистолет, в слепоочието му зееше едва забележима черна дупка.

В мига, когато линейката излиташе с трупа на Л'Пелерин, Рис влезе през шлюза и смъкна водолазния костюм и плавниците. Беше толкова изтощена, че се свлече подпряна на стената.

— Жалко, че не съм русалка — промърмори дрезгаво. После откачи дихателния апарат и го пусна на пода. — Връщането бе най-тежката част от цялата операция.

— Е?

— Да се махаме — нареди тя. — Когато се вдигнем над морето, прати съобщение до „Звезден риск“, че се прибираме у дома.

— Какво стана? Можеш ли да ни кажеш?

— Едно ченге бе ужилено със серума на истината. Проклета да съм, ако знам какво е последвало.

58.

На следващия ден Рис реши да си вземе почивка и да не отговаря на запитванията на Рейнард. Другите служители на „Звезден риск“ последваха примера ѝ. Но накрая се смилиха над упоритостта му и му предложиха да намине на следващия ден.

Така и стана, и беше поканен да закусва с всички останали. Рейнард почти не хапна и изглеждаше много възбуден.

— Майчице мила! — не се сдържа той. — Ама вие от „Звезден риск“ никак не си поплювате!

— Такава ни е репутацията — съгласи се с доволен вид Балдур. — Още кафе? — предложи той.

— Какво ще стане с Л'Пелерин? — попита Рис. Вече беше прочела поверителния доклад на асистента на Рейнард за случилото се по време на бала.

— Почти нищо — отвърна Рейнард. — Не бихме искали да има сътресения в управлението. Според слуховете нещастникът е получил нервна криза, най-вероятно от претоварване. Погребението няма да е шумно, подробностите ще излязат постепенно, така че да станат достояние на цялото общество.

— А каква ще е съдбата на Дампиерското информационно бюро? — поинтересува се Грок.

— Те са в ужасно положение — призна Рейнард. — Който и да спечели следващите избори, очаква ги сериозна реорганизация. Ако стана премиер, смятам да разпусна това гнездо на оси и да започна всичко отначало. Шпионите, изглежда, не учат лесно уроците си. Може би ще сложа там за началник един мой заместник на име Ги Глен. Сигурно го помните. Ще му хареса. В момента всички техни агенти са се притаили.

— Въпросът е какво ще се случи с досиетата? — намеси се Гуднайт. — Тези, в които пише кой с кого спи и на кого изневерява, и прочее.

— Веднага след като се разнесе новината за смъртта на Л'Пелерин — обясни Рейнард, — пратих полицейски отряд, който да прибере всички негови документи. В момента ги унищожават.

— Всичките? — попита невярващо Балдур.

— Е... без някои... които са свързани с планетната сигурност.

Кинг и Рис размениха насмешливи погледи. Без съмнение информацията за частния живот на универсалистите също спадаше към планетната сигурност.

— Лично мен ме безпокои мисълта за маскираните — продължи Рейнард. — Все още не знаем какъв е броят им, нито на какво са способни заместниците на Л'Пелерин.

— Не се тревожете за тях — успокои го Балдур. — Едва ли има заместник, който да заслужава вниманието ни. А без водач тази тълпа ще се разпусне за броени часове.

— В такъв случай изборите са ни вързани в кърпа — заяви доволно Рейнард. — А след това къщичката от карти ще рухне. Суфиерд ще се появи за нов, справедлив процес и задачата ви ще бъде изпълнена.

— Не съвсем — възрази Балдур. — Преди известно време се сдобих с информация, с която не знаех какво да правя. След внимателно обмисляне и като имах предвид, че чековете ви пристигаха редовно, реших да ви направя една малка услуга — на вас и на Дампиер.

— И каква е тя? — попита Рейнард.

— Ще помогна да се избегне войната с Торгут.

Всички на масата го изгледаха учудено. Рейнард не пропусна да забележи това.

— Съвсем сам?

— Не — поклати глава Балдур, докато похапваше от пържените яйца. — Ще ми е нужна известна помощ.

— Откъде?

— Не бих искал да изпадам в ненужни подробности — отговори Балдур. — Особено ако моят план... не сработи така гладко, както се надявам.

— Чудя се кога ли ще се науча да измъквам от вас подробностите — оплака се Рейнард и се надигна. — Е, чакат ме важни дела. След три

седмици са изборите. Пък и през последните два дена бях под огромно напрежение.

— Ох — обади се Мшел. — Щях да забравя. Изхвърлете онова шише с бренди във вашия кабинет.

— Вие ли го направихте?

— Казахте, че не желаете да ходите на Бала на артистите. А ни беше нужна основателна причина да изчезнете — обясни Рис.

— Но защо трябваше да е нещо толкова драстично? — изохка Рейнард. — Стомахът ми още се свива.

— Както сам казахте, ние не си поплюваме — отвърна Мшел. — Хващаме право за гърлото. Или по-надолу.

59.

— Божества в небето и под земята! — възкликна Фра Дяволо. — Умееете да мечтаете мащабно, Фон Балдур.

— Това не са мечти — възрази Балдур. — С вашите възможности ще го превърнем в реалност. Аз, както знаете, разполагам само с една яхта и два патрулни кораба.

— Моите хора ще участват доброволно... Макар че някои от тях вероятно ще поискат известни компенсации — рече Дяволо. — Да не забравяме и цените на горивото. Нали не сте намислили да ме докарате до фалит?

— Желаете ли да ви покажем сметките, които предоставяме на нашия основен клиент?

Дяволо потрепери.

— О, не. Ни най-малко. — Той помисли за миг. — Какво пък, сигурно си заслужава. Във всеки случай ще има какво да разправам някога на внуците си.

Точно по план торгутският флот се вдигна от различни бази в системата. Всеки командир на кораб бе получил плик с инструкции за провеждане на маневрите, в които бе описана съвсем точно неговата роля.

Флотът първо се срещна в открития космос между планетните системи. Колкото и да бе странно, там се оказа и един огромен, доста старичък вътресистемен транспортен кораб.

Два разрушителя го доближиха и докладваха данните от сканирането, като добавиха, че произходът на кораба вероятно е от системата Дампиер, което бе леко обезпокоително. Флотски адмирал Гарад издаде нареждане да не се занимават с кораба и да продължат с учението.

Около една четвърт от торгутските кораби изчезнаха в хиперпространството. Щяха да се появят малко по-късно, в ролята на

противникови съдове.

Военните маневри могат да протекат по много различни начини. Най-често предварително се създава определена бойна ситуация и след това се търси решение за нея.

Торгутският флот извърши два скока, като при втория се появи от N-пространството в близост до Белфортската система — както беше според плановете.

Тук ги очакваха два бивши съюзнически патрулни кораба от клас „Пир“, които не отговориха на опитите на флагмана за връзка, нито заявиха какви са им намеренията. Фридрих фон Балдур изслушваше с доволна физиономия настойчивите повиквания.

След един напрегнат час патрулните кораби изчезнаха, малко преди — както беше според плановете — торгутският флот да бъде атакуван от агресори, играещи ролята на дампиерски бойни фрегати.

След внимателно оглеждане на района, за да не възникнат нежелани стълкновения, нападателите бяха прогонени и сценарият — изпълнен. В този момент на сцената се появи една яхта, която очевидно наблюдаваше и записваше случващото се.

Флотски адмирал Гарад започваше да се изнервя от тези неочаквани посещения. Той запозна с проблема Върховното командване на Торгут и бе посъветван да предприеме мерките, които сам смята за необходими, с което прехвърлиха топката и отговорността за последствията в неговия двор.

Гарад реши да продължи с ученията и нареди трети скок на целия флот, този път в сърцето на Белфортската система.

И отново тук ги очакваха два кораба — този път един преоборудван миночистач и свръхлуксозна яхта. И двата не отвърнаха на опитите за комуникация. Ако това беше истинска война, Торгут сега щеше да нареди атака срещу Белфортските светове.

Но не беше и флотът извърши два скока до една мъртва система, чиито четири планети отстояха на същото разстояние от умиращото слънце, на каквото и заселените Белфортски светове.

Като необитаеми, те бяха определени за мишени при предстоящите стрелби.

Колкото и да бе невероятно, имайки предвид, че тази система се намираше на светлинни години от цивилизования свят, нови два

дампиерски кораба ги очакваха тук. Объркването сред командването растеше.

Гарад не разбираше какво става, какво цели с подобни действия Дампиер, но си даваше сметка, че не бива да рискува скъпоценните си кораби. Ето защо той обяви край на маневрите и нареди всички да се приберат по базите.

Обезпокоеното Върховно командване се събра да обсъди проблема.

Вече нямаше съмнение, че Дампиер разполага с един или повече агенти в Торгут. Преди известно време за малко да заловят един от тях. Освен това се подразбираше, че този агент заема висок пост във военната йерархия, може би дори по-висок от починалия наскоро Л'Пелерин, защото откъде иначе ще се сдобие със свръхсекретни военни планове?

Въпросът беше защо Дампиер е позволил да се разбере за съществуването на този агент? Заваляха всякакви предположения и скоро се възцари истински хаос, тъй като нито едно от тях не допринасяше за изясняване на положението. Нямаше съмнение, че подготвяната инвазия срещу Белфортските светове трябваше да се отложи за известно време.

За доста дълго време, посочи някой, тъй като до дампиерските избори оставаше седмица и изглежда, че войнолюбивият Рейнард щеше да се върне в премиерския кабинет. Когато това стане, Върховното командване не се съмняваше, че ще последва бързо изграждане на Белфортската защитна система, с което планираната инвазия щеше да се затрудни още повече, а дампиерският флот щеше да бъде поставен в състояние на бойна готовност.

Освен това се предполагаше, че дампиерският флот ще бъде подсилен.

А междувременно Торгут щеше да продължи с погрома на собствения си разузнавателен апарат, докато издирва къртица след къртица. Всичко това допълнително усложняваше обстановката по висшите етажи на властта. Ето защо в края на краищата се взе решение да не се предприема каквото и да било, докато ситуацията не се проясни от само себе си.

— Сега вече — попита доволно Балдур — заслужавам ли титлата Велик миротворец?

— Заслужаваш и още как — отвърна Рис. — Стига да успееш да убедиш хората, че си отговорен за случилото се.

Балдур леко помръкна.

— Добре де. Както обича да казва нашият добър приятел Фра Дяволо, ако не друго, от това ще излезе чудесна история за разправяне на чашка.

60.

Изборите бяха истинско бедствие за универсалистите.

Движен от известно чувство за справедливост, Рейнард бе спестил подробностите за предателството на Л'Пелерин, но Фра Дяволо нямаше подобни скрупули. Той насъска своите журналисти да хапят до кръв.

Изпадналият във всеобща немилост Ладиер бе издигнат отново като представител на умереното универсалистско движение и гвоздеят на неговата кампания бе твърдението, че богатите винаги се грижат повече за банковите си сметки, отколкото за доброто на нацията.

Изборите завършиха със 70 на 22 процента в полза на партията на Рейнард, като останалите проценти бяха разпределени сред някои дребни партии.

С такъв силен мандат Рейнард трябваше да действа по-бързо от планираното.

Той обяви, че предстои приемане на системата Белфорт под централно дампиерско управление и че отгук нататък „всякакви враждебни действия спрямо Белфорт ще се разглеждат като атака срещу метрополията и ще бъдат отблъсквани с цялата отбранителна мощ“.

Освен това заяви желанието си за разпускането на ДИБ, въпреки че според Балдур агентите на това учреждение щяха да прекарат само няколко дена на улицата, преди да се създаде нова шпионска централа.

Маен Суфиерд и семейството му бяха изведени от скривалището, осигурено им от Дяволо, и колкото и да бе странно, холорепортажите превърнаха Суфиерд в герой.

Сякаш други журналисти го бяха обвинявали в шпионаж и предателство.

„Звезден риск“ се заплати с пилотите на патрулните кораби и с повечето наемници и остави само шепа от тях да подсилват охраната, докато напуснат планетата.

Маен Суфиерд настояваше да им благодари лично. Рейнард повика медиите, макар че наемниците все пак успяха да задържат журналистите вън от пределите на къщата.

Имаше сълзи и смях, а дъщерята на Суфиерд Абиху обяви, че има нови планове за кариерата си и възнамерява да изучава военната професия по примера на Мшел Рис. С леко недоволство в гласа Рис отвърна, че идеята е интересна, но заслужава да бъде обмислена внимателно, когато Абиху порасне.

Суфиерд я доближи с усмивка на лице и я отведе встрани от тълпата.

— Всичко стана, както го бях замислил в началото — поде той с тих глас. — Няма да има война, въпреки че пътят към мира бе различен от този в представите ми.

Мшел го погледна учудено и понечи да каже нещо.

— Искам да знаете, че винаги съм вярвал в успеха на „Звезден риск“, и си давам сметка, че ви дължа живота си.

— Ами... да... — промърмори смутено Рис. — Макар че... не е голяма работа...

Суфиерд се усмихна отново като истински светец и се върна при жена си.

61.

Месец по-късно Мшел се излежаваше съвсем гола на един от златистите пусти плажове на Трималхио IV. На брега бе изтеглен малък джет. В кутията под седалката имаше охладени напитки, обяд и новото преработено издание на „Уравнения, потвърждаващи теорията за алтернативен хиперпространствен двигател“, което бе чакала от шест месеца.

Нямаше нищо по-хубаво от това да си лежи тук и да оставя на слънцето да я грее, сякаш е безметежно растение.

Всъщност имаше едно нещо, за което можеше да мисли.

Тя продължи да се двоуми дали солистът на групата в луксозния хотел, където се бе настанила, е наистина толкова сладък, колкото ѝ се стори снощи, и ако е така, дали да не го покани да пийнат по нещо след тазвечерното изпълнение.

Комуникаторът избръмча.

Тя не обърна внимание.

Той продължи да бръмчи... два... три... четири пъти.

Рис изруга и се изправи. Това беше кодът на „Звезден риск“.

Тя отиде при джета, наведе се и натисна едно копче, с което включи само звука.

— Рис — обяви лаконично.

— Тук Джасмин.

— Уф, добре. — Рис включи камерата.

— Божичко, някои хора, виждам, си почиват добре — отбеляза Кинг. Седеше на бюрото в офиса на „Звезден риск“, явно се бе прибрала по-рано от своята ваканция.

— Така е... беше... допреди малко. Какво има?

— Почакай — каза Джасмин. — Облечи нещо. Ще включа още някого.

Рис се загърна с халата и се върна при екрана, който вече бе разделен на четири.

Фон Балдур носеше архаичен костюм и седеше на трибуната на хиподрум с истински земни коне. Грок беше в някаква библиотека, заобиколен от компютри и разпечатки. Чес Гуднайт, безупречен както винаги, се намираше в луксозен апартамент. Рис зърна движение зад него — бяха двама души, по-точно две жени.

— Имаме малък проблем — поде Джасмин Кинг. — Проверих пощата, която е пристигнала, докато офисът беше затворен. Бях пратила последната сметка на премиера Рейнард от системата Дампиер, преди да замина на почивка. Но сега са ми я върнали. Придружена от бележка „Сметката е закрыта“.

— Кучи син! — изруга Гуднайт. — Този копелдак ни измами.

— Само с една вноска — уточни Кинг.

— И все пак — намеси се Балдур, — склонен съм да се съглася с Чес. — Той се усмихна сухо. — Макар че можем да го запомним като мото: в света на мошениците няма истински герои.

— Освен може би Фра Дяволо — вметна Рис.

— Казвам ви го за сведение — продължи Кинг, — а не като повод за притеснение. Тъй като очаквах нещо подобно, раздувах малко по малко предишните сметки, така че до момента договорът ни е покрит на сто процента и дори повече.

Гуднайт се ухили.

— Бог да те поживи, Джасмин. Защото вече се опасявах, че ще се наложи да се върна на работа. Но явно ще е някой друг път. — Той изключи връзката.

— По-скоро, отколкото си мислиш — отвърна Кинг на черния екран.

— Дано не е толкова скоро — отбеляза Балдур, — защото очаквам тук някои свежи постъпления. — Той се засмя и също прекъсна.

— Аз пък ще мога да се върна към изследванията си — заяви Грок, след което и неговата част от екрана угасна.

Кинг се готвеше да се раздели с Мшел, когато забеляза изражението ѝ.

— Нещо не е наред? Успокой се, все още можеш да си позволиш луксозен живот.

— Току-що си спомних думите на Суфиерд, преди да напуснем Монтроа — каза Рис. Тя повтори откровението на легата.

— О, боже! — възкликна Джасмин.

— Именно — потвърди Мшел. — Цял месец размишлявах какво може да означава това. Дали, че той е шпионирал за Торгут? Че в Па има повече от един агент и той е бил част от този апарат? Или че разполага със собствени канали, а връзката Л'Пелерин-Кисмаю е нещо, което е използвал случайно? Ако има дори малка доза истина във всичко това, излиза, че сме изгубили доста време и усилия, за да освободим един виновен човек. А може би думите му могат да се обяснят с типичното странно поведение на джиланите? Сега вече разбираш защо това не ми излиза от главата.

— Разбирам — кимна Кинг съчувствено. — Но не напълно. Как мислиш, дали някога ще узнаем истината?

— Не — отвърна Рис. — Не и докато не изуча телепатията.

— Олеле боже! — изохка Джасмин. — Телепатия. Говориш като човек, който се нуждае от едно силно питие.

— Това може да се окаже отлична идея. Защо не се присъединиш към мен?

Джасмин погледна към часовника до екрана.

— Чакай да видим. Мога да затворя, да поръчам един бърз антиграв за мястото, където си сега, и след два часа да си пием на брега.

— Ами, действай, момиче!

— Само едно нещо — спря я Джасмин. — Ако обещаеш повече да не си блъскаш главата над думите на Суфиерд. В края на краищата, нали си получихме парите? Какво повече може да искаме от живота?

Издание:

Автор: Крис Бънч

Заглавие: Светът на мошениците

Преводач: Юлиян Стойнов

Година на превод: 2009

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Излязла от печат: 08.09.2014

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-522-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/840>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.